NUMĂRUL 1 ÎN *NEW YORK TIMES*

JULIA QUINN

DANSÎND LA MIEZUL NOPȚII

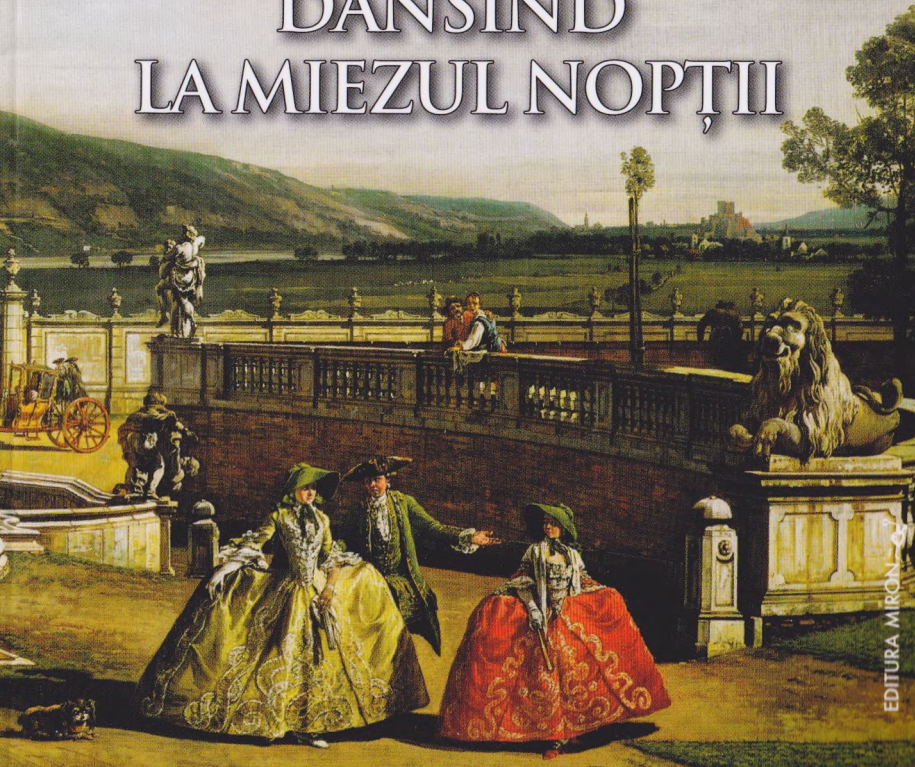

EDITURA MIRON

CÎND LUMINA ASPRĂ A ZILEI VA ÎNLOCUI MAGIA NOPȚII, OARE

Lady Arabella este și frumoasă și deșteaptă. Dar s-a săturat de bărbații care își doresc ca femeile să aibă o singură calitate. Așa că atunci cînd Arabella află de la un pretendent că ar fi dispus să o ia de soție doar pentru averea ei și pentru felul în care arată, se decide să se retragă de pe „piață". În timpul ședерii prelungite la țară îl cunoaște pe lordul John Blackwood, un erou de război rănit, care o intrigă ca nimeni altul.

Lordul John a supraviețuit ororilor războiului... dar nimic nu îl poate chinui mai tare ca Lady Arabella. Ea îl înfurie... dar îl face să-și dorească să trăiască din nou. Deși știe că ea merită un alt bărbat mai bun, nu-și poate înfrîna dorințele.

Cînd lumina aspră a zilei va înlocui magia nopții, oare sufletul lui chinuit va învăța din nou să iubească?

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-606-8695-03-7
9 786068 695037

MARIUS MACIA

Capitolul 1

Oxfordshire, Anglia, 1816

Dacă, rînd pe rînd, ai împînzi cu buruieni o lume...

Arabella Blydon a clipit des. Nu putea fi adevărat. În „Povestea de iarnă" nu era vorba de nici un grădinar. A îndepărtat puțin cartea. Nu mai vedea deloc scrisul. A adus-o mai aproape. Abia acum distingea literele. Și nici vorbă de buruieni. În text era vorba de cu totul altceva.

Belle a oftat și s-a sprijinit de trunchiul copacului. A mai clipit de cîteva ori, străduindu-se să descifreze cuvintele de pe pagina aflată în fața ochilor ei albaștri. Ochii au refuzat să o asculte, dar ea nu avea deloc de gînd să citească cu nasul lipit de carte, așa că a continuat, mijindu-i.

A simțit o adiere rece și a ridicat privirea spre cer. Va ploua, nu încăpea îndoială, dar cu puțin noroc îi mai rămînea cel puțin o oră pentru lectură, înainte de primii stropi de ploaie. Doar atîta timp îi mai trebuia ca să termine „Povestea de iarnă", piesă cu care încheia marea descoperire a lui Shakespeare, o sarcină academică ce îi ocupase tot timpul liber, în ultimele șase luni. Începuse cu „Totul e bine cînd se termină cu bine", după care îi citise piesele în ordine alfabetică, trecînd de „Hamlet" și

de „Romeo și Julieta" și ajungînd la unele piese de care nici nu auzise pînă atunci. Nu știa prea sigur de ce făcuse asta, afară de faptul că îi plăcea să citească, dar acum, cînd era aproape de final, a naibii să fie dacă va lăsa cîțiva stropi de ploaie să-i stea în cale.

S-a uitat în jur, de parcă se temea că o auzise cineva blestemînd în gînd. A ridicat din nou ochii spre cer. Soarele se ivea timid printre nori. Belle a luat asta drept un semn de optimism și a scos din coșul de picnic un sandviș cu pui. A mușcat din el și și-a reluat lectura. Cuvintele erau la fel de neclare ca mai devreme, așa că a apropiat volumul de nas pînă ce a găsit o distanță care să-i convină.

– Așa, Arabella, a murmurat. Trebuie să stai în poziția asta incomodă încă patruzeci și cinci de minute, ca să poți termina de citit cartea.

– Iar în final te vor durea toți mușchii feței, a auzit o voce venind din spate.

Belle a lăsat să-i cadă cartea în poală și s-a întors în direcția din care venise vocea. La cîțiva metri de ea se găsea un bărbat îmbrăcat obișnuit, dar elegant. Părul îi era de culoarea ciocolatei, la fel și ochii, de aceeași nuanță. Avea o expresie amuzată și părea că o privea de ceva timp. Incapabilă să scoată vreun cuvînt, Belle i-a aruncat o privire mustrătoare, sperînd ca astfel să-l pună la locul lui.

Nu a părut însă să reușească. Bărbatul părea chiar mai amuzat decît mai devreme.

– Ai nevoie de ochelari, i-a spus simplu.

– Iar tu nu ai ce căuta aici, i-a răspuns ea.

– Așa să fie? Eu aș fi zis că tu ești intrusa.

– Nu sînt, cu siguranță. Pămînturile acestea îi aparțin ducelui de Ashbourne. Este vărul meu, a adăugat cu emfază.

Străinul a făcut un semn spre vest.

– *Acele* pămînturi îi aparțin ducelui de Ashbourne. Iar acolo este granița. Ceea ce înseamnă că ești o intrusă.

Belle a mijit ochii și și-a așezat o șuviță de păr blond după ureche.

– Ești sigur?

– Absolut sigur. Știu prea bine că domeniul lui Ashbourne este vast, dar nu este în nici un caz infinit.

Ea s-a foit stînjenită.

– În acest caz... scuze pentru deranj. Îmi iau imediat calul și plec.

– Nu fii prostuță, s-a grăbit el să-i răspundă. Nu sînt într-atît de hain încît să nu-i permit unei doamne să citească sub unul din copacii mei. Rămîi cît timp dorești.

Belle se gîndea foarte serios să plece, dar senzația de confort a fost cea care a învins.

– Îți mulțumesc. Stau aici de cîteva ore și mi-a fost foarte bine.

– Înțeleg. I-a zîmbit fugar, iar Belle a avut senzația că nu era un bărbat care să zîmbească prea des. De vreme ce îți vei mai petrece ceva timp pe pămînturile mele, ar fi cazul să ne prezentăm.

Belle a ezitat. Nu-și dădea seama dacă era condescendent sau doar încerca să fie politicos.

– Scuze. Sunt lady Arabella Blydon.

– Mă bucur de cunoștință. Eu sînt John, lord Blackwood.

– Încîntată.

– Și eu. Dar tot ai nevoie de ochelari.

Belle s-a încordat. Emma și Alex îi tot spuseseră de o lună încoace să consulte un doctor, dar ei îi erau rude. Acest John Blackwood era un străin și nu avea nici un drept să-i dea ei sugestii.

– Să fii sigur că voi ține seama de sfatul tău, a murmurat, destul de nepoliticoasă.

John a înclinat capul.

– Ce citești?

– „Poveste de iarnă", i-a răspuns Belle, așteptîndu-se la obișnuitele remarci condescendente despre femei și despre lecturile lor.

– O piesă excelentă, dar nu o consider cea mai bună dintre piesele lui Shakespeare, a comentat John. Eu unul prefer „Coriolan". Nu este prea cunoscută, dar mie îmi place. Ar trebui să o citești, cîndva.

Uitînd să mai fie încîntată că în sfîrșit întîlnise un bărbat care o încuraja să citească, Belle i-a spus:

– Mulțumesc pentru sugestie, dar am citit-o deja.

– Sînt impresionat. Ai citit și „Othello"?

Ea a dat din cap.

– „Furtuna"?

– Da.

John căuta cu înfrigurare o operă cît mai obscură de-a lui Shakespeare.

– Dar „Pelerinul înflăcărat"?

– Nu se numără printre favoritele mele, dar am citit și aceste sonete.

– Complimentele mele, lady Arabella. Nu cred să fi văzut vreodată un exemplar din „Pelerinul înflăcărat", măcar.

Belle a acceptat cu grație complimentul și tot antagonismul pe care îl simțise la început pentru el a părut să dispară ca prin farmec.

– Nu vrei să te așezi cîteva minute? l-a întrebat, făcînd semn spre locul gol de pe pătură. Mai am destulă mîncare în coșul de picnic și mi-ar face plăcere să o împart cu tine.

Preț de o clipă, el a părut tentat să accepte. A deschis gura să spună ceva, după care a oftat și a închis-o la loc. Cînd a vorbit în sfîrșit, tonul îi era formal și rece:

– Nu, mulțumesc, a fost tot ce a rostit. După care s-a îndepărtat cîțiva pași și a întors capul, privind peste cîmp.

Belle a înclinat puțin capul și se pregătea să spună ceva cînd și-a dat seama că el șchiopăta ușor. Poate că fusese rănit în război. Un bărbat interesant, acest John. Nu i-ar fi displăcut să petreacă o oră sau chiar mai multe în compania lui. Era nevoită să recunoască, în plus, că era un bărbat frumos, cu trăsături ferme și un trup zvelt și puternic, în ciuda șchiopătatului. În ochii lui catifelați se citea inteligența, dar și o umbră de scepticism, de durere chiar. Era un tip misterios în adevăratul sens al cuvîntului.

– Ești sigur? l-a întrebat.

– Sigur pe ce? Nu s-a întors spre ea.

A tresărit, sesizînd impolitețea.

– Sigur că nu vrei să mîncam împreună.

– Destul de sigur.

Ei, îi atrăsese cu siguranță atenția. Nu-i mai spusese nimeni pînă atunci că era „destul de sigur" că nu-i dorea compania.

Stătea într-o poziție incomodă pe pătură, cu exemplarul din Shakespeare în poală. Nu știa ce ar mai putea să-i spună, de vreme ce el continua să stea cu spatele spre ea. Dar ar fi fost o lipsă de politețe să reînceapă să citească.

Brusc, John s-a întors cu fața spre ea și și-a dres glasul.

– Urît din partea ta să-mi spui că am nevoie de ochelari, i-a spus ea direct, doar ca să i-o ia înainte.

– Îmi cer scuze. Nu mă prea pricep să fac conversație.

– Poate că ar trebui să exersezi mai mult, i-a replicat ea.

– Dacă ai fi folosit alt ton, doamnă, aș fi putut să cred că flirtezi cu mine.

Ea a trîntit cît-colo cartea și s-a ridicat în picioare.

– Ai avut dreptate. Nu știi să faci conversație. Și nici să fii politicos. Absolut deloc!

El a ridicat din umeri.

– Este una din calitățile mele.

Reușise să o lase cu gura căscată.

– Înțeleg că nu-mi prea apreciezi umorul.

– Nu-mi imaginez că sînt numeroși aceia care o fac.

A urmat o pauză, după care în ochii lui apărut o lumină tristă, ciudată. Aceasta a dispărut rapid, iar el i-a spus cu asprime:

– Să nu mai vii singură pe-aici.

Belle își îndesa lucrurile în coșul de picnic.

– Nu e cazul să-ți faci griji. Nu voi mai călca pe pămînturile tale.

– Nu este vorba de asta. Dar să nu mai vii singură.

Nu avea nici cea mai mică idee ce i-ar putea răspunde, așa că s-a mulțumit să rostească:

– Plec acasă.

El a ridicat ochii spre cer.

– Cred că este mai bine. Curînd va începe ploaia. Și eu mai am mai bine de doi kilometri pînă acasă. O să mă ude pînă la piele.

Ea s-a uitat în jur.

– Nu ai venit călare?

– Uneori e mai bine să-ți folosești propriile picioare, doamnă. A înclinat capul. Mi-a făcut plăcere.

– Ție, poate, a murmurat ea în barbă. L-a privit îndepărtîndu-se. Șchiopăta destul de tare, dar mergea mai repede decît și-ar fi imaginat. A continuat să-l fixeze cu privirea pînă cînd a dispărut. A încălecat, dar un gînd nu-i dădea pace: de ce prefera să meargă pe jos, de vreme ce șchiopăta?

John Blackwood auzea în depărtare zgomotul făcut de potcoavele calului Arabellei. A oftat. Se purtase ca un măgar.

A oftat din nou, de data asta mai sonor, din pură iritare. La naiba! Nu mai știa ce să-i spună unei femei, era clar!

Belle se îndrepta spre Westonbirt, acolo unde locuiau rudele ei. Emma, verișoara ei născută în America, se căsătorise cu cîteva luni în urmă cu ducele de Ashbourne. Proaspeții căsătoriți preferaseră să ducă o viață retrasă, la țară, așa că locuiseră la Westonbirt încă de la început. Sezonul se terminase, oricum, iar Londra era aproape goală. Belle era însă convinsă că Emma și soțul ei vor evita Londra chiar și după reînceperea sezonului.

A oftat. Fără îndoială, ea se va întoarce atunci la Londra ca să reînceapă căutarea unui soț. Întregul proces o dezgusta. Trăise deja două astfel de sezoane, primise peste douăsprezece cereri în căsătorie dar le respinsese rînd pe rînd. Unii bărbați i se păruseră total nepotriviți, dar majoritatea fuseseră decenți, destul de plăcuți, cu relații sus-puse. Numai că nu fusese în stare să-l accepte pe un bărbat la care nu ținea cu adevărat. Iar acum, cînd vedea cît de fericită era verișoara ei, era convinsă că nu se va mulțumi cu puțin.

Și-a îndemnat calul, pentru că ploaia se înteți se. Era aproape de ora trei, iar Emma o aștepta cu siguranță cu ceaiul. Locuia în casa Emmei și a lui Alex de trei săptămîni. La cîteva luni de la căsătoria Emmei, părinții lui Belle se hotărîseră să facă o călătorie în Italia. Ned, fiul lor, era în ultimul an la Oxford, iar Emma li se păruse cea mai potrivită să o supravegheze, pentru că era de-acum o femeie măritată. Și așa Belle a venit să locuiască la verișoara ei.

Belle nici că putea să-și imagineze un aranjament mai plăcut. Emma era prietena ei cea mai bună și i se părea de-a dreptul amuzant să-i servească drept doamnă de companie.

A oftat ușurată cînd a urcat dealul și în față i-a apărut Westonbirt. Clădirea masivă avea totuși o grație aparte, cu ferestrele ei înalte de la fațadă. Belle o considera deja căminul ei. A intrat la grajduri, i-a dat frîiele unui slujitor și s-a repezit în casă, încercînd să se strecoare printre picăturile dese de ploaie. Odată ajunsă pe treptele de la intrare, ușa grea s-a deschis larg.

– Mulțumesc, Norwood. Mă așteptai, probabil.

Norwood s-a înclinat.

– Norwood, s-a întors cumva Belle?

Vocea feminină a plutit prin aer, după care a auzit zgomot de pași răsunînd în holul care ducea spre foaier.

– Plouă din ce în ce mai tare. Emma s-a ivit de după colț. Te-ai întors! Ce bine!

– M-am udat puțin, i-a răspuns veselă Belle.

– Ți-am spus că va ploua.

– Te simți răspunzătoare pentru soarta mea, acum că ești o femeie respectabilă?

Expresia Emmei i-a arătat exact ce părere avea ea.

– Arăți ca un șoarece ud, i-a spus scurt.

Belle s-a strîmbat.

– Mă schimb și cobor imediat să luăm ceaiul.

– Ne vedem în biroul lui Alex, i-a spus Emma. Va lua și el ceaiul cu noi, astăzi.

– Perfect. Vin imediat.

Belle a urcat în grabă treptele și a străbătut labirintul de coridoare care duceau spre camera ei. Și-a scos costumul de călărie și a îmbrăcat o rochie bleu, după care a pornit-o din nou pe scări. Ușa biroului lui Alex era închisă și se auzeau chicoteli, așa că a ciocănit înainte de a intra. A urmat un moment de liniște, după care s-a auzit vocea Emmei:

– Intră!

Belle a zîmbit. Învăța tot mai multe despre dragostea celor căsătoriți cu fiecare minut care trecea. Ce mai doamnă de companie îi mai era și Emma! Nici ea și nici Alex nu reușeau să-și țină mîinile departe unul de celălalt, ori de cîte ori aveau impresia că nu-i vedea nimeni. Belle a zîmbit și mai larg. Nu prea știa ea exact cum se făceau copiii, dar era convinsă că avea legătură cu toate aceste atingeri. Și că Emma era deja însărcinată. A deschis larg ușa și a intrat în biroul imens, masculin, folosit de Alex.

– Bună ziua, Alex. Ai avut o zi bună?

– Mult mai uscată decît a ta, i-a răspuns el. Ți se prelinge apă din păr.

Belle a privit în jos. La umeri, materialul rochiei era deja ud.

– Ei, asta este! S-a așezat pe sofa și și-a turnat o ceașcă de ceai. Dar tu, Emma? Cum ți-ai petrecut ziua?

– Nimic special. Am studiat cîteva registre și rapoarte ale proprietăților noastre din Wales. Se pare că sînt unele probleme. Mă gîndeam să merg pînă acolo, să cercetez.

– În nici un caz, a mormăit Alex.

– Chiar așa? a ripostat Emma.

– În următoarele șase luni nu te miști de aici, i-a spus privind-o cu dragoste pe soția lui cu părul roșu ca flacăra și ochi violeți. Și probabil că nici după aceea.

– Ești nebun să crezi că voi sta în pat pînă ce va veni copilul pe lume.

– Și va trebui să înveți cine este șeful aici.

– Ei bine...

– Gata, gata, i-a întrerupt Belle, rîzînd. Ajunge! Ce bine că v-ați găsit unul pe celălalt! Sunteți cei mai încăpățînați oameni din întreg universul. Deci vă potriviți perfect. Ce-ar fi să vă spun *eu* cum mi-am petrecut ziua?

Emma și Alex au întors capetele spre ea.

Belle a sorbit din ceașcă, lăsînd lichidul fierbinte să o încălzească.

– Am făcut cunoștință cu un bărbat cam ciudat.

– Adevărat? a întrebat-o Emma, curioasă.

Alex s-a lăsat pe spate, cu o expresie plictisită.

– Da. Locuiește în apropiere. Cred că pămînturile tale se învecinează cu ale lui. Lordul John Blackwood. Îl cunoști?

Alex a tresărit.

– John Blackwood ai spus?

– Da, John, lord Blackwood. Sau cel puțin așa cred. Îl cunoști? E un nume destul de comun.

– Cu păr castaniu?

Belle a încuviințat.

– Ochi căprui?

Ea a dat din nou din cap.

– Cam de înălțimea mea?

– Cred. Nu era atît de lat în umeri ca tine, dar cred că era cam tot atît de înalt.

– Șchiopăta?

– Da! a exclamat Belle.

– Al naibii să fiu! Era chiar John Blackwood! Alex a clătinat din cap, neîncrezător. A căpătat chiar și un titlu nobiliar. Probabil pentru serviciile militare.

– Ați luptat împreună în război? l-a întrebat Emma. Cînd Alex i-a răspuns, într-un tîrziu, ochii lui priveau pierduți în gol.

– Da, a spus încet. Comanda o altă companie, dar ne vedeam destul de des. M-am întrebat mereu ce s-o fi întîmplat cu el. Nici nu știu de ce nu am încercat să-l găsesc. M-am temut probabil că voi afla că a murit.

Îi atrăsese cu siguranță atenția lui Belle.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Era ceva ciudat la el, a spus Alex. Era un soldat excelent, pe care puteai conta în orice împrejurare. Complet lipsit de egoism. Se punea mereu în fața pericolului ca să-i salveze pe ceilalți.

– Și ce este ciudat în asta? a întrebat Emma. Pare un bărbat foarte onorabil.

– Mi s-a părut straniu ca un om care punea atît de puțin preț pe viața lui să se poarte așa cum a făcut-o atunci cînd a fost rănit.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat Belle, intrigată.

– Chirurgul a spus că va trebui să-i taie piciorul. Era chiar foarte hotărît. John era conștient, dar lașul acela nici măcar nu s-a ostenit să i-o spună în față. S-a întors pur și simplu spre asistentul lui și i-a spus: adu-mi fierăstrăul.

Belle s-a cutremurat.

– În clipa aceea, John parcă a înnebunit, a continuat Alex. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. L-a apucat pe chirurg de guler și l-a tras aproape. După cît sînge pierduse, îl ținea al naibii de strîns. Am fost cît pe ce să intervin, dar chiar atunci l-am auzit vorbind și m-am tras înapoi.

– Ce spunea? a întrebat Belle, gata-gata să sară de pe scaun de nerăbdare.

– Nu voi uita niciodată. A spus: dacă-mi tai piciorul, jur că te voi găsi și ți-l voi tăia și eu pe-al tău. Așa că doctorul l-a lăsat în pace. I-a spus că-l lasă să moară, dacă asta îi este dorința.

– Dar nu a murit, a spus Belle.

– Nu, n-a murit. Dar sînt sigur că astfel au luat sfîrșit zilele lui de combatant. Ceea ce a fost chiar mai bine, probabil. Era un soldat exemplar, dar am bănuit întotdeauna că ura violența.

– Ce ciudat, a murmurat Emma.

– Da, era un bărbat interesant. Îl plăceam cu adevărat. Avea un excelent simț al umorului, atunci cînd dorea să și-l arate celorlalți. Dar era tăcut în majoritatea timpului. Și avea cel mai puternic simț al onoarei din cîte am întîlnit vreodată.

– Zău așa, Alex, i-a spus Emma. Nimeni nu poate fi mai onorabil decît tine.

– Ce soție frumoasă și loială am! Alex s-a aplecat și a sărutat-o pe Emma pe frunte.

Belle s-a așezat mai confortabil. Ar fi vrut să afle mai multe despre John Blackwood, dar i se părea lipsit de politețe să-i mai pună întrebări lui Alex. O irita să recunoască asta, dar era extrem de interesată de acest bărbat neobișnuit. Părea un om în care puteai avea încredere, pe care te puteai bizui. Un bărbat cu pasiuni adînci.

Surprinsă de direcția în care o luau gîndurile ei, Belle a tresărit. Emma a observat și a întrebat-o:

– Ești bine, Belle?

– Poftim? Ah, da, mă doare puțin capul, doar atît. Îmi va trece imediat.

– Oh.

– Probabil din cauza cititului, a continuat Belle, deși era evident că Emma nu avea de gînd să continue pe acel subiect. A trebuit să mă străduiesc din greu zilele acestea ca să pot descifra scrisul. Poate că ar trebui să consult un medic.

Chiar dacă a fost surprinsă că Belle recunoștea în sfârșit că vederea ei nu mai era așa cum ar fi trebuit, Emma nu a lăsat să se vadă nimic.

– Avem un doctor excelent în sat. O să vedem ce este de făcut.

Belle a zîmbit și a ridicat ceașca cu ceai. Se răcise. În clipa următoare, Emma a spus un lucru extraordinar, minunat:

– Știu ce ar trebui să facem, i-a spus ea soțului ei. Ar trebui să-l invităm pe acest John Blake...

– John Blackwood, a corectat-o imediat Belle.

– Scuze. Să-l invităm pe John Blackwood la cină. Este și Belle aici, așa că are și parteneră. Nu mai este nevoie să mai invităm o altă doamnă ca să fim în număr par.

Alex a lăsat paharul jos.

– Excelentă idee, iubirea mea. Chiar îmi doresc să reînnodăm prietenia cu el.

– Rămîne stabilit, atunci. Îi scriu eu un bilet sau îi faci tu o scurtă vizită, să-l inviți personal?

– Cred că mă voi duce la el, mai degrabă. Sunt nerăbdător să-i văd și în plus ar fi cam nepoliticos să nu o fac, ținînd cont că mi-a salvat viața.

Emma a pălit.

– Poftim?

Alex i-a zîmbit.

– S-a întîmplat demult, draga mea. Nu are rost să te mai necăjești.

Privirile pe care le schimbau cei doi erau atît de încărcate de tandrețe că Belle nu mai putea nici măcar să se uite la ei. S-a scuzat și a ieșit, îndreptîndu-se spre camera ei, acolo unde o așteptau ultimele pagini din „Poveste de iarnă".

John Blackwood îi salvase viața lui Alex? Se părea că vecinul lor ascundea multe sub aparența lipsită de politețe.

John Blackwood avea secrete. Belle era sigură de asta. Ar fi putut pune pariu că povestea vieții lui rivaliza cu o piesă de-a lui Shakespeare. Trebuia doar să cerceteze mai adînc. Excursia ei la țară se putea dovedi chiar mai interesantă decît s-ar fi așteptat.

Nu avea însă cum să-i descopere secretele dacă nu se împrietenea cu el. Iar el îi arătase suficient de clar că nu o plăcuse.

O chestie al naibii de iritantă.

Capitolul 2

A doua zi de dimineață, Belle a fost trezită de un zgomot neplăcut. S-a întors în pat și a văzut-o pe Emma aplecată deasupra oalei de noapte. S-a strîmbat și a murmurat:

– Ce mod plăcut de a-ți începe ziua!

– Bună dimineața și ție! i-a răspuns Emma ridicîndu-se și mergînd după carafa cu apă de pe cea mai apropiată măsuță. Și-a turnat în pahar și a luat o înghițitură.

Belle s-a ridicat în capul oaselor și a privit-o pe verișoara ei cum își clătea gura.

– Cred că ai fi putut face toate astea și în camera ta, i-a spus într-un final.

Emma i-a aruncat o privire mustrătoare.

– Grețurile matinale sînt ceva obișnuit, să știi.

– Nu cred totuși că l-ai speria pe Alex dacă ai face asta în camera ta.

– Nu am venit aici ca să mă feresc de soțul meu. M-a văzut așa de multe ori în ultimele săptămîni, crede-mă. A oftat. Cred că ieri i-am vomat direct pe picior.

Belle a simțit brusc un val de simpatie pentru verișoara ei.

– Cît de îngrozitor! a murmurat.

– Venisem să văd dacă te-ai trezit, dar pe drum mi s-a făcut rău. Emma s-a înverzit brusc la față și a căutat un scaun pe care să se așeze.

Belle s-a ridicat grăbită din pat și și-a căutat halatul.

– Ai nevoie de ceva?

Emma a inspirat adînc, încercînd să-și înfrîneze un nou acces de vomă.

– Nu mă faci să privesc cu ochi buni ideea de căsătorie, să știi, a căutat Belle să-i distragă atenția.

Emma a zîmbit slab.

– Nu e mereu atît de rău.

– Sper din toată inima.

– Am crezut că nu mi se întîmplă nimic dacă mănînc la micul dejun cîțiva biscuiți și beau un ceai, a oftat Emma. Se pare că m-am înșelat.

– Nici n-ai zice că ești însărcinată, i-a spus Belle cu blîndețe, încercînd să o îmbărbăteze. Ești atît de subțire!

Emma i-a zîmbit recunoscătoare.

– Ești foarte drăguță. Pentru mine este o experiență nouă și totul mi se pare foarte ciudat.

– Ai emoții? Nu mi-ai pomenit nimic de asta pînă acum.

– Nu sînt chiar emoții, mai mult... nu știu cum să le descriu. Sora lui Alex urmează să nască peste trei săptămîni iar noi am planificat să o vizităm de azi în două săptămîni. Sophie m-a asigurat că sîntem bineveniți. Sînt convinsă că mă voi liniști de îndată ce voi afla la ce anume trebuie să mă aștept. În vocea Emmei se citea mai degrabă speranță decît certitudine.

Experiența lui Belle în privința nașterilor se limita la a privi aducerea pe lume a unor cățeluși, pe cînd avea

doisprezece ani. Așa că nu era deloc prea convinsă că Emma va fi mai liniștită după ce va asista la nașterea copilului lui Sophie. I-a zîmbit însă verișoarei ei și a murmurat ceva ce trebuia să aducă a încurajare, după care a tăcut.

Cîteva clipe mai tîrziu, chipul Emmei și-a recăpătat culoarea normală iar ea a oftat.

– Gata. Mă simt mult mai bine. E uimitor cît de rapid trec aceste grețuri. Este singurul lucru care le face suportabile.

O cameristă le-a adus ciocolată fierbinte și cornuri. A lăsat tava pe pat iar cele două s-au așezat de o parte și de alta a ei.

Belle a luat o înghițitură de ciocolată și a ezitat puțin înainte de a întreba:

– Pot să-ți pun o întrebare, Emma?

– Bineînțeles.

– Și-mi promiți că vei răspunde fără ocolișuri?

– Știi că răspund vreodată altfel?

– Nu sînt o persoană plăcută?

Emma a reușit să ducă șervetul la gură înainte să scuipe ciocolata caldă pe cearceafurile lui Belle.

– Poftim?

– Cred că majoritatea oamenilor mă plac.

– Da, i-a răspuns precaută Emma. Majoritatea. Sau chiar toți. Nu cred să fi întîlnit pe cineva care să nu te fi plăcut.

– Așa credeam și eu, a fost de acord Belle. Probabil că sînt una-două persoane cărora să nu le pese de mine, dar nu credeam să existe cineva care să nu mă placă.

– Despre cine este vorba, Belle?

– Despre noul vostru vecin. John Blackwood.

– Ei, zău așa! N-ați discutat mai mult de cinci minute, sînt sigură.

– Nu, dar...

– Nu avea deci cum să nu te placă.

– Ba eu așa cred.

– Sînt sigură că te înșeli.

Belle a clătinat din cap.

– Nu cred.

– Și ar fi chiar atît de groaznic dacă ar fi așa?

– Nu-mi place ideea, pur și simplu. Asta înseamnă că sînt egoistă?

– Nu, dar...

– Lumea mă consideră o persoană plăcută, în general.

– Așa este, dar...

Belle și-a îndreptat umerii.

– Mi se pare inacceptabil.

Emma se străduia cu greu să nu izbucnească în rîs.

– Și ce ai de gînd să faci?

– O să-l fac să mă placă.

– Te interesează acest bărbat, Belle?

– Nu, bineînțeles că nu, i-a răspuns mult prea repede Belle. Dar nu înțeleg ce anume nu-i place la mine.

Emma a clătinat din cap, uimită de turnura ciudată pe care o luase discuția lor.

– Nu cred că va dura mult. Atîția bărbați s-au îndrăgostit de tine la Londra, fără ca tu să-i fi provocat cîtuși de puțin. Cred că vei reuși fără probleme să-l determini pe Blackwood să te placă.

– Hmm, a murmurat Belle, ridicînd privirea. Și cînd ziceai că vine la cină?

Poate că Blackwood nu era lord din naștere, dar provenea dintr-o familie de aristocrați. Scăpătați, e-adevărat. Avusese însă neșansa de a fi al șaptelea din cei șapte copii, o poziție care îl văduvea de orice favoruri. Părinții lui, cel de-al șaptelea conte de Westborough și soția lui, contesa, nu avuseseră intenția să-l neglijeze pe cel mai mic dintre copiii lor, dar asta se întîmplase.

Damien era cel mai mare dintre frați și totodată moștenitorul de drept, de aceea se bucurase de toate avantajele. Un an mai tîrziu a venit pe lume Sebastian, care s-a bucurat și el de toate avantajele, fiind atît de apropiat ca vîrstă de primul născut. Contele și contesa erau suficient de pragmatici să conștientizeze faptul că, dată fiind rata mortalității infantile, Sebastian avea toate șansele să devină cel de-al optulea conte de Westborough. Curînd după aceea s-au născut, pe rînd, Julianna, Christina și Ariana. Încă din fragedă copilărie a fost evident că aveau să fie niște mari frumuseți, așa că li s-a dat o deosebită atenție. Niște căsătorii avantajoase aveau să umple sipetele familiei.

Cîțiva ani mai tîrziu, contesei i-a murit un băiat la naștere. Pierderea nu a fost tocmai grea, părinții nu au jelit prea mult. Cinci copii frumoși și rezonabil de inteligenți le erau suficienți. Cinstit vorbind, un al șaselea ar fi însemnat doar o gură în plus care trebuia hrănită. Familia Blackwood locuia într-o casă veche minunată,

dar a-și plăti cheltuielile însemna, lună de lună, o adevărată încercare. Iar contele nici nu ar fi conceput să încerce să-și *câștige* existența.

După care a urmat tragedia. Contele a murit într-un accident. Trăsura în care călătorea s-a răsturnat în timpul unei furtuni. La numai zece ani, Damien a fost nevoit să preia titlul nobiliar. Nu au avut prea mult timp la dispoziție să jelească, pentru că lady Westborough a descoperit, spre surpriza tuturor, că era din nou însărcinată. În primăvara lui 1787 a dat naștere ultimului ei copil. Efortul a secătuit-o și nu și-a mai revenit complet niciodată. Obosită și epuizată de griji financiare, ea și-a privit cel de-al șaptelea copil, a oftat și a spus:

– Cred că ar trebui să-l cheme John. Sunt prea obosită să mă mai gîndesc la un nume mai potrivit.

Iar după acest prim contact cu lumea, John a fost... uitat – ca să nu folosim un alt termen .

Familia nu avea răbdare cu el, așa că și-a petrecut majoritatea timpului în compania perceptorilor. A fost trimis la Eton și Oxford, doar pentru că așa procedau familiile bune, chiar și cu copii mai mici care nu contau în ceea ce privea descendența.

În 1808, însă, pe cînd John era în ultimul an de studii la Oxford, i s-a ivit o șansă neașteptată. Anglia s-a trezit implicată în chestiuni militare în peninsula iberică și majoritatea bărbaților de familie bună se grăbeau să se înroleze. John considera că milităria era o oportunitate pentru un bărbat care dorea să-și dovedească ceva, așa că a discutat cu Damien. Acesta a fost imediat de acord, convins că era un mod onorabil de a scăpa de fratele lui.

Așa că i-a cumpărat un post de comandă al unei companii.

Să fie soldat i s-a părut foarte ușor lui John. Era un călăreț priceput și mînuia cu iscusință săbiile și armele de foc. Și-a asumat anumite riscuri pe care știa că ar fi trebuit să le evite, dar a supraviețuit carnagiilor. Știa că, dacă printr-o minune va termina conflictul cu trupul intact, nu același lucru îl va putea spune și despre sufletul lui.

Au trecut patru ani iar John tot mai reușea să fenteze moartea. După care a încasat un glonț în genunchi și s-a trezit pe un vapor, în drum spre Anglia. Anglia cea dulce, verde, bucurîndu-se de pace. Cumva, i se părea ireală. Timpul recuperării a trecut repede. Cinstit vorbind, nu-și mai amintea mare lucru de atunci. Fusese beat mai tot timpul, incapabil să admită că va fi un infirm pentru tot restul vieții.

Spre surprinderea lui, la ceva timp a primit un titlu nobiliar ca răsplată pentru faptele de vitejie. I s-a părut o ironie, după ce în toți acei ani rudele lui îi repetaseră că nu se putea considera un gentleman. Acela a fost un punct de răscruce. Și-a dat seama că avea ce lăsa moștenire generațiilor viitoare, așa că s-a decis să-și pună ordine în viață.

Patru ani mai tîrziu, el tot mai șchiopăta, dar măcar o făcea pe propriile pămînturi. Războiul se sfîrșise mai curînd decît se așteptase el, așa că se apucase de investiții. Acestea se dovediseră profitabile, așa că economisise suficient ca să-și poată cumpăra un mic domeniu.

Se hotărîse în sfîrșit să dea roată pămînturilor lui cu o zi înainte să o fi întîlnit pe lady Arabella Blydon. Se

găndise destul de mult la întîlnirea lor. Poate că ar fi trebuit să meargă la Westonbirt și să-și ceară scuze pentru purtarea lui. Era sigur că ea nu va veni niciodată la Bletchford Manor, nu după felul în care o tratase.

S-a strîmbat. Trebuia neapărat să găsească un alt nume pentru locul acela.

Era o casă plăcută. Confortabilă. Nu era un palat, așa că avea puțini servitori. Norocul lui, pentru că nu-și putea permite să plătească o armată de servitori.

Asta era. Avea un cămin – unul doar al lui, nu o casă pe care să o împartă cu cei cinci frați mai mari. Avea și un venit frumușel, chiar și după cumpărarea casei. Și era încrezător în abilitățile lui de a-și spori cîștigurile.

S-a uitat la ceasul pe care îl purta în buzunar. Era două și jumătate, o oră tocmai potrivită să-și inspecteze pămînturile dinspre vest, acolo unde intenționa să facă agricultură. Voia ca Bletchford Manor – sau cum se va numi în curînd – să devină cît mai profitabilă. S-a uitat pe fereastră și și-a dat seama că stătea iar să plouă, așa cum se întîmplase și cu o zi în urmă, așa că a urcat la etaj să-și ia pălăria.

Nu a ajuns însă prea departe. Buxton, vîrstnicul majordom pe care îl moștenise cu tot cu casă, l-a oprit:

– Domnule, aveți un vizitator.

John s-a oprit în loc, surprins.

– Cine este, Buxton?

– Ducele de Ashbourne, domnule. Mi-am permis să-l conduc în salonul albastru.

John a zîmbit.

– Ashbourne e aici. Minunat. Nu știuse că vechiul lui prieten din armată locuia atît de aproape atunci cînd

cumpărase Bletchford Manor, dar îi făcuse plăcere să afle. S-a întors pe călcîie și a început să coboare treptele, dar s-a oprit brusc, la mijlocul lor.

– La naiba, Buxton, a mormăit. Care este salonul verde?

– A doua ușă pe stînga, domnule.

John a străbătut culoarul și a deschis ușa. Așa cum bănuise, în încăpere nu se afla nici măcar o piesă de mobilier albastră. Alex stătea la fereastră, privind spre cîmpurile care se învecinau cu proprietatea lui.

– Vrei să încerci să mă convingi că livada de piersici se află de fapt pe pămînturile tale? a glumit John.

Alex s-a întors spre el.

– Blackwood. Cît mă bucur să te revăd! Și da, livada se află pe terenurile mele.

– Poate da, poate nu.

Alex a zîmbit.

– Ce-ai mai făcut? Și de ce nu ai venit să mă saluți? Nici nu am știut că tu ai cumpărat aici. Pînă ieri după-amiază, cînd mi-a spus Belle.

Deci i se spunea Belle. I se potrivea. Și discutaseră despre el. Lui John îi făcea plăcere să se gîndească la asta, chiar dacă era mai mult ca sigur că nu avusese nimic plăcut de spus la adresa lui.

– Uiți că nu se cade să apari la ușa unui duce? Trebuie ca acesta să te viziteze primul.

– Zău așa, Blackwood. Credeam că nu ținem cont de etichetă. Cel care mi-a salvat cîndva viața este oricînd binevenit în casa mea.

John a roșit ușor, amintindu-și clipa în care îl împușcase pe cel care se pregătea să-l înjunghie în spate pe Alex.

– Oricare altul ar fi făcut la fel, i-a răspuns.

Alex își amintea exact că John fusese rănit în braț de pumnalul atacatorului.

– Nu, i-a răspuns într-un final. Nu cred că oricine ar fi făcut la fel. Și-a îndreptat spatele. Gata cu discuțiile despre război! Ce-ai mai făcut?

John i-a făcut semn spre un scaun iar Alex s-a așezat.

– Nimic deosebit. Vrei ceva de băut?

Alex a încuviințat iar John i-a turnat un pahar cu whisky.

– Nu prea cred, *lord* Blackwood.

– Ah, da. Am fost făcut baron, Baronul Blackwood. I-a aruncat lui Alex un zîmbet ironic. Sună bine, nu?

– Sună foarte bine.

– Și viața ta? Ce schimbări s-au mai petrecut în ultimii patru ani?

– Nu prea multe. Cu excepția ultimelor șase luni.

– Adevărat?

– Da. M-am căsătorit. Alex arborase un zîmbet larg.

– Chiar așa? John a ridicat paharul într-un toast tăcut.

– O cheamă Emma. Este verișoara lui Belle.

John se întreba dacă Emma semăna cu Belle. Dacă era așa, atunci nu era de mirare că atrăsese atenția ducelui.

– Și ea a citit opera completă a lui Shakespeare?

Alex a izbucnit în rîs.

– Începuse, dar am avut grijă să-i ocup timpul cu altceva.

John a ridicat o sprînceană. Fraza vechiului său prieten avea mai multe înțelesuri.

Alex a înțeles imediat, așa că a adăugat:

– Se ocupă de proprietățile mele. Se pricepe la cifre. Poate să adune și să împartă mai rapid decît mine.

– Inteligența este deci o trăsătură de familie.

Alex era curios cum de aflase John atîtea despre Belle într-un timp atît de scurt dar nu a scos nici un cuvînt.

– Da, este probabil singurul lucru pe care îl au în comun. Ah, și capacitatea de a obține exact ceea ce doresc, fără ca măcar să-ți dai seama de asta.

– Oh?

– Emma este destul de încăpățînată, a oftat Alex. Era însă un oftat plăcut, vesel chiar.

– Și verișoara ei nu este? l-a întrebat John. Mi s-a părut de-a dreptul formidabilă.

– Oh, Belle are o voință puternică, te asigur. Dar nu este nici pe departe ca Emma. Soția mea se aruncă cu capul înainte în orice situație, fără să stea pe gînduri. Belle nu este așa. Este foarte practică. Foarte pragmatică. Și are o curiozitate de nestăpînit. E al naibii de greu să păstrezi un secret cînd e și ea de față, dar trebuie să recunosc că o simpatizez. Am văzut atîtea la prietenii mei încît mă simt de-a dreptul norocos cu o asemenea rudă prin alianță.

Alex și-a dat seama că vorbea foarte deschis cu un prieten cu care nu se mai văzuse de ani buni. Era probabil datorită războiului, care năștea legături indestructibile între oameni. Acesta trebuia să fie motivul pentru care discutau ca și cum nu ar fi trecut patru ani.

Sau poate că John era pur și simplu un bun ascultător. Așa fusese întotdeauna, și-a amintit Alex.

– Am discutat destul despre familia mea, a spus brusc. O să-i cunoști pe toți curînd. Ce mai faci tu? Cum îți merge? Ai reușit să-mi eviți întrebările, pînă acum.

John a rîs.

– O duc așa cum am dus-o mereu. Numai că acum am un titlu nobiliar.

– Și un cămin.

– Și un cămin. Am reușit să-l cumpăr după cîteva investiții reușite.

Alex a fluierat lung.

– Înseamnă că ai mînă bună. Ar trebui să discutăm cîndva despre asta. Am probabil multe de învățat de la tine.

– Secretul succesului financiar nu e greu deloc, crede-mă.

– Adevărat? Și care ar fi acesta?

– Bunul simț.

Alex a rîs.

– Probabil că mie mi-a lipsit în ultimele luni. Mă tem că așa se comportă un bărbat îndrăgostit. Ce-ai zice dacă ai veni la noi la cină? Curînd? I-am povestit soției mele despre tine și este foarte curioasă să te cunoască. Iar pe Belle ai cunoscut-o deja.

– Mi-ar face plăcere, i-a răspuns John. Mă bucură să am prieteni aici, aproape. Îți mulțumesc că ai trecut pe la mine.

Alex și-a privit atent vechiul prieten și și-a dat seama, în clipa aceea, cît era de singur. O clipă mai tîrziu, expresia acestuia s-a schimbat, devenind greu de scrutat, așa cum era de obicei.

– Ce-ai zice de poimîine? Nu avem oră fixă, așa ca la oraș. Luăm cina în jurul orei șapte.

John a încuviințat.

– Excelent. Ne vedem acolo. Alex s-a ridicat și i-a strîns mîna. Mă bucur că drumurile ni s-au intersectat din nou.

– Și eu la fel. John l-a condus pe Alex pînă afară, la grajduri, unde îl aștepta calul lui. Alex a mai murmurat cîteva politeți după care s-a îndepărtat.

John s-a întors fără grabă spre casă, privindu-și cu un zîmbet noua casă. Ajuns în hol, a fost abordat de Buxton:

– Ați primit asta, domnule, în timp ce stăteați de vorbă cu musafirul. Și i-a întins o tavă de argint pe care se afla un plic.

John a citit biletul, ridicînd o sprînceană.

Sînt în Anglia.

Ce ciudat! A întors plicul. Numele lui nu apărea nicăieri.

– Buxton! a strigat.

Majordomul, care tocmai se îndrepta spre bucătărie, s-a întors pe călcîie și s-a apropiat de stăpînul său.

– Ce a spus mesagerul cînd a adus plicul?

– Doar că are un mesaj pentru stăpînul casei.

– Mi-a pomenit cumva numele?

– Nu, domnule, nu cred. Era de fapt un copil. Nu cred să fi avut mai mult de opt-nouă ani.

John a mai privit o dată biletul și a ridicat din umeri.

- Era probabil adresat vechilor proprietari. L-a mototolit în palmă și l-a aruncat. Nu am nici cea mai mică idee despre ce poate fi vorba.

Tîrziu, în aceeași seară, pe cînd lua cina, John s-a gîndit la Belle. Mai apoi, cînd a citit cîteva pagini din „Poveste de iarnă", cu un pahar de whisky alături, s-a gîndit la ea. Cînd s-a dus la culcare s-a gîndit la ea.

Era frumoasă, nimic de zis, dar nu era acesta motivul pentru care nu-și mai putea desprinde gîndurile de la ea. Ci poate strălucirea din ochii ei. Inteligență și... compasiune. Încercase să se împrietenească cu el iar el o descurajase din start.

A clătinat din cap, ca și cum ar fi încercat să și-o alunge din minte. Nu era deloc indicat să se gîndească la femei înainte de culcare. A închis ochii și s-a rugat pentru un somn lipsit de vise.

Se afla în Spania. Era o zi călduroasă, dar oamenii din compania lui erau bine dispuși. În ultima săptămînă nu purtaseră nici o bătălie.

Se stabiliseră într-un orășel cu aproape o lună în urmă. Localnicii erau, în majoritatea lor, bucuroși de prezența lor. Soldații însemnau bani cheltuiți, mai ales în taverne, era adevărat, dar se simțeau cu toții ceva mai prosperi de cînd sosiseră englezii.

John era beat, ca de obicei. Orice, numai să-și alunge din urechi țipetele, să nu mai vadă dîrele de sînge de pe

mîini, indiferent de cît de des le-ar fi spălat. Mai avea nevoie de numai cîteva pahare și urma să se afunde în uitare.

– Blackwood.

A ridicat privirea și l-a salutat cu o mișcare a capului pe bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei.

– Spencer.

George Spencer a ridicat sticla.

– Se poate?

John a ridicat din umeri.

Spencer și-a turnat băutură în paharul pe care îl adusese cu el.

– Ai idee cînd vom ieși din văgăuna asta?

– Prefer această văgăună, cum o numești tu, uneia și mai adînci: cîmpul de luptă.

Spencer s-a uitat la fata care servea de cealaltă parte a încăperii și și-a trecut limba peste buze.

– N-aș fi crezut că ești un laș, Blackwood.

John a dat pe gît un alt pahar cu whisky.

– Nu sînt un laș, Spencer. Sunt doar un om, pur și simplu.

– Asta sîntem toți. Atenția lui Spencer era acaparată de fata care nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani. Ce zici de ea?

John a ridicat din nou din umeri. Nu era într-o dispoziție prea comunicativă.

Fata, care se numea Ana, s-a apropiat și i-a pus pe masă o farfurie cu mîncare. El i-a mulțumit în spaniolă. Ea a dat din cap și a zîmbit, dar înainte să apuce să se îndepărteze, Spencer a tras-o la el în poală.

– *Ești o adevărată bucățică, i-a spus el, trecîndu-și mîna peste sînii abia iviți.*

– *Nu, a spus ea într-o engleză stricată. Eu...*

– *Las-o în pace, i-a spus scurt John.*

– *La naiba, Blackwood, e doar o...*

– *Las-o în pace.*

– *Uneori ești o pacoste. Spencer a împins-o pe Ana cît colo, dar nu înainte de a o ciupi de fund.*

John a luat o înghițitură de mîncare, a mestecat-o bine și i-a răspuns:

– *E o copilă, Spencer.*

– *Mie nu mi s-a părut deloc așa.*

John a clătinat din cap. Nu mai voia să aibă de-a face cu el.

– *Las-o în pace. Atîta tot.*

Spencer s-a ridicat brusc de la masă.

– *Mă duc să mă ușurez.*

L-a urmărit cu privirea, după care s-a întors la mîncarea lui. Nu a apucat să ia mai mult de trei înghițituri cînd și-a făcut apariția mama Anei.

– *Señor Blackwood, a spus ea într-un amestec de spaniolă și engleză. Bărbatul acela... care a atins-o pe Ana. Trebuie să se oprească.*

John a clipit de cîteva ori, încercînd să-și limpezească mintea înecată în aburi alcoolului.

– *A mai necăjit-o și altă dată?*

– *Toată săptămîna, señor. Toată săptămîna. E foarte speriată. Nu-i place.*

John simțea cum stomacul i se revolta de dezgust.

– *Nu trebuie să-ți faci griji, señora, a asigurat-o. O să am grijă să o lase în pace.*

Femeia a plecat capul.

– Mulțumesc, señor Blackwood. Acum sînt liniștită. Și s-a întors la bucătărie, acolo unde avea să gătească întreaga noapte.

El s-a reîntors la mîncarea lui și la un alt pahar de whisky. Se apropia tot mai mult de uitare. Ar fi făcut orice, în zilele acelea, să scape de imaginea morții.

Spencer s-a întors ștergîndu-se pe mîini cu un ștergar.

– Tot mai mănînci, Blackwood? l-a întrebat.

– Întotdeauna ți-a plăcut să constați evidența.

Spencer s-a strîmbat.

– Mănîncă, atunci. Eu mă duc să caut puțină distracție.

John a ridicat o sprînceană.

– Aici?

– Unde altundeva? A pornit-o în sus, pe scări, cu ochii strălucind periculos.

John a oftat, bucuros că scăpase de acest bărbat care îi făcea mereu probleme. Nu-l plăcuse niciodată, dar era un bun soldat iar Anglia avea nevoie de oricine era dispus să poarte o armă.

A terminat de mîncat și a împins farfuria în celălalt capăt al mesei. Mîncarea fusese bună, dar totuși lipsea ceva. Poate un alt pahar cu whisky.

Acum era beat de-a binelea. Și-a lăsat capul pe masă. Ce speriată era mama Anei! Chipul ei înfricoșat îi apărea în fața ochilor. Și Ana, biata copilă, cît îi displăceau, probabil, toți acei bărbați care îi dădeau tîrcoale! Mai ales cei asemenea lui Spencer.

A auzit un zgomot care venea de undeva de sus. Nimic neobișnuit.

Spencer... da, la el se gîndea. O pacoste, asta era. Îi necăjea mereu pe localnici, nu se gîndea decît la propriul amuzament.

Alt zgomot înfundat.

Și ce-i spusese? Că merge să caute puțină distracție. Doar asta știa să facă.

Un alt zgomot. De data aceasta i s-a părut că era un strigăt de femeie. S-a uitat în jur. Chiar nu mai auzise nimeni? Nici o reacție, din partea nimănui. Poate pentru că el era cel mai aproape de scară.

„Unde altundeva?"

John s-a frecat la ochi. Ceva nu era în regulă.

S-a ridicat de la masă, încercînd să alunge greața care nu-i dădea pace. De ce oare avea convingerea că se întîmpla ceva rău?

Altă bufnitură. Și un nou țipăt.

S-a îndreptat încet spre scară. Zgomotul devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia de al doilea etaj.

Un nou strigăt. De data asta mai clar.

– Nuuuu! Era vocea Anei.

S-a trezit din beție cît ai clipi. A dat năvală pe ușă.

– Dumnezeule, nu! a strigat. Ana abia se zărea sub trupul lui Spencer, care se împingea în ea, iar și iar.

– Nu, i-a auzit plînsul. Te rog, nuuu!

Nu a mai stat pe gînduri. L-a smuls pe Spencer de pe fată și l-a izbit de perete.

– Ce naiba... Blackwood?

– Ticălosule! i-a strigat John, ducînd mîna la pistol.

– Pentru numele lui Dumnezeu, e doar o tîrfă!

– E o copilă, Spencer.

– De-acum e o tîrfă. Spencer s-a aplecat să-și ridice pantalonii.

Mîna lui John a sporit strînsoarea în jurul pistolului.

– Soldații Majestății Sale nu violează, a spus. Și l-a împușcat pe Spencer în fund.

Cu un urlet, Spencer s-a trîntit la pămînt. John s-a dus imediat spre Ana, ca și cum ar mai fi putut șterge durerea și umilința.

Chipul ei era complet lipsit de expresie.

Pînă cînd l-a văzut.

S-a ferit, oripilată. Încerca să se dea înapoi, clătinîndu-se. Dar nu fusese el... El doar încercase să...

Mama Anei a dat năvală în cameră.

– Dumnezeule mare! a strigat. Ce s-a...? Ana? Ana mea? A fugit spre fiica ei, care plîngea acum necontrolat.

John rămăsese în mijlocul încăperii, ametit, șocat, încă beat de la atîta whisky.

– Eu nu... a șoptit. Nu am fost eu.

În jurul lui erau numai zgomote. Spencer urla de durere. Ana plîngea. Mama ei îl invoca pe Dumnezeu. Iar el nu mai părea în stare să se clintească.

Mama Anei s-a întors spre el. Pe chip i se citea o imensă ură.

– Tu ești de vină, i-a spus și l-a scuipat în față.

– Dar nu am fost eu... Eu nu...

– Ai promis că o vei apăra. Este ca și cum ai fi fost tu.

– Nu, a repetat John.

Este ca și cum ai fi fost tu.

Este ca și cum ai fi fost tu.

Este ca și cum ai fi...

John a sărit din pat, lac de sudoare. Chiar trecuseră cinci ani de atunci? S-a culcat la loc, încercînd să uite că, după trei zile de la întîmplare, Ana își pusese capăt zilelor.

Capitolul 3

A doua zi de dimineață, cînd a coborît la micul dejun, Belle a descoperit că nici Emma și nici Alex nu se treziseră încă. Lucru surprinzător, de vreme ce Emma era destul de matinală. Belle era sigură că Alex avea motivele lui să o țină în pat și s-a întrebat dacă o femeie mai putea rămîne o dată însărcinată dacă era deja.

– Pentru cineva care se consideră o persoană inteligentă, și-a spus în barbă, nu știi prea multe despre lucrurile cu adevărat importante.

– Ați spus ceva, domnișoară? a întrebat imediat un servitor.

– Nu. Vorbeam singură, i-a răspuns ea, dîndu-și ochii peste cap. Dacă o mai ținea așa, toată lumea din Westonbirt avea să ajungă la concluzia că era cam dusă cu pluta.

A ciugulit cîte ceva, uitîndu-se pe ziarul de cu o zi în urmă, așezat în dreptul locului lui Alex. Cînd și-a terminat omleta, tinerii căsătoriți nu coborîseră încă. Belle a oftat, încercînd să se decidă cum își va omorî timpul.

Ar fi putut să meargă în bibliotecă, dar pentru prima oară în viață nu avea chef de citit. Soarele strălucea cu

putere, lucru rar în acea toamnă foarte ploioasă. Brusc, a simțit nevoia să nu fie singură, să aibă cu cine împărtăși vremea aceea atît de frumoasă. Alex și Emma dormeau încă... Nu mai avea pe nimeni. Doar pe... Belle a clătinat din cap. Nu putea da buzna pur și simplu peste lordul Blackwood.

Și de ce nu, la urma-urmei?

În primul rînd pentru că el nu o plăcea.

Iar acesta era un motiv întemeiat să-l viziteze. Nu avea cum remedia situația dacă nu-l revedea.

A căzut pe gînduri. Dacă o lua cu ea pe cameristă, pe post de damă de companie, nu încălca nici o regulă a decenței. Ba le încălca, de fapt, dar cine avea să afle? Hotărîtă, s-a îndreptat spre bucătărie, să vadă dacă doamna Goode îi putea împacheta niște biscuiți din orz. Un micdejun minunat. Poate că lordul Blackwood nu se așezase încă la masă.

Totul avea să fie bine. Nu erau la Londra, la urma-urmei, acolo unde patruzeci de limbi ascuțite să o toace în aceeași seară, să-i critice purtarea scandaloasă. Că doar nu făcea nimic necuviincios. Voia doar să-i ureze bun-venit noului vecin, așa cum se cuvenea. În mare parte, era curioasă să-i vadă casa, și-a spus. Cum se numea? Alex îi spusese, aseară. Bletchwood Place? Blumley Manor? Blasphemous Burg? A izbucnit în rîs. Era un nume sinistru, asta era tot ce-și mai amintea.

A intrat în bucătărie, acolo unde doamna Goode tocmai îi umplea un coș cu bunătăți. Belle a fost curînd gata de plecare, încărcată cu gemuri și biscuiți proaspeți, făcuți în casă.

S-a îndreptat hotărîtă spre grajduri, acolo unde era și Amber, iapa ei. Nu știa exact unde era casa lui John, știa doar că era undeva spre est. Dacă ținea drumul și soarele nu avea cum să nu dea de ea, într-un final.

A pornit într-un galop lejer pe aleea care ducea dinspre Westonbirt spre drumul principal. Camerista ei știa să călărească, așa că o urma îndeaproape. Au luat-o spre est și, cincisprezece minute mai tîrziu, au dat de un drumeag care părea să ducă la o casă. Ceva mai tîrziu, Belle a dat de un luminiș în mijlocul căruia se înălța o casă elegantă, din piatră.

Era o casă mică după standardele aristocrației, dar avea stil și părea solidă. Belle a zîmbit și și-a îndemnat iapa. Nu a văzut nici un grajd, așa că și-a priponit-o singură de un copac. Și camerista ei a procedat la fel.

– Scuze, Amber, a spus în șoaptă și a urcat treptele de la intrare.

A bătut cu ciocanul uriaș din alamă, care a scos un sunet răsunător. Cîteva clipe mai tîrziu, un bătrîn a răspuns la ușă. Belle a presupus că era majordomul.

– Bună dimineața. Aceasta este casa lordului Blackwood?

– Da, a răspuns majordomul ridicînd o sprînceană.

Belle i-a zîmbit larg.

– Excelent. Te rog să-i spui că lady Arabella Blydon dorește să-l vadă.

Buxton nu se îndoise nici un moment că ea era o lady. O trădau hainele scumpe și accentul aristocratic. A dat majestuos din cap și a condus-o într-o încăpere decorată în tonuri suave de crem și albastru.

Belle nu a scos nici o vorbă pînă cînd majordomul nu a dispărut. Abia atunci s-a întors spre cameristă şi i-a spus:

– Ar trebui să te duci... la bucătărie, să mai stai de vorbă cu ceilalți servitori.

Camerista a făcut ochii mari, pentru că nu aşteptase să i se ceară să o lase singură. A dat însă din cap şi a ieşit.

John era încă în pat atunci cînd şi-a făcut apariția majordomul. Buxton a intrat fără zgomot şi şi-a apropiat gura de urechea stăpînului:

– Aveți o vizitatoare, domnule.

John l-a împins cît-colo cu perna şi a încercat să se dezmeticească.

– O ce? a întrebat, ameţit.

– O vizitatoare.

– Dumnezeule, cît este ceasul?

– Este nouă, domnule.

John s-a prăvălit jos din pat şi a înşfăcat un halat, să-şi acopere trupul gol.

– Cine naiba vine în vizită la nouă dimineața?

– Lady Arabella Blydon, domnule.

John s-a întors, şocat.

– Cine?

– Lady Arabella...

– Am înțeles de prima dată, l-a repezit John. Ce naiba caută aici?

– Nu ştiu, domnule. Dar a întrebat de dumnea-voastră.

John a oftat, întrebîndu-se cînd va înțelege oare Buxton că nu era nevoie să dea cîte un răspuns la fiecare întrebare. A oftat din nou.

– Bănuiesc că ar trebui să mă îmbrac.

– Sînt de aceeași părere, domnule. Tocmai de aceea mi-am permis să-l chem eu pe Wheatley. Știam că veți avea nevoie de serviciile lui.

John a intrat în dressing. Asemenea lui Buxton, și pe valet îl căpătase odată cu casa, dar trebuia să recunoască faptul că nu era deloc greu să te obișnuiești cu luxul. Cît ai clipi, era gata. Îmbrăcat cu pantaloni crem, pe picior, o cămașă albă ca laptele și o haină bleumarin. Ignorase deliberat cravata. Dacă lady Arabella o considera obligatorie nu ar fi trebuit să-și facă apariția la ușa lui la nouă dimineața.

S-a stropit cu apă pe față și și-a trecut mîinile prin păr, încercînd să scape de expresia somnoroasă.

– La naiba cu toate, a șoptit în barbă. Tot mai arăta pe jumătate adormit. Dar cui îi păsa? A coborît.

Buxton îl aștepta la parter.

– Lady Arabella este în salonul verde, domnule.

John a inspirat adînc, încercînd să-și ascundă exasperarea.

– Și care ar fi acela?

Majordomul a zîmbit amuzat și i-a făcut semn:

– Ușa de-acolo, domnule.

John a intrat în încăpere, lăsînd ușa deschisă în urma lui. Belle stătea în picioare lîngă unul din scaunele albastre și examina o vază pictată. Arăta fermecător și al naibii de trează în rochia ei trandafirie.

– Ce surpriză! a spus.

La auzul vocii lui, Belle a ridicat privirea.

– Bună dimineața, lord Blackwood! Privirea îi rămăsese ațintită pe părul lui răvășit. Sper că nu te-am trezit.

– Deloc, a mințit el.

– Mă gîndeam că am început cu stîngul atunci cînd ne-am cunoscut.

El nu a spus nimic.

Belle a inspirat adînc și a continuat:

– Ei bine, m-am gîndit că ar trebui să-ți urez bun-venit în comunitate. Ți-am adus ceva pentru micul dejun. Sper că-ți plac biscuiții.

John i-a zîmbit larg.

– Îi ador. Și au sosit la timp pentru micul dejun.

Belle s-a încruntat. Tonul lui era excesiv de amuzat. Îl trezise, într-adevăr.

– Ți-am adus și gem. Apoi s-a așezat, întrebîndu-se în gînd de ce oare venise atît de devreme.

John a sunat clopoțelul să li se aducă ceaiul, după care s-a așezat în fața ei. A aruncat o privire în jur.

– Văd că nu ai venit însoțită.

– Oh, nu. Am venit cu camerista, dar ea s-a dus să-ți viziteze servitorii. Aș fi luat-o pe Emma cu mine, dar nu se trezise încă. E destul de devreme, știi.

– Știu.

Belle a înghițit în sec și a continuat.

– Nu e chiar atît de important, doar nu sîntem la Londra. Acolo fiecare mișcare îți atrage mii de bîrfe. Doar nu sînt în pericol.

John i-a privit apreciativ formele feminine.

– Crezi?

Belle a roșit și s-a îndreptat în scaun. L-a privit în ochi și a citit în ei onoare, în ciuda aerului ironic.

– Nu, nu cred că sînt, i-a răspuns hotărîtă.

– Nu ar fi trebuit să vii singură aici.

– Dar nu am făcut asta. Camerista mea...

– Camerista ta este în bucătărie. Iar tu ești aici. Singură. Cu mine.

Belle a închis și a deschis de cîteva ori gura înainte de a reuși să rostească:

– Păi.. da, bineînțeles... dar...

John o privea și nu-și imagina ceva mai plăcut decît să sărute buzele acelea moi, încăpățînate. A clătinat ușor din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge acest gînd. *Stăpînește-te, John*, l-a avertizat o voce interioară.

– Te rog să mă scuzi, i-a spus. Nu am vrut să te fac să te simți stînjenită, dar nu e un lucru obișnuit ca o tînără lady să apară neînsoțită în casa unui burlac.

Belle i-a zîmbit. Cumva, scuzele lui îi risipiseră încordarea.

– Nici eu nu sînt tocmai obișnuită.

John era perfect de acord. A privit-o, întrebîndu-se dacă venise cu scopul de a-l tortura.

– În plus, a continuat Belle, nu mi s-a părut că pui mare preț pe etichetă.

– Eu nu, a subliniat el. Dar voi, tinerele doamne, puneți.

Un servitor le-a adus ceai și cafea iar Belle s-a oferit imediat să toarne în cești. I-a întins o ceașcă cu cafea iar ei și-a turnat ceai, sporovăind în tot acest timp.

– Ai crescut aici?

– Nu.

– Unde ai crescut?

– În Shropshire.

– Ce drăguț!

John a scos un sunet care semăna periculos de mult cu un mîrîit. Belle a ridicat o sprînceană și a continuat:

– Eu sînt din Londra.

– Ce drăguț!

Belle s-a uitat urît la el.

– Avem o casă în Sussex, bineînțeles, dar eu consider că Londra este căminul meu.

John a luat un biscuit și a pus pe el gem din belșug.

– Destul de neplăcut.

– Nu-ți place Londra?

– Nu în mod special.

– Oh. Nu găsea nimic altceva de spus. A trecut un minut întreg în care el i-a aruncat priviri amuzate, întrebătoare. Ei bine, a spus ea într-un final, văd că nu mai minți ieri.

Comentariul ei i-a atras atenția.

– Nu te pricepi deloc să faci conversație așa, de politețe.

El a izbucnit în rîs.

– Ești foarte directă, doamnă.

Belle nu era sigură dacă acesta fusese sau nu un compliment. L-a privit și și-a amintit de conversația purtată cu o zi în urmă. Preț de cîteva clipe se bucuraseră unul de compania celuilalt. Discutaseră despre Shakespeare și chiar se tachinaseră.

El se purtase diferit atunci, aproape ca un băiețandru. După care ridicase garda. Belle avea sentimentul că undeva, în trecutul său, acest bărbat fusese adînc rănit. Și că avea ceva special, că era profund bun. Așa că nu vedea nici un motiv pentru care să nu lase deoparte orice precauție și să se împrietenească cu el. Și-a încrucișat brațele la piept și a spus:

– Poți să-mi vorbești pe un ton arogant, dar tot nu ai ce face. Mă placi.

Spre marea lui uimire, mîna i-a tremurat atunci cînd a vrut să pună ceașca la loc, pe farfuriuță.

– Ce-ai spus?

– Mă placi. Ținea capul ușor înclinat și semăna cu un pisoi aflat în fața castronului cu smîntînă.

– Și cum ai ajuns la această concluzie, dacă îmi permiți să întreb?

– Știu pur și simplu.

Îi stătea pe limbă să o întrebe dacă știa de asemenea că o dorea al naibii de tare. Își dădea oare seama și de asta? Poate. Chiar și pe el îl surprindea forța reacției față de ea. Ieri, cînd o văzuse stînd sub copac, i se păruse drăguță. Azi i se părea o zeiță.

– Nu trebuie să pari atît de impresionat de spiritul meu de observație.

O zeiță cu limba ascuțită.

– Meriți să fii biciuită, a avertizat-o el.

– Sper că nu ai de gînd să pleci chiar acum în căutarea unei cravașe. Am început să mă atașez de fundulețul meu.

Dumnezeule mare! Cînd devenise atît de îndrăzneață? I-a privit chipul furios.

Mintea lui cea trădătoare decisese deja că se putea atașa și el foarte tare de fundulețul ei. După care trupul lui cel trădător a reacționat la acest gînd. Ce naiba făcea fetișcana asta? Nu trebuia să meargă atît de departe cu un bărbat. Nu putea însă nega că vorbele ei aveau o fărîmă de adevăr. O plăcea cu adevărat. Încercînd să iasă cumva din acele ape tulburi, i-a spus:

– Ai dreptate. Nu mă pricep deloc să fac conversație.

Belle a priceput de îndată. I-a zîmbit și a spus:

– Nu e cazul să-ți faci griji. Mai ai șanse.

– Imaginează-ți cît mă simt de ușurat.

– Numai că șansele scad cu fiecare secundă, a adăugat ea printre dinți.

John a mușcat din biscuit, privind-o. Era dulce și dezirabilă și nu merita deloc felul în care o tratase. A înghițit, s-a șters cu șervetul, s-a ridicat în picioare și i-a luat mîna într-a lui.

– Am putea să o luăm de la început? i-a spus cu eleganță și i-a sărutat mîna. Mă tem că m-am trezit cu fața la cearșaf.

Belle a tresărit cînd buzele lui i-au atins ușor pielea.

– Eu sînt cea care ar trebui să-și ceară scuze. Am venit la o oră nepotrivită.

John i-a zîmbit și s-a sprijinit de spătar, mușcînd dintr-un alt biscuit.

– Sînt delicioși, a spus.

– Mama bucătăresei noastre era din Scoția.

– Bucătăreasa *noastră*? Acela este deci și căminul tău ?

– Nu. Mă voi întoarce la Londra de îndată ce părinții mei revin din Italia. Dar sînt nevoită să recunosc că privesc Westonbirt ca pe casa mea.

– Ai fost vreodată în Scoția?

– Nu. Tu?

– Nu.

Au urmat cîteva clipe de tăcere, după care John a întrebat:

– Cum mă descurc?

– Cu ce anume? Belle era nedumerită.

– Să fac conversație. M-am străduit din greu în ultimele minute. I-a zîmbit strengărește.

Belle nu s-a putut abține să nu rîdă.

– Oh, faci pași enormi!

– Cît ai clipi voi fi pregătit pentru sezonul londonez. Și-a îndesat în gură ultima înghițitură de biscuit.

Ba devenit interesată.

– Plănuiești să vii la Londra cînd va începe sezonul? Gîndul o încînta. Începuse să se plictisească acolo, iar John avea să anime lucrurile, cu siguranță. Iar ideea de a dansa în brațele lui devenise brusc straniu de erotică. Un fior electric i-a trecut pe șira spinării la gîndul că va sta lipită de el. A roșit.

John i-a remarcat culoarea din obraji și s-a întrebat ce gînd scandalos o făcuse să se îmbujoreze, după ce avusese tupeul să-și facă apariția în casa lui, la nouă dimineața. Nu avea însă de gînd să o facă să se simtă stînjenită, așa că nu a întrebat-o nimic ci a continuat firul discuției:

– Nu am nici un chef.

Belle a tresărit, uimită de francheța lui.

– Nici nu mai contează, a încercat ea să glumească. Jumătate din cei care fac parte din lumea bună nu au nici un chef să se afle acolo. Privesc totul ca pe o modalitate de a fi invitați la cîte o petrecere în fiecare seară și deci economisesc banii de mîncare pentru cină.

– Nu mă încîntă ideea de a merge la petreceri seară de seară.

– Nici nu-mi imaginam. Nici pe mine nu mă încîntă, sinceră să fiu.

– Adevărat? Credeam că eşti regina tuturor balurilor.

Belle a zîmbit.

– Nu vreau să dau dovadă de falsă modestie. M-am bucurat de un anumit succes...

John a izbucnit în rîs auzind ce cuvinte folosea.

– Trebuie să recunosc însă că am cam început să mă plictisesc.

– Chiar aşa?

– Da. Cu toate acestea, va trebui să mă întorc.

– Chiar dacă ţi se pare plictisitor?

Ea s-a strîmbat.

– Fiecare dintre noi trebuie să-şi găsească un soţ.

– Ah, a fost tot ce a spus John.

– Nu e atît de uşor precum ai crede.

– Nu-mi imaginez că ţi-ar fi foarte dificil să-ţi găseşti un soţ, lady Arabella. Ştii prea bine că eşti extrem de frumoasă.

Belle a roşit auzind complimentul.

– Am avut cîteva oferte, dar niciuna nu mi s-a părut potrivită.

– Nu aveau destui bani?

Belle a roşit din nou, dar de această dată de consternare.

– Cuvintele tale mă jignesc, lord Blackwood.

– Îmi cer scuze. Credeam că aşa merg lucrurile.

Belle trebuia să recunoască faptul că exact aşa stăteau lucrurile pentru majoritatea femeilor şi i-a acceptat scuzele cu o uşoară înclinare a capului.

– Cîţiva domni m-au informat că ar fi dispuşi să-mi treacă cu vederea scandaloasele apucături intelectuale în schimbul felului în care arăt şi al averii mele.

– Mie unul apucăturile tale mi se par de-a dreptul fermecătoare.

Belle a oftat fericită.

– Cîtă plăcere îmi face să aud pe cineva – un bărbat, îndeosebi – spunînd asta!

John a ridicat din umeri.

– Mi se părut întotdeauna o prostie să-ți dorești o femeie care să converseze la fel de inteligent ca o oaie.

Ochii ei străluceau ironici.

– Adevărat? Și eu care credeam că preferi o asemenea femeie, dată fiind dificultatea cu care susții o conversație politicoasă.

– Touché, doamnă. Runda aceasta îți aparține.

Belle era tot mai bucuroasă că se aventurase pînă la el în dimineața aceea.

– O iau drept un compliment.

– Așa a și fost. I-a făcut semn spre platoul cu biscuiți, care se tot împuținau. Sigur nu vrei unul? Sînt în pericol să-i mănînc pe toți dacă nu iei curînd măsuri.

– Păi... eu am luat deja micul dejun. Se uita la biscuiți și saliva. Bănuiesc că unul nu are cum să-mi strice.

– Foarte bine. Nu am deloc răbdare cu doamnele care abia ciugulesc, ca iepurii.

– Preferi oile, am înțeles.

– Touché din nou, doamna mea. John a privit pe fereastră. Cei de acolo sînt caii tăi?

Belle i-a urmărit privirea, apoi s-a ridicat de pe scaun și s-a uitat la rîndul ei pe fereastră.

– Da. Cea din stînga este iapa mea, Amber. Nu am văzut grajdurile, așa că am legat-o de copac. Pare foarte mulțumită.

– Grajdurile sînt în spate.

Belle era conștientă de apropierea lui, de mirosul lui masculin. Părea să nu mai poată respira, și pentru prima oară în acea dimineață a rămas fără cuvinte. A aruncat o privire furișă spre profilul lui. Avea nasul drept, de patrician și o bărbie puternică. A înghițit în sec și s-a străduit să-și mute privirea spre ochii lui. Păreau goi. Belle s-a trezit dorindu-și cu disperare să șteargă durerea și singurătatea care se citeau în ei.

John s-a întors brusc spre ea și i-a surprins privirea. Ochii li s-au întîlnit și preț de o clipă i-a permis să se uite adînc în sufletul lui. După care a schițat un zîmbet și vraja s-a rupt.

S-a întors din nou spre fereastră.

– Este o iapă frumoasă, a spus.

Lui Belle i-au trebuit cîteva secunde să-și revină.

– Da, o am de cîțiva ani.

– Nu cred că are parte de prea mult exercițiu la Londra.

– Nu.

Oare de ce-și vorbeau acum atît de impersonal? ar fi vrut Belle să știe. De ce se îndepărtase din nou de ea? Nu mai putea rămîne să facă doar conversație anostă, impersonală.

– Trebuie să plec, i-a spus brusc. Se face tîrziu.

John a rîs. Era abia zece dimineața.

Grăbită să plece, Belle nu l-a auzit rîzînd.

– Poți păstra coșul, i-a spus. Este un cadou, împreună cu întreg conținutul.

– Îl voi prețui mereu. Și a tras de șnurul clopoțelului, să o cheme pe camerista lui Belle de la bucătărie.

Belle a încercat să-i zîmbească, dar spre marea ei uimire a simțit că-i dădeau lacrimile.

– Mulțumesc pentru companie. Am petrecut o dimineață încîntătoare.

– Și eu. John a condus-o în holul de la intrare. Ea i-a zîmbit seducător, trimițînd în trupul lui un val de dorințe. Lady Arabella, a spus răgușit.

Ea s-a întors, preocupată.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu este înțelept din partea ta să-mi cauți compania.

– Ce vrei să spui?

– Să nu mai vii niciodată aici.

– Dar tocmai ai spus că...

– Îți spun acum. Să nu mai vii. Nu singură, în orice caz.

Ea a clipit.

– Nu fi prostuț. Parc-ai fi un erou dintr-un roman gotic.

– Nu sînt un erou, i-a spus cu glas sumbru. Și ai face bine să ții minte asta.

– Nu e cazul să-ți rîzi de mine. Vocea ei nu era însă prea convingătoare.

– N-aș face așa ceva, doamnă. A închis ochii și, timp de o secundă, a avut o expresie de pură agonie. Există multe pericole pe lumea aceasta. Pericole pe care nici nu le bănuiești. Și pe care n-ar trebui să le afli *niciodată*, a spus cu asprime.

Camerista sosise în hol.

– E cazul să plecăm, s-a grăbit Belle să spună.

– Da.

S-a întors cu spatele și a zbughit-o pe scări. A încălecat degrabă și a pornit pe drum, conștientă că el o urmărea cu privirea.

Ce i se întîmplase? Poate că fusese puțin intrigată la început, dar acum era extrem de curioasă în ceea ce-l privea pe vecinul ei. Avea o dispoziție tare schimbătoare. Cum de o tachina cu blîndețe pentru un moment, iar în clipa următoare să devină întunecat și aspru?

Nu-și putea alunga din minte gîndul că el avea nevoie de ea. Avea nevoie de cineva, asta era foarte clar. De cineva care să-i alunge suferința din ochi, care apărea atunci cînd credea că nu-l vedea nimeni.

Belle și-a îndreptat spatele. Nu se dăduse niciodată înapoi, indiferent de cît de mare ar fi fost provocarea.

Capitolul 4

Belle nu și-a mai luat gîndul de la John tot restul zilei. S-a dus devreme la culcare, sperînd că un somn bun o va face să privească totul cu alți ochi. Dar somnul a ocolit-o ore bune, iar atunci cînd a reușit în sfîrșit să adoarmă John i-a apărut stăruitor în vis.

A doua zi dimineață a dormit ceva mai mult decît de obicei, dar cînd a coborît la micul dejun a constatat că Emma și Alex nu se dăduseră încă jos din pat. Nu avea nici un chef de nimic, așa că a terminat repede de mîncat și s-a decis să iasă la plimbare.

S-a uitat în jos, la pantofi și a decis că erau suficient de trainici pentru un pic de urcuș. A ieșit pe ușa din față, lăsîndu-i lui Norwood un bilet pentru verii ei. Aerul de toamnă era proaspăt, dar nu și rece, iar Belle s-a bucurat că nu-și mai luase și pelerina. Cu pași mari, s-a îndreptat spre est. Spre est, spre proprietatea lui John Blackwood.

A oftat. Ar fi trebuit să știe că se va întîmpla asta. S-a oprit și a încercat să o ia în direcție opusă, spre vest. Sau nord, sau sud, oriunde numai spre est nu. Picioarele refuzau însă să o asculte. Își găsea singură explicații: era mai bine să meargă spre Blondwood Manor, pe drumul principal, decît să străbată vreo pădure.

S-a încruntat. Nu-i zicea Blondwood Manor. Dar nici în ruptul capului nu-și amintea cum se numea. A clătinat din cap, continuînd să meargă.

A trecut o oră și Belle a început să regrete decizia de a nu fi plecat călare. Erau cîțiva kilometri buni pînă la marginea proprietății lui Alex și încă alți cîțiva kilometri de acolo la casa lui John, după cum îi spusese el cu o zi în urmă. Iar pantofii nu erau chiar atît de confortabili cum sperase ea. Simțea cum i se forma o băşică la călcîiul drept.

A încercat să ignore durerea, dar aceasta devenea tot mai sîcîitoare. Cu un geamăt, a trebuit să se declare învinsă. S-a aplecat și a cercetat iarba cu palma, să vadă dacă era umedă. Roua dimineții se evaporase deja, așa că s-a așezat, a desfăcut șiretul și și-a scos pantoful. Tocmai cînd se pregătea să se ridice și să o pornească din nou și-a dat seama că era încălțată cu ciorapii preferați. A oftat, și-a ridicat fusta și a început să-l ruleze pe unul din ei.

De unde se afla, de la vreo trei metri depărtare, lui John nu-i venea să-și creadă ochilor. Belle se aventurase din nou pe proprietatea lui. Chiar în clipa în care a vrut să-și facă prezența simțită a auzit-o pe Belle murmurînd ceva și a văzut-o așezîndu-se din nou pe jos.

Intrigat, s-a tras la adăpostul unui copac. Ceea ce a urmat a fost o scenă incredibil de seducătoare, mai mult decît și-ar fi putut imagina vreodată. După ce și-a scos pantoful, Belle și-a ridicat fusta mult deasupra genunchiului, oferindu-i o imagine tentantă a picioarelor ei zvelte. John aproape că a gemut. Trăiau amîndoi într-o societate în care doar o gleznă dezgolită era promiscuă.

John ştia că nu ar fi trebuit să se uite. Dar nu avea alternativă. Dacă o striga, nu făcea decît să o facă să se simtă stînjenită. Era mai bine să nu ştie că el era acolo. Un gentleman adevărat, presupunea el, s-ar fi întors cu spatele. Numai că John aflase pe propria piele că aceia care îşi spuneau domni erau în majoritatea lor nişte fraieri.

Nu-şi mai putea desprinde ochii de la ea. Inocenţa ei o făcea şi mai seducătoare, mai mult decît ar fi reuşit o femeie versată. Striptease-ul acela neintenţionat era cu atît mai senzual cu cît îşi lăsa în jos ciorapul cu o încetineală agonizantă. Şi asta nu pentru că ar fi avut spectatori ci pentru că savura senzaţia mătăsii alunecîndu-i pe pielea moale.

A terminat însă, mult prea devreme după părerea lui John. Şi a reînceput să murmure ceva. El a zîmbit. Nu mai întîlnise o femeie care să-şi vorbească ei însăşi atît de des. Şi nici atît de amuzantă.

Ea s-a ridicat , s-a uitat în jurul ei, după care s-a aplecat din nou să-şi ia pantoful. John abia s-a abţinut să nu izbucnească în rîs atunci cînd a auzit-o din nou mormăind ceva şi a văzut-o cum se holba la pantof de parcă ar fi fost o creatură pregătită să o atace.

A oftat tare, apoi a ridicat din umeri şi s-a îndepărtat. Nu se îndrepta însă spre casă, ci spre casa lui. Singură. Ar fi trebuit să fie într-atît de înţeleaptă încît să-i ia în seamă avertismentele. Crezuse că reuşise să o sperie, cu o zi în urmă. El unul era speriat, Dumnezeu îi era martor.

Nu şi-a putut reţine un zîmbet: ea şchiopăta aproape le fel de tare ca şi el.

S-a întors rapid pe călcîie și s-a îndreptat spre pădure. După accident făcuse cu conștiinciozitate exercitii, așa că acum putea merge destul de repede, aproape la fel de repede ca un om cu ambele picioare tefere. Singura problemă avea să fie după aceea, pentru că știa cu siguranță că va avea dureri din cauza efortului.

Nu se gîndea însă acum la consecințe. Se gîndea doar cum să facă să taie pădurea în două și să o întîlnească așa, ca din întîmplare, înainte ca ea să ajungă la Bletchford Manor și fără ca ea să-și dea seama că o aplonase.

Știa că poteca pe care pornise ea o lua drept înainte, așa că a tăiat pădurea pe diagonală, blestemînd fiecare tot de copac pe care îl sărea cu greutate. Cînd a ajuns în sfîrșit pe cărare, cam la cinci sute de metri de casa lui, genunchiul îi pulsa iar el gîfîia din cauza efortului. Și-a pus mîinile în șolduri și s-a aplecat, încercînd să-și recapete suflul. Durerea îi străbătea piciorul de jos în sus, îi se părea agonizat chiar și doar să-l țină drept. A început să și frecționeze genunchiul, pînă cînd durerea a mai cedat puțin.

S-a ridicat exact la fix. Belle se ivea de după curbă. John a făcut imediat un pas în direcție ei, ca și cum ar fi ieșit demult la plimbare.

Ea nu l-a văzut imediat pentru că era concentrată să evite pietricelele de pe drum. Erau cam la trei metri unul de celălalt cînd ea a auzit zgomot de pași. A ridicat instinctiv privirea și l-a văzut apropiindu-se. Arbora același zîmbet enigmatic, ca și cum ar fi știut ceva și ea nu.

– Bună ziua, lord Blackwood, i-a spus cu un surîs larg, sperînd să pară măcar la fel de misterioasă ca și el.

Nu prea avea cum, de vreme ce nu petrecuse o zi misterioasă în întreaga ei viață.

John a salutat-o cu o mișcare a capului.

– Bănuiesc că te întrebi ce caut iar pe proprietatea ta.

John a ridicat o sprînceană. Belle nu-și dădea seama prea bine ce însemna asta: *ești o intrusă enervantă. Ești tare amuzantă. Nu merită să-mi bat capul cu tine.* Așa că a continuat:

– Mi-am dat seama, bineînțeles, că mă aflu pe proprietatea ta. Dar eu am luat-o spre est dinspre Westonbirt atunci cînd am pornit, numai că granița de est a domeniului este cea mai apropiată de conac. Și cum îmi plac plimbările lungi, am ajuns bineînțeles la graniță. Și nu mi-am închipuit că te-ar deranja. A închis gura. Vorbea întruna, fără sens. Și lucrul acesta nu-i stătea în fire.

– Nu mă deranjează, i-a spus el simplu.

– Asta e bine, pentru că nu aș vrea să intru cu forța pe proprietate. Spusese un lucru de-a dreptul stupid. A închis din nou gura.

– Crezi că trebuie însă să recurg la forță ca să te scot de pe pămînturile mele? Nu mi-aș fi imaginat că îți plac atît de mult.

Belle a zîmbit.

– Acum rîzi de mine.

John i-a zîmbit la rîndul lui, dar chipul îi rămînea greu de scrutat.

– Nu vorbești prea mult, nu-i așa? a izbucnit ea.

– Nu credeam să fie necesar. Pari să susții admirabil, singură, toată conversația.

Belle s-a încruntat.

– Ce lucru oribil ai spus! A ridicat privirea. Ochii lui migdalați, de obicei imposibil de citit, erau acum plini de amuzament. A oftat. Dar și adevărat. Să știi că de obicei nu vorbesc atît de mult.

– Adevărat?

– Adevărat. Probabil că simt nevoia să vorbesc eu mai mult din cauză că tu taci.

– Așa deci, arunci vina pe umerii mei?

Belle a aruncat o privire provocatoare spre umerii lui care erau parcă mai lați decît și-i amintea ea.

– Par capabili să susțină o asemenea povară.

John a rîs. A rîs cu adevărat, lucru pe care nu îl făcea prea des. Brusc, s-a bucurat că se îmbrăcase cu una din hainele bune. De obicei își arunca pe el cîte o haină veche atunci cînd ieșea să se plimbe, dimineața. După care s-a supărat pe el însuși: de ce-i păsa atît de felul în care arăta?

– Este o nouă modă? a întrebat-o făcînd semn la pantoful pe care îl ținea în mînă.

– Am o băsică, i-a răspuns Belle și a ridicat tivul rochiei cîțiva centimetri. Era un gest riscant, știa asta, dar nu i-a dat importanță. Purtaseră cele mai bizare conversații. Nu era cazul să-și mai facă griji pentru regulile de etichetă.

Spre surprinderea ei, John a îngenuncheat și i-a prins piciorul în mîini.

– Pot să mă uit? a întrebat-o.

Belle și-a tras grăbită piciorul.

– Nu cred să fie necesar, i-a răspuns. Să-i vadă piciorul era una, să-l atingă era cu totul altceva.

John a sporit strînsoarea.

– Nu e cazul să faci pe pudica, Belle. S-ar putea infecta.

Ea a clipit de cîteva ori, uimită că i se adresase pe numele de alint.

– De unde ştii că mi se spune Belle? l-a întrebat într-un final.

– Mi-a spus Ashbourne, i-a răspuns John, examinîndu-i degetele. Unde naiba e băşica?

– La călcîi, i-a răspuns Belle şi a întors piciorul.

John a fluierat încet.

– E tare urîtă. Ar trebui să porţi pantofi mai comozi dacă tot ai de gînd să faci ascensiuni pe-aici, pe la ţară.

– Nu făceam ascensiuni, mă plimbam. Şi chiar am pantofi mai comozi, dar nu m-am gîndit, azi dimineaţă, că voi ieşi la plimbare. Iar cînd m-am hotărît nu am mai avut chef să-mi schimb ţinuta. A oftat, frustrată. De ce tot simţea nevoia să se explice în faţa lui?

John s-a ridicat, a scos din buzunar o batistă albă ca laptele şi a luat-o pe Belle de braţ.

– Ceva mai încolo este un eleşteu. Pot să ud batista şi să-ţi curăţ locul.

Belle a dat drumul fustei.

– Nu este cazul, *John*. El era bucuros că-i spusese primul pe nume, fără să-i mai ceară permisiunea. Hotărît lucru, o plăcea pe lady Arabella. Nu-şi mai amintea să fi zîmbit vreodată atît de mult. Era inteligentă şi amuzantă [illegible] şi puţin cam prea frumoasă pentru gustul lui. Dar cu un mic efort era convins că-şi va putea înfrîna atracţia faţă de ea.

Ei nu-i păsa însă prea mult de confortul propriu: nu purta ochelari, băsica era în pericol să se infecteze, pleca mereu la plimbare neînsoțită. Era clar că avea nevoie de cineva care să-i mai facă morală din cînd în cînd. Și cum nu era nimeni altul prin preajmă, s-a decis să fie el acela, așa că a pornit-o spre eleșteu, aproape trăgînd-o după el.

– John! a protestat ea.

– Belle! i-a imitat el tonul plîngăcios.

– Sînt în stare să-mi port și singură de grijă, i-a spus Belle, mărind ritmul ca să poată ține pasul cu el. Pentru un bărbat care șchiopăta atît de pronunțat, se mișca tare repede.

– Nu este adevărat. Altfel ai fi avut acum ochelari pe nas.

Belle s-a oprit brusc în loc, cu atîta forță încît John era cît pe ce să se împiedice.

– Am nevoie de ochelari doar atunci cînd citesc, a mîrîit ea.

– Mă bucur să te aud recunoscînd.

– Credeam că încep să te plac, dar acum nu mai sînt atît de sigură.

– Încă mă placi, a spus el zîmbind și și-a continuat drumul spre eleșteu.

Belle rămăsese cu gura deschisă.

– Ba nu.

– Ba da.

– Ba nu. Bine, poate... dar foarte puțin, a recunoscut ea. Mi se pare că ești cam autoritar.

– Iar tu ai o băsică hidoasă la picior, așa că încetează să te mai plîngi.

– Dar nu mă...

– Ba da.

Belle a închis gura, conștientă că vorbea mult prea mult. A oftat și l-a lăsat să o conducă spre iaz. Cînd au ajuns, ea s-a așezat pe un petic de iarbă de pe mal în timp ce John s-a aplecat și și-a udat batista.

– E curată? a strigat ea.

– Batista sau apa?

– Amîndouă!

John s-a apropiat și a ridicat batista albă ca neaua.

– Strălucitoare!

Belle a oftat văzîndu-l cît era de hotărît să-i îngrijească bășica și și-a scos timid piciorul de sub fustă.

– N-o să meargă, să știi, i-a spus el.

– De ce nu?

– Va trebui să te întorci pe burtă.

– Nu prea cred, i-a răspuns Belle pe un ton hotărît.

John a înclinat capul.

– După cum văd eu lucrurile, i-a spus gînditor, avem două opțiuni.

Nu a mai spus nimic după aceea, așa că Belle a fost forțată să-l întrebe:

– Două?

– Da. Fie te răsucești tu pe burtă ca eu să mă pot ocupa de bășică, fie mă întind eu pe spate și mă bag pe sub piciorul tău, ca să-ți văd călcîiul. Asta ar însemna, probabil, să stau cu capul între fustele tale, și deși acest gînd este foarte plăcut...

– De ajuns, a murmurat Belle. Și s-a răsucit pe burtă.

John a șters cu blîndețe locul rănit, îndepărtînd sîngele uscat care făcuse deja crustă. A usturat-o puțin atunci cînd el a atins-o, dar John era extraordinar de

blînd, așa că ea nu a spus nimic. S-a răzgîndit însă repede, atunci cînd l-a văzut scoțînd un cuțit din buzunar.

-Aaah! Din nefericire, primul cuvînt nu a fost tocmai coerent.

John părea speriat.

– S-a întîmplat ceva?

– Ce vrei să faci cu cuțitul?

El i-a zîmbit răbdător.

– Vreau să fac o mică incizie, ca să se scurgă lichidul. Astfel pielea se va vindeca mai repede.

Părea să știe ce avea de făcut, dar Belle s-a simțit obligată să-i mai pună cîteva întrebări, de vreme ce lăsa un bărbat aproape străin să se apropie de ea cu cuțitul.

– Așa se procedează?

– Așa se vindecă mai repede. Pielea moartă cade iar cea de dedesubt se întărește. A făcut ochii mici. Nu ai mai avut niciodată o bășică, nu-i așa?

– Nu chiar atît de mare, a recunoscut Belle. Nu umblu chiar atît de mult pe jos, de obicei călăresc.

– Dar de dansat dansezi?

– Ce legătură are dansul? a parat ea.

– Sînt sigur că mergi la baluri simandicoase atunci cînd locuiești la Londra. Și stai în picioare cîte o noapte întreagă.

– Port întotdeauna pantofi confortabili, i-a răspuns ea.

– Nu e cazul să-ți faci griji, i-a spus el într-un final. Am tratat multe bășici, mult mai grave ca asta.

– În timpul războiului? a întrebat Belle cu voce temătoare.

Ochii lui s-au înnegurat.

– Da.

– Îmi imaginez că ai tratat și răni mai grave, nu doar simple băşici.

– Da.

Belle ştia că ar fi trebuit să înceteze cu întrebările, pentru că războiul era în mod evident un subiect dureros. Dar curiozitatea a fost mai puternică decît discreţia.

– Nu existau doctori, chirurgi?

A urmat o tăcere destul de lungă iar Belle i-a simţit mîna apăsîndu-i-se pe picior, în timp ce vîrful cuţitului îi străpungea pielea. Într-un final, el i-a răspuns:

– Uneori nu sînt medici sau chirurgi prin preajmă. Uneori trebuie să faci ceea ce crezi că este mai bine. După care te rogi. Chiar şi atunci cînd ai încetat să mai crezi în Dumnezeu.

Belle a înghiţit în sec. S-a gîndit să spună ceva neutru, un „înţeleg...", dar adevărul era că nu înţelegea. Nici nu-şi putea imagina ororile războiului şi i se părea o făţărnicie din partea ei să-i vorbească de parcă le-ar fi cunoscut.

John i-a tamponat locul cu batista umedă.

– Ar trebui să fie bine.

S-a ridicat şi i-a întins mîna, dar ea i-a ignorat-o şi s-a răsucit în şezut. El a rămas nemişcat şi încurcat pînă cînd Belle i-a făcut semn să se aşeze lîngă ea pe iarbă. A ezitat, aşa că Belle a bătut din nou iarba cu palma deschisă, de data aceasta cu mai multă putere.

– Hai, zău aşa! a spus uşor iritată. Promit să nu muşc.

John s-a aşezat.

– Ar trebui să mă bandajez? a întrebat Belle întorcînd piciorul ca să se uite la ce făcuse el.

– Doar dacă ai de gînd să porți alți pantofi foarte strîmți. Se vindecă mai repede dacă nu acoperi locul.

Belle continua să-și privească piciorul, străduindu-se să fie cît mai acoperită.

– Bănuiesc că nu sînt prea mulți cei care se aventurează desculți prin conacul Westonbirt, nu crezi? Dar eu sînt suficient de îndrăzneață să fac asta. L-a privit intens și i-a zîmbit larg.

John a resimțit totul ca pe o lovitură, atît de mare era forța zîmbetului ei asupra lui. I-au trebuit cîteva secunde să-și desprindă ochii de buzele ei, iar atunci cînd a făcut-o, a privit-o în ochi. A fost însă o mare greșeală, pentru că aceștia erau limpezi și albaștri precum cerul. Chiar mai albaștri, de fapt, și plini de intuiție și inteligență. Îi simțea aproape fizic privirea, o percepea alunecîndu-i pe trup. S-a cutremurat.

Belle și-a mușcat buza într-un gest de nervozitate.

– De ce mă privești așa?

– Cum? i-a șoptit el, aproape fără să-și dea seama că vorbise.

– Ca și cum ai... ca și cum... Nu-și găsea cuvintele. Ca și cum *te-ai teme* de mine.

John a simțit că amețea. Îi era oare *cu adevărat* teamă de ea? De puterea ei de a-i spulbera prețiosul echilibru intern, pe care și-l găsise abia de curînd? Poate că da, dar în același timp se temea de el însuși. De ce voia să facă cu ea...

A închis ochii și i-a apărut imaginea lui Spencer, deasupra Annei. Nu, nu dorea asta, nu-i așa?

Trebuia să rămînă stăpîn pe el. Să o îndepărteze. Era mai bine să-l considere un nesuferit. Nu trebuia să se încurce cu ea. O căutase în anuarul aristocraților cu o zi în urmă, după ce se despărțiseră. Era fiica unui nobil extrem de bogat, cu multe legături în rîndul membrilor influenți ai societății. Merita un soț al cărui titlu nobiliar să aibă mai mult de un an vechime, unul cu picioare perfecte, sănătoase, așa cum erau ale ei.

Dumnezeule mare, cît de mult și-ar fi dorit să-i vadă picioarele! A gemut înfundat.

– Te doare ceva? Belle îl privea, încercînd să nu pară îngrijorată.

– Sînt bine, i-a răspuns scurt. Ea mirosea atît de bine, a primăvară. Parfumul ei îl învăluia. Nu merita nici măcar să se gîndească la ea, după ce făptuise acea crimă oribilă împotriva sexului slab.

– Îți mulțumesc că m-ai îngrijit, i-a spus Belle, deodată. A fost un gest foarte amabil.

– Nu a fost nici o problemă, te asigur.

– Poate pentru tine, i-a spus Belle, încercînd să pară veselă. Numai că eu a trebuit să stau întinsă pe burtă lîngă un bărbat pe care nici nu-l cunoșteam cu trei zile în urmă. *Te rog, te rog, nu-mi spune ceva lipsit de amabilitate,* s-a rugat ea în gînd. *Te rog să fii drăguț și vesel, așa cum ai fost cu numai cîteva minute mai devreme.*

Gîndurile ei au părut să plutească prin aer și să aterizeze asupra lui ca un sărut. I-a zîmbit. Nu putea fi neprietenos atunci cînd ea se străduia atît de tare să fie prieteni.

– Stai liniștită. Am savurat intens imaginea din spate.

– Oh! a exclamat Belle, lovindu-l în glumă în umăr. Ce lucru îngrozitor ai spus!

– Nu ți-a mai admirat nimeni posteriorul pînă acum?

– Te asigur că nu. Sau măcar nu a dat dovadă de lipsă de gust s-o spună. El își apropiase palma de spatele ei, fără să o atingă însă. Căldura emanată i-a pătruns în tot corpul, a urcat de-a lungul brațului și s-a apropiat periculos de mult de inimă.

John s-a aplecat spre ea.

– Nu am fost lipsit de gust, să știi, i-a șoptit.

– Nu? Belle și-a umezit buzele cu vîrful limbii.

– Nu. Am fost doar onest.

Era atît de aproape! Doar la cîțiva centimetri de ea.

– Adevărat?

John i-a răspuns ceva, dar Belle nu l-a mai înțeles pentru că buzele lui le atingeau deja ușor pe-ale ei. A gemut încetișor, dorindu-și ca sărutul să nu se mai sfîrșească niciodată, mulțumindu-le în gînd zeilor și părinților ei – nu neapărat în această ordine – pentru că o sfătuiseră să nu-l accepte pe niciunul dintre bărbații care o ceruseră de soție în ultimii doi ani. Asta era ceea ce așteptase, ceea ce abia dacă îndrăznise să spere. Asta se întîmpla între Emma și Alex. De aceea se priveau tot timpul, își zîmbeau și chicoteau în spatele ușilor închise. Asta era...

John și-a trecut ușurel limba peste interiorul buzelor ei pline iar Belle nu a mai fost în stare să gîndească. Pielea o furnica, chiar dacă el abia dacă o atingea. Belle a oftat și i s-a abandonat. Știa instinctiv că el știa ce trebuia să facă, cum să facă, pentru ca acest sentiment minunat să nu mai dispară niciodată. S-a lipit de el iar trupul ei a

căutat căldura trupului lui. Brusc, el a respins-o, murmurînd un blestem cu buzele abia întredeschise.

Belle clipea des, nedumerită, fără să-i înțeleagă reacția. Și-a strîns genunchii la piept, sperînd că el va spune ceva drăguț sau măcar amuzant, ceva care să-i explice gestul. Iar dacă nu o făcea, măcar să-și dea seama cît de tare o rănise.

John s-a ridicat și s-a întors cu spatele la ea, cu mîinile în șolduri. Belle îl privea printre gene. Într-un final, el s-a întors și i-a oferit mîna. A acceptat-o și s-a ridicat, mulțumindu-i abia șoptit.

John a oftat și și-a trecut mîna prin părul des. Nu avusese de gînd să o sărute. Ar fi vrut, asta era sigur, dar nu însemna că avea vreun drept să o atingă. Și nici nu visase că o să-i placă într-atît de mult. Sau că-i va fi atît de greu să se oprească.

Dumnezeule, cît era de slab! Nu era cu nimic mai bun decît Spencer, dar își dorea mai mult. Mult mai mult...

Îi dorea lobul urechii, umărul, bărbia. Voia să-și plimbe limba de-a lungul gîtului ei, ajungînd pînă la adîncitura dintre sîni. Voia să o cuprindă în brațe, să o țină strîns, să-i arate cît de mult o dorea.

Voia să o posede. Iar și iar.

Belle îl privea în tăcere, dar el s-a îndepărtat ușor așa că nu i-a putut surprinde privirea. Cînd s-a uitat în sfîrșit la ea, expresia lui aspră a șocat-o. A făcut un pas înapoi și și-a ascuns involuntar chipul cu mîna.

– Ce... ce s-a întîmplat?

– Ar trebui să te gîndești mai bine înainte să te arunci în brațele bărbaților, micuță aristocrată. Vocea lui avea inflexiuni periculoase.

Îl privea uimită dar și furioasă totodată.

– Fii fără grijă, i-a răspuns cu răceală. Următorul bărbat în brațele căruia mă voi arunca nu va fi atît de lipsit de noblețe încît să mă insulte așa cum o faci tu acum.

– Îmi pare rău că nu am sîngele suficient de albastru pentru tine, doamnă. Nu e cazul să te alarmezi: nu te voi mai importuna cu prezența mea.

Belle a ridicat o sprînceană și l-a privit cu dispreț.

– Ce să spun, nu ne putem toți lăuda cu prietenia unui duce. Cuvintele îi erau încărcate de cruzime. Satisfăcută de performanța ei, s-a întors pe călcîie și s-a îndepărtat cu cîtă demnitate îi mai rămăsese din cauza șchiopătatului.

Capitolul 5

John a rămas pe loc cîteva minute, privind-o pe Belle dispărînd în spatele copacilor. Nu s-a mișcat decît atunci cînd ea se îndepărtase suficient, profund dezgustat de el și de purtarea lui. Făcuse însă ceea ce era necesar. Ea era furioasă acum, dar îi va mulțumi mai tîrziu. Bine, poate că nu-i va mulțumi chiar *lui*, dar cînd va fi măritată cu vreun marchiz îi va mulțumi *cuiva* că o salvase de John Blackwood.

Se pregătea să o pornească spre casă cînd și-a dat seama că ea plecase fără pantof. S-a aplecat și l-a ridicat. Drace! Acum trebuia să i-l dea înapoi. Numai că nu se simțea în stare să mai dea ochii cu ea.

A oftat și a început să șchiopăteze, trecînd pantoful dintr-o mînă într-alta. Acum trebuia să găsească o explicație plauzibilă pentru că se afla în posesia pantofului ei. Alex îi era prieten bun, dar sigur va dori să afle cum de ajunsese la el pantoful lui Belle. Ar fi putut să meargă în seara aceea la Westonbirt și...

A înjurat în barbă. *Trebuia* să meargă în seara aceea la Westonbirt. Acceptase deja invitația lui Alex la cină. Înjurăturile s-au îndesit cînd și-a imaginat cum va decurge totul. Va trebui să o privească pe Belle seara

întreagă și desigur că va arăta absolut fabulos în rochia ei scumpă, de seară. Iar în clipa în care va simți că nu se mai poate uita la ea nici măcar un minut, ea va spune mai mult ca sigur ceva fermecător și inteligent, care să-l facă să o dorească și mai mult.

Era extrem de periculos să o dorească, știa asta.

Drumul lui Belle spre casă nu a fost mai lin decît al lui John. Nu era obișnuită să meargă desculță și i se părea că piciorul ei drept se încăpățîna să găsească fiecare pietricică, fiecare rădăcină ascuțită. Avea o problemă și cu pantoful stîng, care avea puțin toc și o forța să șchiopăteze.

Și cu fiecare șchiopătat își aducea aminte de John Blackwood. Îngrozitorul John Blackwood.

– Ce om nesuferit! Dar cuvintele acestea nu i-au părut suficient de dure. A început să murmure cuvinte nepotrivite, pe care fratele ei le scăpase odată în prezența ei. Lucru total neobișnuit pentru Ned, care avea mereu grijă să-și țină gura în prezența surorii lui.

– La naiba! a exclamat cînd piciorul ei a nimerit o piatră extrem de ascuțită. De durere, o lacrimă i-a alunecat pe obraz. Doar n-o să plîngi pentru o pietricică! s-a mustrat singură. Și în nici un caz n-o să plîngi pentru bărbatul acela îngrozitor.

O podidise însă plînsul și nu se putea opri. Nu putea înțelege cum de cineva se putea răzgîndi într-o secundă, să fie fermecător pentru ca imediat să o insulte. O plăcea – știa sigur că o plăcea. Se vedea din felul în care o ta-

china, din felul în care se ocupase de piciorul ei. Iar atunci cînd ea îi pusese întrebări legate de război el nu o ignorase, deşi nu fusese nici foarte explicit. Nu s-ar fi deschis în faţa ei dacă nu ar fi plăcut-o măcar puţin.

Belle s-a aplecat şi a ridicat pietricica. A aruncat-o supărată cît-colo. Era cazul să nu mai plîngă. Venise vremea să fie raţională şi să încerce să înţeleagă de ce atitudinea lui se schimba atît de brusc.

Nu, a decis ea. pentru prima oară în viaţă, nu voia să fie calmă şi raţională. Şi nici practică şi pragmatică.

Voia doar să fie furioasă.

Cînd a ajuns la conac, lacrimile i se uscaseră deja şi îşi imaginase o mulţime de planuri de răzbunare. Nu se aştepta să le ducă la îndeplinire, dar faptul că le pusese la punct o făcuse să se simtă mai bine.

A traversat holul imens şi era gata să urce primele trepte ale scării în spirală cînd a auzit-o pe Emma strigînd-o:

– Tu eşti, Belle?

Belle a întredeschis uşa şi a salutat-o.

Emma stătea pe sofa, cu o mulţime de planuri întinse în faţa ei. A ridicat o sprînceană, văzînd cît de răvăşită era verişoara ei:

– Unde ai fost?

– La plimbare.

– Cu un singur pantof?

– Este ultima modă.

– Sau o lungă poveste.

– Nu chiar atît de lungă, dar nepotrivită pentru o lady.

– Aşa este şi mersul în picioarele goale.

Belle a dat ochii peste cap. Emma era recunoscută pentru faptul că se aventura în noroi pînă la genunchi doar ca să ajungă la locul ei preferat de pescuit.

– Și de cînd ai devenit tu un model de bună-cuviință?

– De cînd... oh, nu are nici o importanță. Vino și așează-te lîngă mine. Sînt pe cale să-mi pierd mințile.

– Adevărat? Sună interesant.

Emma a oftat.

– Nu mă lua în rîs. Alex nu mă mai lasă să părăsesc blestematul acesta de salon pentru că se teme pentru sănătatea mea.

– Ai putea vedea fața frumoasă a lucrurilor. Ca pe un semn de iubire eternă și devotament, i-a sugerat Belle.

– Sau aș putea să-l strîng de gît, pur și simplu. Dacă ar fi după el n-aș mai părăsi patul pînă la nașterea copilului. Mi-a interzis chiar să ies singură la plimbare, călare.

– Poate să facă asta?

– Ce să facă?

– Să-ți interzică.

– Ei, nu-mi dă ordine, așa cum fac majoritatea bărbaților cu soțiile lor, dar mi-a spus clar că este extrem de îngrijorat ori de cîte ori îl scot pe Boston la plimbare. Și-l iubesc prea mult ca să-l necăjesc. Uneori e mai bine să le faci pe plac bărbaților.

– Mmm, a murmurat Belle. Vrei un ceai? Sînt cam înfrigurată. S-a ridicat și a sunat clopoțelul.

– Nu, mulțumesc. Dar bea tu unul.

O servitoare a intrat fără zgomot iar Emma i-a poruncit să aducă ceaiul.

– Oh, şi spune-i te rog doamnei Goode că voi trece pe la ea cam peste o oră, să discutăm meniul de diseară. Vom avea un invitat, aşa că ar trebui să pregătim ceva special.

Servitoarea a dat din cap şi a ieşit.

– Cine ia cina cu noi în seara asta? a întrebat Belle.

– John Blackwood, tipul cu care te-ai întîlnit zilele trecute. Alex l-a invitat ieri. Nu-ţi mai aminteşti? Mi se pare că am discutat despre asta la ceai.

Lui Belle i-a stat inima. Uitase de cină.

– Am uitat, a spus, dorindu-şi să-i fi fost adus deja ceaiul, ca să-şi poată ascunde chipul în spatele ceştii. Obrajii îi luaseră foc.

Nu şi-a dat seama dacă Emma a observat sau nu că roşise, pentru că ea nu a scos nici un cuvînt. Belle a început imediat să discute despre ultima modă de la Paris iar conversaţia a durat mult după ce a fost servit ceaiul.

În seara aceea, Belle s-a îmbrăcat cu mai multă grijă decît de obicei, ştiind prea bine că John era motivul. A ales o rochie cu o croială simplă, din mătase albastră ca gheaţa, care îi punea în evidenţă culoarea ochilor. Şi-a ridicat părul într-un coc lejer, lăsînd cîţiva cîrlionţi să-i încadreze chipul. Un şirag de perle şi o pereche de cercei asortaţi au completat ţinuta. Mulţumită de ce vedea în oglindă, a pornit-o în jos pe scară.

Emma și Alex erau deja în salon, așteptînd sosirea lui John. Belle abia a avut vreme să se așeze că valetul a intrat în încăpere.

– Lordul Blackwood.

Abia a ridicat privirea cînd Norwood a terminat de rostit numele. Alex s-a îndreptat spre ușă să-și întîmpine prietenul.

– Blackwood, cît mă bucur să te revăd!

John a dat din cap, zîmbind. Arăta foarte bine în costumul de seară.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe soția mea. Alex l-a condus pe John spre sofaua pe care era așezată Emma.

– Îmi pare bine să vă cunosc, a murmurat politicos John, sărutîndu-i mîna.

– Zău așa! Nu suport atîta etichetă în propria casă. Te rog să-mi spui Emma. Alex mi-a spus că îi ești un prieten foarte special, așa că nu e nevoie să ne formalizăm.

John i-a zîmbit Emmei, decizînd că Alex avusese din nou noroc atunci cînd își alesese mireasa.

– Iar tu va trebui să-mi spui John.

– Iar pe Belle o cunoști deja, a continuat Alex.

John s-a întors spre Belle și i-a luat mîna într-a lui. O senzație de căldură i-a străbătut brațul, așa că a trebuit să se străduiască din greu să nu-și retragă mîna. Nu era cazul să-și dea sama cît de tare o afecta. Dar cînd el i-a ridicat mîna la buze și i-a sărutat-o ușor, Belle nu a mai fost în stare să-și controleze îmbujorarea.

– Este cu adevărat o plăcere să te revăd, lad Arabella, i-a spus continuînd să-i țină mîna într-a lui.

– T... te rog, spune-mi Belle, s-a bîlbîit ea, urîndu-pentru că nu reușea să fie stăpînă pe sine.

John i-a eliberat într-un final mîna și i-a zîmbit.

– Ți-am adus un cadou. I-a întins o cutie legată cu o panglică.

– Oh, mulțumesc! Curioasă, Belle e desfăcut funda și a ridicat capacul. Înăuntru se găsea pantoful ei, plin de noroi. A izbucnit în rîs. Am făcut o bășică, le-a explicat ea lui Alex și Emmei. Era foarte dureroasă, așa că mi-am dat pantoful jos... Vocea i s-a stins.

John s-a întors spre Emma.

– Ți-aș fi adus și ție, dar nu am găsit niciunul pe proprietatea mea.

Emma a zîmbit și a făcut un semn spre picior.

– Voi rectifica asta cît se poate de repede.

John și-a dat seama că o plăcea mult pe ducesă. Nici nu ar fi fost greu s-o placi. Numai că spre deosebire de verișoara ei, nu-i făcea inima să bată mai repede ori de cîte ori o vedea.

– Poate că ar trebui să-ți dau chiar acum un pantof, a adăugat Emma. Ca să mi-l poți înapoia la cina următoare.

– Este o invitație?

– Bineînțeles, Blackwood, a intervenit Alex. Ești întotdeauna binevenit la noi.

Cei patru au mai schimbat amabilități cam un sfert de oră, așteptînd să fie poftiți la masă. Belle nu scotea un cuvînt, doar îl studia circumspectă pe John, întrebîndu-se ce-l determinase să facă un gest atît de drăguț, să-i ambaleze frumos pantoful, după ce se purtase atît de urît cu ea cu numai cîteva ore mai devreme. Cum ar fi trebuit să reacționeze oare? Își dorea să redevină prieteni? Și-a păstrat un zîmbet pe chip, blestemîndu-l în mintea ei pentru că îi producea o asemenea confuzie.

Și în mintea lui John erau mii de gînduri. Se întreba care va fi reacția lui Belle în seara aceea, în ceea ce-l privea. Nu avea de unde să știe care erau motivele lui de a o ține departe. Și în nici un caz nu i le putea împărtăși. Violul nu se număra în nici un caz printre subiectele acceptabile de conversație de salon.

Cînd cina a fost gata, Emma i-a șoptit ceva la ureche lui Alex, care s-a ridicat și i-a oferit brațul.

– Scuză-mă că nu respect convenienţele, dar o voi conduce eu pe soția mea, i-a spus zîmbind șmecherește. Vom servi cina în salonul mic, Belle. Emma s-a gîndit că ne vom simți mai confortabil acolo.

John s-a ridicat la rîndul lui și i-a oferit brațul lui Belle. Ceilalți doi ieșiseră deja.

– Se pare că ne-au lăsat singuri.

– Bănuiesc că au făcut-o intenționat.

– Crezi?

Belle i-a acceptat mîna întinsă și s-a ridicat.

– Ar trebui să o iei ca pe un compliment. Asta înseamnă că Emma te place.

– Dar *tu* mă placi, Belle?

A urmat o pauză destul de lungă, urmată de un răspuns hotărît:

– Nu.

– Cred că nici nu meritam altceva.

Ea s-a întors cu fața spre el:

– Nu, nu meriți. Nu-mi vine să cred că ai avut tupeul să vii aici la cină, în seara aceasta.

– Am fost invitat, ai uitat?

– Ar fi trebuit să refuzi. Să trimiți un bilet cum că ți-e rău, sau mamei tale îi este rău, sau cîinelui, sau vreunui cal. Orice, numai să nu vii.

Nu găsea nimic potrivit de spus, ca răspuns, în afară de:

– Ai dreptate.

– Și nu... nu săruți pe cineva, după care să-i vorbești așa cum ai făcut-o tu. Nu este politicos. Nu este drăguț din partea ta...

– Pe cînd tu ești mereu drăguță?

Tonul lui nu era deloc ironic și asta a deconcertat-o.

– Încerc. Dumnezeu mi-e martor că am încercat să fiu drăguță cu tine.

El a plecat capul.

– Așa este.

– Eu... S-a întrerupt și l-a privit în ochi. Nici măcar nu ai de gînd să mă contrazici?

A ridicat din umeri, obosit:

– Care ar fi rostul? Tu ai dreptate, este evident, iar eu nu, ca de obicei.

Belle se uita nedumerită la el.

– Nu te înțeleg.

– Cred că ar fi mai bine să nici nu încerci. Îmi cer scuze pentru purtarea mea de azi-dimineață. Este de neiertat.

– Sărutul? Sau cuvintele oribile de după? Vorbele i-au zburat de pe buze, fără să le poată opri.

– Amîndouă.

– Accept scuzele pentru insulte.

– Și pentru sărut?

Belle nu și-a dezlipit privirea de la luna de pe cer care se zărea la fereastră.

– Nu este nevoie să-ți ceri scuze pentru sărut.

Inima lui John bătea cu putere.

– Nu sînt sigur că înțeleg ce-mi spui, doamnă, i-a spus prevăzător.

– Am o singură întrebare. Belle și-a desprins privirea de la luna plină și s-a uitat în ochii lui. Am făcut ceva greșit? Ceva care să te deranjeze?

John a rîs amar. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Dumnezeule, Belle, dac-ai ști! Și-a trecut o mînă prin păr. Nu m-ai putea deranja cu nimic, niciodată.

Mintea și sufletul ei adăposteau sute de emoții. Fără să mai judece următoarea mișcare, i-a atins brațul:

– Atunci ce s-a întîmplat? Trebuie să știu.

John a tras adînc aer în piept.

– Chiar vrei să știi adevărul?

Ea a dat din cap.

A deschis gura, dar i-au trebuit cîteva secunde să articuleze primele cuvinte:

– Nu sînt bărbatul pe care-l crezi tu. Am văzut lucruri... A închis gura, încercînd să stăpînească emoțiile violente care i se iviseră pe chip. Am făcut unele lucruri. Mîinile acestea... Și-a privit mîinile de parcă i-ar fi aparținut unui străin și vocea i s-a stins. Am fost un ticălos, Belle, pentru că te-am sărutat. Nu sînt demn să te ating măcar.

Belle îl privea atentă, oripilată de durerea care i se citea pe chip. Cum de nu-și dădea seama și el de ce anume văzuse ea? Avea ceva. Ceva bun... care părea să izvorască din suflet. Iar el se considera nedemn. Belle nu știa ce anume îl făcuse să devină așa, dar durerea lui o devasta. A făcut un pas înainte.

– Te înșeli.

– Belle, a șoptit el. Ești naivă.

Ea a clătinat din cap, fără să scoată un cuvînt.

John o privea adînc în ochi. O secundă mai tîrziu nu s-a mai putut înfrîna și și-a lipit buzele de ale ei.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Belle a simțit un fior necunoscut de dorință care îi străbătea trupul. S-a lipit de el și, îndrăzneață, i-a atins cu vîrful limbii pielea moale a buzei interioare, așa cum îi făcuse și el de dimineață. Reacția lui a fost instantanee. A tras-o ferm mai aproape de el, dornic să-i simtă căldura trupului.

Atingerile intime au declanșat alarma în mintea lui Belle, care s-a tras ușurel mai departe de el. Ochii îi străluceau, obrajii îi erau ca focul.

– Alex și Emma ne așteaptă, i-a reamintit cu un suspin. Am întîrziat deja destul de mult.

John a închis ochii și a inspirat adînc, poruncindu-i mintal trupului său să se liniștească. Cîteva clipe mai tîrziu i-a oferit brațul, cu un zîmbet:

– Putem da vina pe piciorul meu pentru întîrziere.

Belle a fost imediat cuprinsă de compasiune. Era un bărbat mîndru și nu i-ar fi căzut deloc bine să recunoască acest lucru.

– Nu este necesar. Emma se plînge mereu că merg prea încet. Le vom spune pur și simplu că ne-am oprit în galerie, să-ți arăt tablourile. Alex are acolo un Rembrandt absolut minunat.

John i-a pus degetul arătător pe buze.

– Șșt. Vom da vina pe piciorul meu. A cam venit vremea să am și beneficii de pe urma lui.

Au ieșit din salon, mergînd destul de repede pe holurile lungi care duceau spre salon.

– Să-mi spui cînd ne apropiem, i-a șoptit la ureche.

– E chiar după colț.

John a încetinit atît de tare încît Belle a avut senzația că s-a oprit. A coborît privirea, observînd că șchiopăta mai tare decît de obicei.

– Ești groaznic, l-a mustrat ea. Știu sigur că poți îndoi mai mult piciorul.

– Am o zi proastă, i-a răspuns. Avea o expresie angelică.

Cînd au intrat, Alex s-a ridicat de la masă:

– Credeam că v-ați rătăcit pe drum.

– Mă tem că piciorul îmi dă rău de furcă azi, i-a răspuns John. Belle a fost atît de amabilă încît să meargă alături de mine, chiar și atît de încet.

Belle a încuviințat, mirîndu-se că se putea abține să nu rîdă. S-au așezat cu toții la masa mică, informală. Li s-a servit sparanghel în sos de muștar iar Emma a început imediat interogatoriul:

– Sînt foarte bucuroasă că ai putut veni în seara asta, John. Dar trebuie să ne spui mai multe despre tine. Din ce zonă a Angliei ești?

– Am crescut în Shropshire.

– Adevărat? N-am fost niciodată, dar am auzit că este foarte frumos.

– Da, este.

– Rudele tale locuiesc încă acolo?

– Cred că da.

– Oh. Emma a părut ușor încurcată de răspunsul lui, dar a continuat: îi vezi des?

– Aproape deloc.

– Emma,draga mea, a intervenit Alex cu blîndețe, lasă-i oaspetelui nostru răgaz să mănînce.

Emma i-a zîmbit supusă şi a înfipt furculiţa într-o tulpină de sparanghel. Înainte să o ducă însă la gură, a spus:

– Belle e foarte citită, să ştii.

Belle s-a înecat cu mîncarea. Nu se aşteptase ca discuţia să ia o asemenea turnură.

– Dacă tot vorbim de lectură, a spus John, ai terminat „Poveste de iarnă"? Am văzut ieri că te apropiai de sfîrşit.

Belle a luat o înghiţitură de vin.

– Da, am terminat-o. Şi cu asta am încheiat „marea descoperire a lui Shakespeare"

– Adevărat? Mă şi tem să întreb ce înseamnă.

– Toate piesele.

– Impresionantă, a murmurat John.

– În ordine alfabetică.

– Şi organizată, pe deasupra. Această doamnă este o minune.

Belle a roşit.

– Nu mă tachina, te rog.

Alex şi Emma făcuseră ochii mari la cei doi, care se provocau peste masă.

– Dacă-mi amintesc bine, a intervenit Alex, marea descoperire implica şi poemele?

– Am abandonat pentru moment poezia. Este atît de... poetică, nu crezi? Nimeni nu vorbeşte aşa în viaţa de zi cu zi.

– Aşa crezi? a ridicat John o sprînceană. S-a întors spre Belle şi a început să vorbească, iar ochii lui aveau o strălucire pe care nu o mai văzuse pînă atunci:

Şi dacă strălucirea cîndva atît de luminoasă
Îmi va fi luată pentru totdeauna,

Deși nimic nu poate aduce înapoi o oră
De splendoare în iarbă, de glorie în floare
Nimic nu mă va întrista, ci mai degrabă voi găsi
Puterea, în ceea ce rămîne în urmă.

Nimeni nu a mai scos vreun cuvînt. iar cînd John a vorbit din nou, ochii lui nu i-au părăsit pe cei ai lui Belle:

– Mi-ar place să pot vorbi și eu cu atîta elocvență.

Belle era profund mișcată de scurtul poem recitat de John și de inflexiunile calde ale vocii lui. Era ca prinsă într-o vrajă, uitase complet că erau de față și verii ei.

– Foarte frumos, a spus încet.

– Wordsworth. Este unul din poemele mele preferate.

– Are o însemnătate deosebită pentru tine? Trăiești asemenea celui din poem?

A urmat o pauză destul de lungă.

– Nu, i-a răspuns cu onestitate. Încerc, ocazional, dar de obicei eșuez.

Belle a înghițit în sec văzîndu-i durerea din privire și a căutat repede un alt subiect:

– Ai scris vreodată poezii?

John a izbucnit în rîs și și-a desprins în sfîrșit privirea de la ea.

– Mi-ar fi plăcut să scriu, dar nu am produs niciodată ceva cît de cît decent.

– Dar ai recitat din Wordsworth cu atîta pasiune! a protestat Belle. Se vede că iubești profund poezia.

– A iubi poezia și a o scrie sînt două lucruri complet diferite. De aceea există, cred, atîția așa-ziși poeți cu cîte o sticlă de coniac în fiecare mînă.

– Sunt sigură că ai suflet de poet, a insistat ea.

John a zîmbit.

– Mă tem că te înșeli, dar o iau ca pe un compliment.

– N-ai decît. Eu una sînt sigură că voi avea cîndva în bibliotecă un volum cu versurile tale, a concluzionat Belle.

– Atunci ar fi bine să mă apuc de treabă. N-aș vrea să te dezamăgesc.

– Nu, a murmurat ea. Sunt sigură că nu ai vrea.

Capitolul 6

A doua zi, Belle a hotărît că renunțase mult prea ușor la poezie.

După ce a luat masa, s-a schimbat în costumul albastru de călărie și s-a îndreptat spre grajduri. Inspirată de recitarea lui John de cu o seară înainte, a luat cu ea și un volum subțire de-al lui Wordsworth. Planul ei era să găsească o poieniță și să se așeze să citească, numai că era mai mult ca sigură că nu se va putea înfrîna și îşi va mîna iapa spre Blemwood Park – nu, Brinstead Manor, nu... La naiba! De ce nu reușea să rețină denumirea? Oricum s-ar fi chemat, acolo era casa lui John. Și acolo voia ea să ajungă.

Și-a îndemnat iapa la galop și s-a îndreptat spre est, spre reședința lui John. Nu avea nici cea mai mică ideea ce avea să-i spună cînd îl va întîlni. Probabil ceva prostesc. Cînd era cu el, inteligența părea să o părăsească.

– Bună ziua, lord Blackwood, a încercat ea. Nu. Era prea formal.

– Tocmai mă îndreptam spre est cînd... Nu. Era prea evident.

A oftat și a decis să meargă pe varianta simplă:

– Bună, John.

– Bună și ție.

Belle a tresărit. Fusese prea absorbită cu repetițiile ca să-l observe pe John, chiar în fața ei.

El a ridicat o sprînceană, mirat de reacția ei.

– Nu e cazul să te arăți atît de surprinsă că mă vezi. M-ai salutat, la urma urmei.

– Așa este, i-a zîmbit Belle încurcată. O auzise oare vorbind singură? A ridicat privirea, a înghițit în sec și a spus primul lucru care i-a trecut prin minte: ce cal drăgălaș!

– Mulțumesc. Deși mi se pare că Thor nu ar fi deloc mulțumit să i se spună că e drăgălaș.

Belle a clipit și s-a uitat mai îndeaproape. John era într-adevăr călare pe un armăsar puternic.

– Un cal foarte frumos, atunci.

El a bătut ușurel calul pe grumaz.

– Acum se simte ceva mai bine, sînt sigur.

– Ce te aduce pe-aici? l-a întrebat ea, neștiind prea bine dacă se afla încă pe proprietatea lui Alex sau trecuse deja pe cea a lui John.

– Mă îndreptam spre vest...

Belle s-a abținut cu greu să nu rîdă.

– Înțeleg.

– Și ce te aduce *pe tine* pe-aici?

– Mă îndreptam spre est.

– Înțeleg.

– Oh, ți-ai dat seama imediat că voiam să te văd!a răbufnit Belle.

– Și acum, că m-ai văzut, ce ai de gînd să faci în continuare?

– Planurile mele nu mergeau mai departe de atît, a recunoscut Belle. Dar tu?

Gîndurile lui nu erau tocmai potrivite pentru o conversație politicoasă. A rămas tăcut, mulțumindu-se să o privească admirativ pe femeia din fața lui.

Belle i-a interpretat corect gîndurile și a roșit puternic.

– Nefericitule! Nu la asta mă gîndeam!

– Nici nu-mi imaginez la ce anume te gîndești, i-a spus John cu o expresie inocentă.

– Știi foarte bine la ce. Și vrei să mă obligi să o spun... Bine, lasă. Dorești să vii la noi la ceai?

John a rîs.

– Cît îmi plac englezii! Totul se rezolvă cu o ceașcă de ceai.

Belle i-a zîmbit.

– Și tu ești englez, John. Și da, totul se poate rezolva la o ceașcă de ceai.

I-a zîmbit la rîndul lui.

– Aș fi vrut să-i spună cineva asta doctorului care era cît pe ce să-mi taie piciorul.

Belle a redevenit imediat serioasă. Ce-ar fi trebuit oare să-i răspundă? A privit spre cer. Începea să se înnoreze. Știa că John avea o mare sensibilitate, din cauza piciorului, și că ar fi trebuit să evite să discute despre el. Și totuși el fusese cel care îl adusese în discuție, așa că era un moment potrivit să-i arate că nu-i păsa de defectul lui. Și ce modalitate mai bună decît să facă haz de necaz?

– Ei bine, domnule, a început ea, rugîndu-se în gînd să nu facă vreo greșeală, o să-ți vărs cîteva picături pe picior, după-amiază. Dacă nici asta nu te va face bine, nu văd ce te-ar mai putea face.

El a părut să ezite puțin, după care a spus:

– Cred că ai nevoie de escortă înapoi. Văd că ai ieșit din nou singură la plimbare.

– Cîndva, John, a oftat ea, vei fi un tată extraordinar.

Un strop de ploaie i-a aterizat pe vîrful nasului. John a ridicat mîinile în aer, semn de capitulare ironică.

– După tine, doamnă.

Belle a întors calul și s-a îndreptat spre Westonbirt. După cîteva clipe de tăcere, l-a întrebat:

– Tu de ce ai ieșit din casă? Și nu-mi spune din nou că te îndreptai spre vest.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că speram să te întîlnesc?

Belle l-a privit cu atenție, încercînd să-și dea seama dacă se juca cu ea. Ochii lui căprui aveau o strălucire catifelată, iar inima ei a început să bată cu putere.

– Aș putea să te cred. Dar doar dacă te vei purta frumos cu mine în după-amiaza aceasta, l-a provocat ea.

– Voi fi deosebit de amabil, i-a răspuns John. Doar dacă astfel voi mai obține încă o ceașcă de ceai.

– Pentru tine? Orice!

Au mai mers cîteva minute, după care Amber s-a oprit brusc, dînd semne de nervozitate.

– S-a întîmplat ceva? a întrebat John.

– Amber a fost dintotdeauna foarte sensibilă la orice mișcare. Probabil că a simțit un iepure. Mi se pare foarte ciudat, însă. Străbate străzile londoneze fără probleme, dar dacă o aduci aici, la țară, unde e atît de liniște, devine atentă la fiecare zgomot, cît ar fi de mic.

– Eu nu am auzit nimic.

– Nici eu. Belle a tras uşor de hăţuri. Haide, fetiţo. Începe ploaia.

Amber a făcut cîţiva paşi ezitanţi, după care s-a oprit din nou şi a întors capul spre dreapta.

– Nu-mi dau seama ce e cu ea, a spus Belle.

Poc!

Belle a auzit sunetul exploziei unui glonţ, venind de foarte aproape, dintre copaci. Şi a simţit glontele trecînd printre ei.

– A fost...? a dat să întrebe, dar nu a mai apucat să termine, pentru că Amber se ridicase pe picioarele dinapoi. A trebuit să-şi concentreze întreaga atenţie asupra ei. I-a înlănţuit grumazul cu mîinile şi i-a murmurat: gata, fetiţo, linişteşte-te. Era însă atît de speriată că nu ştia prea bine dacă acele cuvinte erau menite să o liniştească pe Amber sau pe ea însăşi.

Cînd era gata-gata să renunţe să mai încerce să o domolească pe Amber, a simţit braţul puternic al lui John cuprinzîndu-i talia şi ridicînd-o din şa. A aterizat pe Thor, lîngă el.

– Eşti teafără? a întrebat-o el cu glas răguşit.

Belle a dat din cap.

– Cred că da. Trebuie însă să-mi revin. M-am speriat îngrozitor.

John o ţinea strîns. Nu-şi imaginase că s-ar putea teme într-atît pentru ea, pînă în clipa în care o văzuse încercînd cu disperare să rămînă în şa. Amber se rotea acum în cerc, nervoasă, pufnind pe nări. Era însă ceva mai liniştită acum.

Cînd Belle a simţit că-şi mai revenise, s-a îndepărtat puţin de John şi l-a privit în ochi.

– A fost un foc de armă.

John a încuviințat, serios. Nu-și imagina cine ar putea să tragă în ei, dar știa un lucru: că nu era cazul să rămînă pe loc, asemenea unor ținte vii.

– Dacă vei rămîne cu mine în șa, Amber ne va urma?

Belle a dat din cap și curînd galopau împreună spre Westonbirt.

– Cred că a fost un accident, a spus Belle cînd au mai încetinit.

– Focul de armă?

– Da. Alex îmi spunea zilele trecute că braconierii îi dau serios de furcă. Sînt sigură că a fost vorba doar de un glonț rătăcit.

– A fost al naibii de aproape.

– Știu, dar ce altceva ar putea fi? De ce să vrea cineva să ne împuște?

John a ridicat din umeri. Nu avea dușmani.

– Va trebui să discut cu Alex, a continuat Belle. Trebuie să instituie niște reguli mai aspre. Cineva ar putea fi rănit. Noi era cît pe ce să fim.

John a dat din cap, a ținut-o mai strîns și l-a îndemnat pe Thor să galopeze mai rapid. Cîteva minute mai tîrziu, cînd ploaia începea să se înteţească, intrau în grajdurile de la Westonbirt.

– Am ajuns, doamnă, a spus el ajutînd-o să coboare din șa. Poți ajunge singură pînă în casă?

– Dar nu intri? Pe chip i se citea dezamăgirea.

El a oftat.

– Nu, chiar nu pot...

– Dar dacă pleci acum te vei uda pînă la piele. Trebuie să intri, chiar și numai ca să te încălzești puțin.

– Belle, eu...

– Te rog.

Se uita în minunații ei ochi albaștri și se întreba cum de-ar putea cineva să-i refuze ceva. A aruncat o privire spre ușa grajdului.

– Cred că plouă destul de tare.

Belle a dat din cap.

– Dacă pleci acum, vei răci cu siguranță. Haide, vino. L-a luat de mînă și s-au îndreptat împreună spre casă.

Cînd au intrat, erau amîndoi uzi. Cîteva șuvițe se lipiseră de chipul ei.

– Cred că arăt ca naiba, a spus. Ca o cîrpă de vase. Ar trebui să urc să mă schimb.

– Arăți minunat, i-a spus John și i-a așezat o șuviță după ureche. Și nu-mi imaginam că știi cum arată o cîrpă de vase.

Belle și-a ținut răsuflarea. Îi mai simțea încă atingerea pe obraz.

– Nu sînt copilul răsfățat pe care-l crezi tu.

John o privea flămînd pe femeia nespus de frumoasă care stătea în fața lui. A inspirat adînc, forțîndu-se să nu coboare privirea mai jos de chipul ei.

– Nu te văd ca pe un copil, crede-mă.

Belle nu și-a putut ascunde dezamăgirea. Nu erau cuvintele pe care le aștepta de la el.

– Poate că ar fi mai bine să continuăm discuția în salon. S-a întors și a început să străbată holul, încercînd să-și țină spatele cît mai drept.

John a oftat și a urmat-o. Ar fi vrut să o ia în brațe, să-i spună cît era de minunată, de frumoasă, de inteligentă... că era tot ce-și putea dori un bărbat.

Ştia însă că nu o merita, că nu se putea căsători, că nu putea accepta dragostea unei femei. Nu după Ana.

Cînd John a intrat în salon, Belle privea cum ploaia bătea în geam. A dat să închidă uşa, după care s-a gîndit mai bine şi a lăsat-o întredeschisă. S-a apropiat şi a dat să-i pună mîinile pe umeri, dar ea s-a întors brusc.

– Nu sînt răsfăţată, i-a repetat cu încăpăţînare. Nu am avut o viaţă dificilă, ştiu. Dar nu sînt răsfăţată.

– Ştiu că nu eşti, i-a răspuns cu blîndeţe John.

– Răsfăţat înseamnă îndărătnic şi manipulator. Iar eu nu sînt nici una nici alta.

John a dat din cap.

– Şi nu înţeleg de ce trebuie să faci mereu asemenea comentarii despre familia mea. Şi tatăl tău este conte. Mi-a spus Alex.

– A fost conte, a corectat-o John, uşurat că ea crezuse că o îndepărta din cauza inferiorităţii sociale. Era şi acesta un aspect, dar era ultimul pe lista lui. A fost un conte scăpătat care nu şi-a permis să-şi întreţină cei şapte copii, dintre care eu am fost cel mai mic.

– Şapte copii. Belle făcuse ochii mari. Adevărat?

– Unul a murit la naştere, a recunoscut John.

– Trebuie să fi avut o copilărie tare frumoasă. Atîţia copii cu care să te joci!

– Nu mi-am petrecut prea mult timp cu fraţii mei. Alergau deja după fete.

– Oh. Belle s-a încruntat. Nu-i plăcea deloc portretul de familie descris de el. Mama ta trebuie să fi fost tare ocupată. Să aibă atîţia copii!

– Da, şi tata la fel. I-a zîmbit cu subînţeles.

Ea a roşit.

– Crezi că am putea să o luam de la început? a întrebat-o John luîndu-i mîna să i-o sărute. Îmi pare rău că am presupus că nu ai văzut niciodată o cîrpă de vase.

Belle a chicotit.

– Este cea mai absurdă scuză din cîte am auzit.

– Crezi? Mie mi s-a părut foarte convingătoare, mai ales că a fost urmată de un sărut pe mînă.

– Sărutul a fost minunat. Iar scuza foarte dulce. Partea cu cîrpa de vase a fost amuzantă.

– Uită de cîrpă, i-a spus John și a condus-o spre cea mai apropiată sofa. A ajutat-o să se așeze, după care s-a așezat și el în celălalt capăt. Am văzut că aveai cu tine un volum de Wordsworth.

Belle a coborît privirea spre cartea uitată.

– Oh, da. Tu m-ai inspirat. Vreau însă să știu un singur lucru: cînd te vei apuca să scrii tu însuți versuri? Sînt convinsă că vor fi foarte reușite.

John a zîmbit, măgulit.

– Uite ce pățesc dacă încerc să fiu poetic.

– Nu fi prostuț. Cineva care iubește atît de mult poezia trebuie să fie și în stare să o scrie. Trebuie doar să te pui pe treabă.

John îi privea chipul luminos. Avea atîta încredere în el! Sentimentul era nou: familia lui nu arătase niciodată un interes prea mare față de activitățile lui, oricare ar fi fost acestea. Nu-i putea spune că nu trebuia să-l privească cu atîta încredere și era îngrozit cînd încerca să-și imagineze reacția ei atunci cînd va afla ce fel de om era cu adevărat.

Nu voia însă să se gîndească la toate astea, acum. Își dorea doar să se gîndească la ea. La femeia care mirosea

a primăvară. S-a întrebat cît timp va mai putea să îndepărteze realitatea din mintea lui. Mai mult de cîteva minute, măcar? Își putea oferi oare drept premiu o întreagă după-amiază în compania ei?

– Oh, Doamne. Glasul ei i-a întrerupt șirul gîndurilor. Am uitat să sun să ni se aducă ceaiul. S-a ridicat și a tras de cordonul clopoțelului.

John s-a ridicat odată cu ea, lăsîndu-și mare parte din greutate pe piciorul sănătos. Înainte ca Belle să apuce să se așeze la loc, și-a făcut apariția Norwood. Ea a cerut să li se aducă ceai și biscuiți iar Norwood a părăsit încăperea la fel de discret cum intrase, închizînd ușa în urma lui.

Belle l-a urmărit cu privirea pe majordomul care ieșea, după care s-a întors spre John. A fost convinsă că inima îi va sta în loc. Era frumos și puternic, costumul de călărie îi venea atît de bine! Și-a amintit cuvintele pe care el i le spusese cu o zi în urmă.

Nu sînt bărbatul pe care-l crezi tu.

Era oare adevărat? Sau poate că nu era bărbatul pe care și-l imagina chiar el? Totul părea acum foarte evident. Se vedea din felul în care recita poezii, din îmbrățișarea lui, atunci cînd o ținuse strîns, pe aceeași șa. Avea nevoie de cineva care să îi arate că era bun și puternic. Avea nevoie de ea... dar putea spera oare la asta?

Cuprinsă de nervozitate, a străbătut încăperea și s-a oprit în fața lui.

– Cred că ești un bărbat foarte bun, i-a spus încet.

John și-a ținut răsuflarea. Un val de dorință îi străbătuse trupul.

– Nu sînt, Belle. Cînd ai sunat să ne aducă ceaiul tocmai mă pregăteam să-ți spun că... Dumnezeule, cum să-i mărturisească așa ceva? Încercam să...

– Ce anume, John? Vocea îi era extrem de blîndă. Ce încercai să-mi spui?

– Belle, eu...

– Despre sărut?

Era un coșmar erotic. Ea stătea în fața lui, i se oferea, iar el trebuia să-și asculte conștiința și să facă doar ce se cuvenea.

– Oh, Belle, a gemut el. Nu știi ce spui.

– Ba știu. Îmi amintesc fiecare clipă a sărutului nostru. Acolo, la elești.

Dumnezeu să-l ajute! S-a aplecat ușor și a întins mîna spre ea.

– Oh, John, a oftat ea. Îi privea mîna de parcă ar fi avut puterea de a vindeca toate durerile acestei lumi.

Atîta puritate, atîta încredere, atîta frumusețe pură. Era prea mult pentru el. Cu un geamăt care oscila între plăcere și agonie, a tras-o cu sălbăticie lîngă el. Buzele lui le-au găsit pe ale ei într-un sărut frenetic și a băut din ea ca un bărbat însetat. Și-a cufundat mîinile în părul ei, savurînd dulceața buzelor ei, apoi pe cea a ochilor, a nasului, a pometilor.

La un moment dat, pe cînd se sărutau, a început să se simtă vindecat. Negreala din inima lui nu dispăruse complet, dar începea să se năruiască. Greutatea nu i s-a ridicat cu totul de pe umeri, dar a părut să scadă.

Putea ea oare să aibă acest efect asupra lui? Era atît de pură, de bună, încît să-i curețe petele din suflet? A simțit că-l cuprinde amețeala, așa că a strîns-o și mai tare în brațe, acoperind-o cu mii de sărutări.

A auzit-o oftînd:

– Oh, John, ce bine e!

– Cît de bine? a întrebat-o în şoaptă, jucîndu-se cu colţul gurii ei.

– Foarte, foarte bine. Belle îi întorcea cu ardoare fiecare sărut.

John şi-a trecut buzele peste obrazul ei şi s-a oprit jucăuş la lobul urechii.

– Ai nişte urechi mici şi dulci, i-a spus. Ca nişte caise.

Belle s-a tras înapoi, cu un zîmbet surprins.

– Caise?

– Ţi-am spus că nu sînt foarte poetic.

– Îmi plac caisele, a declarat ea, loială.

– Vino încoace, i-a spus. S-a aşezat pe sofa, trăgînd-o după el.

– Cum porunceşti, domnule.

John a redus-o la tăcere cu un sărut. S-a rezemat de perne şi a tras-o pe Belle în poala lui.

– Ţi-am spus cumva că eşti cea mai frumoasă femeie din cîte am întîlnit?

– Nu.

– Ei bine, eşti. Şi cea mai isteaţă, şi cea mai blîndă şi... Mîna lui îi aluneca pe trup, ajungînd la fese. Şi ai cel mai apetisant funduleţ.

Belle i-a aruncat o privire de fecioară şocată, după care s-a prăbuşit chicotind în braţele lui.

– Nu mi-a spus nimeni că e atît de plăcut să te săruţi.

– Bineînţeles că nu. Doar nu crezi că părinţii tăi ar fi vrut să te săruţi aşa, cu oricine.

Belle i-a mîngîiat obrazul.

– Nu. Doar cu tine.

John nu era prea convins că părinții ei ar fi vrut tocmai asta, dar și-a alungat acest gînd din minte. Nu dorea să strice perfecțiunea momentului.

– Majoritatea oamenilor nu rîd atît atunci cînd se sărută. I-a zîmbit larg și a ciupit-o ușor de vîrful nasului.

– Nu? Ce nefericiți!

John aproape că a zdrobit-o într-o nouă îmbrățișare, ca și cum astfel parte din bunătatea ei ar fi putut trece în el, curățindu-i sufletul și... A închis ochii.

– Nici nu știi cît de perfect mă simt în clipa asta.

Belle s-a cuibărit și mai aproape.

– Ba știu exact cît de perfect.

– Din nefericire, ceaiul nostru trebuie să sosească din clipă în clipă. Și nu cred că servitorii trebuie să afle și ei cum ne simțim noi.

– Dumnezeule! Belle a țîșnit din brațele lui și s-a oprit în celălalt capăt al camerei. Arăt bine? Își dă cineva seama că...?

– Eu unul îmi dau, i-a răspuns el, încercînd să ignore dorința nesatisfăcută ce-i pulsa în trup. Dar dacă îți aranjezi puțin părul nu cred să-și dea nimeni seama.

– Plouă, a spus ea cu glas tremurat. Norwood va crede că acesta este motivul pentru care coafura mea e destul de răvășită. După toate cele întîmplate în după-amiaza aceea, Belle nu se simțea pregătită să dea ochii cu majordomul verișoarei ei!

– Așează-te la loc, i-a spus John. Vom face conversație ca doi adulți rezonabili iar Norwood nu va bănui nimic.

– Chiar crezi? Aș fi atît de stînjenită...

– Te rog, așează-te. Vom discuta banalități pînă la sosirea lui.

– Nu cred să fiu în stare, i-a spus Belle abia șoptit.

– De ce nu?

Ea s-a așezat pe un scaun, cu privirea ațintită în podea:

– Pentru că ori de cîte ori mă uit la tine mă imaginez în brațele tale.

Inima lui bătea atît de tare că a crezut că-i va sări din piept. A inspirat adînc, luptîndu-se cu dorința de a sări de pe sofa și de a o face a lui chiar acolo, în clipa aceea. Din fericire, a fost salvat de un ciocănit discret în ușă.

Norwod a intrat, aducînd tava cu ceai și biscuiți. După ce i-a mulțumit, Belle a luat ceainicul și a început să toarne. John a observat că-i tremurau mîinile. A luat ceașca fără să scoată un cuvînt și a sorbit o înghițitură.

Belle a băut la rîndul ei din ceai, dorindu-și ca tremurul mîinilor să înceteze. Nu-i era rușine de purtarea ei, ci era pur și simplu șocată de puterea reacției ei față de John. Nu-și mai simțise niciodată corpul arzînd pe dinăuntru.

– Dau un penny pentru gîndurile tale, i-a spus el.

A ridicat privirea peste ceașcă și i-a zîmbit.

– Oh, valorează mult mai mult.

– O liră, atunci?

Preț de o clipă, Belle a cochetat cu ideea de a-i spune ce gîndea cu adevărat. Dar a durat doar o clipă. Mama ei nu o crescuse așa.

– Mă întrebam dacă să-ți torn acum ceai pe picior sau să aștept să se mai răcească un pic.

John a întins spre ea piciorul rănit și s-a prefăcut că se gîndește adînc.

– Fierbinte, zic eu.

Belle a ridicat ceainicul, zîmbindu-i șăgalnic.

– Dacă va avea efect vom schimba pentru totdeauna știința medicală. S-a aplecat ușor iar John a crezut, o clipă, că avea cu adevărat de gînd să toarne ceai pe piciorul lui. Ea s-a răzgîndit în ultimul moment și a pus ceainicul la loc, pe tavă. Plouă din ce în ce mai tare, i-a spus privind pe fereastră. Nu te vei putea întoarce prea curînd acasă.

– Sînt convins că vom avea cu ce să ne ocupăm timpul.

Belle l-a privit în ochi și a înțeles imediat la ce se gîndea. Și ea își dorea să-și petreacă după-amiaza în brațele lui, dar aveau toate șansele să fie găsiți de Emma sau de Alex. Să fie surprinsă de ei într-o postură delicată era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

– Cred că ar trebui să ne gîndim la un alt gen de activitate.

John arăta atît de dezamăgit că Belle a izbucnit în rîs.

– Și ce sugerezi că am putea face?

Ea a pus jos ceașca.

– Știi să dansezi?

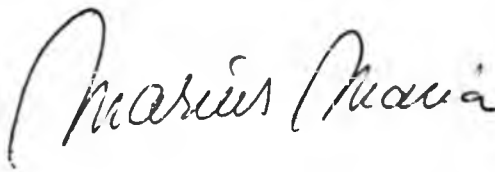

Capitolul 7

John a lăsat jos ceașca cu un gest extrem de lent.

– Cred că știi că nu pot dansa, Belle.

– Prostii. Oricine poate. Trebuie doar să încerci.

– Dacă încerci să glumești cu mine...

– Nu este deloc o glumă, a spus ea repede. Știu că ai probleme cu piciorul, dar nu mi s-a părut că te încetinește prea mult.

– Am învățat să merg cu o viteză rezonabilă, dar o fac complet lipsit de grație. Și-a dus mîna la picior, într-un gest inconștient. Viziuni de coșmar cu el prăbușindu-se la pămînt, neputincios, i-au asaltat mintea. Sînt sigur că putem găsi și altceva de făcut. În plus, nu avem muzică.

– Hmmm, aceasta este într-adevăr o problemă. Belle și-a rotit privirea prin încăpere și a dat cu ochii de pianul din colț. Se pare că avem două posibilități. Prima ar fi să o chemăm pe Emma și să o rugăm să ne cînte, dar mă tem că ea nu a dat niciodată dovadă de prea mult talent muzical. Nu aș ruga-o să-i cînte nici celui mai mare dușman al meu. Cu atît mai mult unui prieten bun.

Zîmbetul ei larg nu a părut să-l înduplece pe John.

– N-o să meargă, Belle, i-a spus el încet.

– Nu știi pînă nu încerci. S-a ridicat și și-a netezit rochia. Am căzut de acord, cred, că nu e cazul să apelăm la Emma. Rămîne deci să cînt eu.

– Poți?

– Să cînt?

John a dat din cap.

– Probabil la fel de bine cum dansezi tu.

– În cazul acesta, doamnă, avem o mare problemă.

– Te necăjeam. Nu sînt chiar o divă, dar cînt acceptabil.

Ce strica dacă se prefăcea – chiar și doar pentru o după-amiază – că ea putea fi a lui, că *era* a lui, că el o merita cu adevărat? S-a ridicat în picioare, hotărît să simtă gustul paradisului.

– Sper să dai dovadă de curtoazie și să nu strigi cînd te voi călca pe picior.

– Nu e cazul să-ți faci griji. O să închid ochii și gata. Dintr-un impuls, s-a ridicat pe vîrfuri și l-a sărutat pe obraz, șoptindu-i: am picioare rezistente, să știi.

– Sper, pentru binele tău.

– Acum să vedem: ce dans știi?

– Niciunul.

– Niciunul? Dar ce-ai făcut la Londra?

– Nu mi-am bătut capul cu evenimentele mondene.

– Oh. Belle și-a mușcat buza. Va fi o provocare mai mare decît anticipam. Dar nu e cazul să te temi. Sînt sigură că te vei ridica la înălțimea așteptărilor

– Cred că întrebarea potrivită este dacă vei fi tu la înălțime.

– Oh, voi fi, i-a zîmbit Belle. Voi fi, crede-mă. Și acum: ar trebui, cred, să începem cu un vals. Celelalte dansuri

se pot dovedi extenuante pentru piciorul tău. Sau poate nu. Chiar tu ai spus că te miști destul de repede.

John s-a abținut cu greu să nu zîmbească.

– Un vals ar fi minunat. Spune-mi doar ce trebuie să fac.

– Ține mîna așa. Aici. I-a luat mîna și i-a pus-o pe talia ei subțire. Iar eu voi pune mîna pe umărul tău. Vezi? Hmm, ești destul de înalt.

– Este un compliment?

– Bineînțeles că este. Însă nu te-aș place mai puțin dacă ai fi mai scund.

– Mă bucur să aud asta.

– Rîzi de mine?

– Doar puțin.

Belle i-a aruncat o privire provocatoare.

– Dacă e doar puțin, e bine. Dar nu mai mult de atît. Sînt teribil de sensibilă.

– Voi încerca să mă controlez.

– Mulțumesc.

– Deși cel mai adesea îmi este foarte greu, cînd sînt cu tine.

Belle l-a împuns cu degetul în piept și a reluat lecția de dans.

– Șșt. Acum ia-mi cealaltă mînă. Așa. Minunat. Sîntem gata.

– Sîntem? John a apreciat neîncrezător postura în care se găseau. Ești cam departe.

– Aceasta este poziția corectă. Am stat așa de mii de ori.

– Ar mai încăpea cineva între noi.

– Nu-mi pot imagina de ce am dori asta.

John a tras-o mai aproape.

– Nu e mai bine așa? i-a șoptit.

Belle și-a ținut respirația. John era foarte aproape iar pulsul ei o luase razna.

– Nu am fi primiți niciodată într-o sală de bal respectabilă, i-a spus.

– Prefer să dansăm în intimitate. John s-a aplecat și i-a atins ușor buzele.

Belle a înghițit în sec. Îi plăceau săruturile lui dar simțea că alunecă ușor-ușor într-o postură pe care nu o putea controla. Deși cuprinsă de regrete, a făcut un pas înapoi pînă ce au ajuns din nou la o distanță respectabilă.

– Nu te pot învăța să valsezi dacă nu stăm în poziția corectă, i-a explicat. Cheia unui vals este mișcarea în trei pătrimi.

– Trei pătrimi?

– Valsul este așa: unu-doi-trei, unu-doi-trei. Toate celelalte se dansează în cadență de unu-doi-trei-patru.

– Cred că acum văd diferența.

Belle a ridicat ochii spre el. Avea riduri fine în jurul ochilor care zîmbeau, amuzați. S-a străduit să nu zîmbească la rîndul ei:

– Foarte bine. Valsul sună cam așa. Și a început să fredoneze o melodie care fusese foarte în vogă în sezonul trecut.

– Nu te aud. A dat să o tragă iar aproape.

Belle s-a întors la poziția de mai devreme.

– O să cînt mai tare.

Mîna lui s-a încleștat în jurul taliei ei.

– Tot nu te aud.

– Ba mă auzi. Nu te juca. Trebuie să ne vedem de lecția de dans.

– Aș prefera o lecție de sărutat.

Ea a roșit violent.

– Ai avut deja parte de una azi. iar Alex și Emma ar putea să apară în orice clipă. Trebuie să ne întoarcem la treabă. Conduc eu pentru început, iar după ce vei prinde ritmul poți să preiei tu conducerea. Ești pregătit?

– Am fost pregătit toată după-amiaza.

Belle nu credea că ar putea roși și mai tare de atît. Dar a constatat curînd că se înșelase.

– Bine, atunci. Unu-doi-trei, unu-doi-trei. L-a apăsat ușor pe umăr dar s-a împiedicat de piciorul lui de îndată ce au pornit.

John i-a zîmbit ca un puștan.

– Imaginează-ți cît sînt de mulțumit că nu m-am împiedicat eu primul.

Ea l-a privit ușor stînjenită.

– Nu sînt obișnuită sa conduc. Iar un gentleman nu scoate în evidenta stîngăciile partenerei.

– Nu am văzut-o ca pe o stîngăcie. De fapt mi-a făcut plăcere să te prind în brațe.

– Cred și eu, a murmurat Belle.

– Vrei să mai încercăm?

Ea a dat din cap și și-a pus din nou mîna pe umărul lui.

– Așteaptă un moment. Cred că ar trebui să schimbăm pozițiile. Și-a așezat mîna pe talia lui. Pune-ți mîna pe umărul meu. Să ne închipuim că eu sînt bărbatul.

John a aruncat o privire spre sînii ei.

– Va fi extrem de greu.

Belle nu a observat privirea încărcată de dorință. A fost chiar mai bine, pentru că simțurile ei erau deja duse la extrem.

– Dacă eu aș fi bărbatul şi tu femeia, a continuat ea, eu aș pune puțină presiune pe talia ta, uite așa. Iar tu te-ai mișca așa. Fredonînd un vals au început să se rotească prin salon. John se mișca cu o grație pe care nu și-ar fi imaginat-o vreodată. Minunat! a strigat Belle, triumfătoare. Este perfect!

– Sînt de acord, i-a răspuns John, savurînd apropierea ei. Crezi însă că aș putea redeveni bărbatul, pentru un timp?

Belle și-a pus imediat mîna pe umărul lui. A dat să spună ceva dar gîtul i se uscase. A dat doar din cap, încercînd să înghită.

– Bun. Îmi place mai mult așa. John a prins-o pe după talie și a tras-o lîngă el. Acum este corect? a întrebat-o în timp ce conducea dansul.

– D... da, cred că da.

– Crezi doar?

Belle a revenit brusc cu picioarele pe pămînt.

– Nu. Bineînțeles că nu. Ești un dansator plin de eleganță. Ești sigur că nu ai mai valsat pînă acum?

– Recunosc. Surorile mele mă obligau să le fiu partener atunci cînd învățau să valseze.

– Știam eu că nu poți fi un novice.

– Aveam vreo nouă ani.

Belle nu s-a putut abține să nu comenteze:

– Nu cred să fi auzit să valseze cineva de la nouă ani.

El a ridicat din umeri.

– Eram o familie foarte emancipată.

În timp ce se roteau prin salon, John se întreba dacă pierdea o luptă sau o cîștiga. Își tot repeta în minte că trebuia să se țină departe de Belle, dar nu putea rămîne insensibil în fața zîmbetului ei. Știa că nu se putea căsători cu ea. Nu ar fi făcut decît să o rănească pe femeia pe care ar fi jurat să o protejeze și să o prețuiască.

Stînd aproape de ea, după ceea ce făcuse în Spania, se simțea ca un impostor.

A expirat lung, cu un amestec de mulțumire și frustrare. Își promisese lui însuși acea după-amiază. Doar cîteva ore de fericire pură, neumbrite de amintirea Anei.

– Ar cam trebui să facem conversație, a spus deodată Belle.

– Adevărat?

– Da. Altfel oamenii ar putea crede că nu ne plăcem.

– Dar nu e nimeni prin preajmă, să-și facă o părere.

– Știu, dar se presupune că te învăț să valsezi. Iar valsul se întîmplă de obicei într-o sală de bal, nu într-un salon particular.

– Păcat că e lume multă.

Belle i-a ignorat comentariul.

– Tocmai de aceea cred că ar trebui să înveți să faci conversație în timp ce dansezi.

– Este chiar atît de greu?

– Poate fi. Unii bărbați numără în timp ce valsează, ca să păstreze ritmul. Este greu să faci conversație cu cineva care spune într-una: unu-doi-trei.

– Înțeleg. Să discutăm, deci.

– Bine. I-a zîmbit. Ai scris recent vreo poezie?

– Ai căutat un pretext să mă întrebi asta, a acuzat-o John.

– Poate că da, poate că nu.

– Belle, ți-am mai spus: nu sînt poet.

– Nu te cred.

John a gemut și, de frustrare, a ratat un pas.

– Voi încerca să scriu un poem, a spus într-un final.

– Splendid! a exclamat Belle. Abia aștept!

– Eu nu m-aș aștepta la mare lucru, în locul tău.

– Prostii. Radia de-a dreptul. Sînt atît de nerăbdătoare!

– Ce se întîmplă aici? s-a auzit o voce. Se dansează în casa mea și eu nu am fost invitată?

John și Belle s-au oprit în mijlocul piruetei și au văzut-o pe Emma intrînd.

– Îl învățam pe John să valseze, i-a explicat Belle.

– Fără muzică?

– M-am gîndit că n-ar fi indicat să te rog pe tine să cînți la pian.

Emma a făcut o grimasă.

– A fost o idee înțeleaptă, probabil. S-a uitat la John. Și, cum a decurs lecția? Ți-a plăcut?

– Foarte mult. Belle este o dansatoare minunată.

– Așa cred și eu. Bineînțeles, nu am dansat niciodată cu ea. Emma s-a apropiat de un scaun și s-a așezat. Vă deranjează dacă iau și eu ceaiul cu voi? I-am cerut lui Norwood să ne aducă un alt ceainic. Sînt convinsă că acesta s-a răcit deja.

– Cum să ne deranjeze? i-a răspuns John, amabil. E casa ta, la urma-urmei.

Emma a zîmbit văzînd că John și Belle continuau să stea îmbrățișați.

– Nu lăsați ca prezența mea să vă afecteze dansul, a spus.

Cei doi s-au îndepărtat pe loc, murmurînd scuze, încurcați. Belle s-a așezat pe sofa iar John a murmurat ceva cum că ar trebui să se întoarcă la el acasă. Emma i-a răspuns cu convingere:

– Oh, nu! Nu se poate!

Belle și-a privit suspicioasă verișoara și a înțeles că aceasta decisese pe loc că John era cu adevărat potrivit pentru ea.

– Plouă cu găleata, s-a grăbit Emma să se explice. Trebuie să rămîi pînă se oprește cît de cît.

John nu i-a spus că nu mai ploua atît de tare și că dacă mai stătea mult ar fi putut să se întețească din nou. Le-a zîmbit larg celor două femei și s-a așezat în fața lor pe un scaun elegant, dar și foarte lipsit de comoditate.

– Nu sta acolo, i-a spus Emma. Este teribil de incomod. Aș fi scăpat de el demult, dacă mama lui Alex nu m-ar fi asigurat că este cu adevărat neprețuit. Ce-ar fi să te așezi pe sofa, lîngă Belle?

John a ridicat o sprînceană, întrebător.

– Te asigur că mîine te va durea îngrozitor spatele, dacă vei sta pe el mai mult de cinci minute.

John s-a ridicat și s-a așezat lîngă Belle.

– Sînt servitorul dumitale obedient, doamnă, i-a spus politicos.

Emma a roșit, sesizîndu-i ironia fină.

– Of, Doamne, a spus ea cu voce tare. Mă întreb de ce întîrzie Norwood cu ceaiul. Trebuie să merg să verific. Cu o viteză remarcabilă, Emma s-a ridicat și a ieșit din salon.

John și Belle s-au întors unul spre celălalt. Belle roșise pînă la rădăcina părului.

– Verișoara ta nu știe deloc să fie subtilă, a remarcat sec John.

– Nu.

– Nu-mi dau seama ce speră să realizeze cu asta. Probabil că s-a întîlnit deja cu majordomul, la vreo doi pași de ușă.

Belle a înghițit în sec, amintindu-și cum ea și Sophie, sora lui Alex, reușiseră să-i lase singuri pe Emma și pe viitorul ei soț preț de vreo cinci minute, sub pretextul că trebuiau să vadă un clavecin care nici măcar nu exista.

– Găsește ea ceva, sînt convinsă.

– Oricît de mult mi-aș dori să te țin din nou în brațe, nu am chef să fim întrerupți de verișoara ta, care va sosi curînd cu ceaiul.

– Nu mi-aș face griji pentru asta, l-a asigurat Belle. Va găsi ea o cale să ne avertizeze că sosește, sînt convinsă. Este plină de imaginație.

Ca și cum ar fi vrut să-i întărească spusele, de partea cealaltă a ușii s-a auzit un strigăt:

– Ce surpriză!

Belle s-a încruntat.

– Mă gîndeam că ne mai lasă ceva timp la dispoziție.

Ușa s-a deschis.

– Uitați peste cine am dat pe hol! le-a spus Emma, ținîndu-l de mînă pe Alex. Îl așteptam să se întoarcă abia tîrziu, pe seară!

– Planurile ei atent ticluite au fost zădărnicite de un soț atent, a murmurat John ridicîndu-se.

Belle și-a înăbușit rîsul și a spus:

– Cît mă bucur să te văd, Alex!

– Am lipsit foarte puțin, doar cît să inspectez recoltele, i-a răspuns acesta, surprins.

– Nu contează. Ne bucurăm mult că te-ai întors, i-a spus Emma, nu foarte convingătoare.

– Ai aflat ce s-a întîmplat cu ceaiul? a întrebat-o John.

– Ceaiul? Oh, da, ceaiul. Ei bine, nu.

– Aha.

Emma a tresărit auzindu-l pe Norwood dregîndu-și glasul în spatele ei:

– Doriți ceai, doamnă?

– Oh. Mulțumesc, Norwood. Lasă-l aici, pe masă.

– Un ceai este binevenit după ploaia pătrunzătoare, a spus Alex.

Emma i-a turnat o ceașcă. După ce a luat o înghițitură strașnică, Alex a spus:

– Mîine va fi bîlci în sat. Am văzut cum puneau corturile.

– Adevărat? Emma era încîntată. Ador bîlciurile. Mergem și noi?

– Nu știu ce să spun, i-a răspuns Alex, încruntat. Nu agreez ideea să fii îmbrîncită de toți oamenii aceia.

Emma i-a aruncat o privire rebelă.

– Zău așa! Nu mă poți ține încuiată în casă!

– Prea bine, dar trebuie să-mi promiți că vei avea grijă. Alex s-a întors spre John și Belle, care priveau amuzați schimbul de replici. Nu veniți și voi?

John a fost tentat să refuze, dar înainte să spună ceva i-a apărut în fața ochilor imaginea lui Belle, dansînd în brațele lui. Valsau. Ochii ei străluceau de fericire. Poate că avea totuși dreptul la un strop de bucurie, în viața lui.

Poate că plătise destul pentru păcatele lui. Fuseseră cinci ani de iad.

S-a întors spre Belle care stătea cu capul ușor înclinat, invitîndu-l din priviri.

– Bineînțeles, a răspuns. Voi veni după prînz și vom pleca împreună de aici.

– Splendid. Alex a mai luat o înghițitură de ceai și s-a uitat pe geam. Nori negri se adunau, întunecînd cerul. Nu vreau să fiu nepoliticos, Blackwood, dar dacă aș fi în locul tău aș pleca chiar acum. Cred că va reîncepe curînd să toarne cu găleata.

– Exact la asta mă gîndeam și eu. John s-a ridicat și a făcut cîte o plecăciune în fața doamnelor.

Cînd a ajuns acasă, Pe John îl aștepta un alt bilet:

Sînt în Oxfordshire.

John a clătinat din cap. Trebuia să ia cumva legătura cu foștii proprietari ai Bletchford Manor. Îi păruseră genul de oameni cu prieteni care să scrie astfel de bilete ciudate.

Nu i-a trecut deloc prin minte că acel bilet ar fi putut avea vreo legătură cu împușcătura de mai devreme, din pădure.

În aceeași seară, înainte de a urca la culcare, John și-a turnat un pahar de coniac. A dat să ia o înghițitură, dar l-a lăsat deoparte. Nu avea nevoie de băutură ca să se simtă fierbinte pe dinăuntru.

Să fi fost aceasta fericirea? Sentimentul acesta lipsise atît de îndelung din viața lui că nu mai știa să-l recunoască.

S-a suit în pat, mulțumit. Nu se aștepta să viseze ceva.

Se afla în Spania. Era o zi călduroasă, dar oamenii din compania lui erau bine dispuși. În ultima săptămînă nu purtaseră nici o bătălie.

Stătea la o masă, în tavernă și avea în față o farfurie goală.

Ce să fi fost acel zgomot venind de la etaj?

Și-a turnat din nou ceva de băut.

Un alt zgomot înfundat.

Eu mă duc să caut puțină distracție. *Cine spusese asta oare?*

O altă bufnitură. Un strigăt.

John s-a îndreptat încet spre scară. Ce se întîmpla oare? Zgomotul devenise mai puternic. L-a auzit clar atunci cînd a urcat la cel de-al doilea etaj. După care a auzit clar:

– Nuuuu! Vocea Anei.

A dat năvală pe ușă.

– Nu, Dumnezeule! a strigat. Abia dacă o vedea pe Ana, sub trupul lui Spencer care se împingea în ea, iar și iar.

Îi auzea plînsetul:

– Nuuuu, te rog, nuuuu!

Nu a stat deloc pe gînduri. Înnebunit, l-a tras pe Spencer de pe fată și l-a izbit de perete.

S-a uitat apoi la Ana. Părul ei... ce se întîmplase? Era acum blond.

Era Belle. Avea hainele sfîșiate și trupul plin de zgîrieturi.

– Nu, Dumnezeule! Nu! Strigătul părea să izvorască din sufletul lui John.

S-a întors spre bărbatul de la perete, cu mîna încleștată pe armă.

– Uită-te la mine, Spencer, i-a cerut.

Bărbatul a ridicat capul, dar nu mai era Spencer. Era chiar el.

– Dumnezeule, nu! a gemut el. Nu aș fi putut să fac eu asta. Nu.

Celălalt John rîdea. Un rîs bolnav, de maniac.

– Nu aș fi putut să fac așa ceva. Oh, Belle! A privit în jos, spre pat, dar ea dispăruse.

– Nu! Belle!

L-au trezit propriile strigăte. Nu mai avea aer. Și-a încleștat mîinile peste stomac. S-a rostogolit înainte și înapoi, cu trupul scuturat de spasme.

Capitolul 8

Belle stătea în pat și răsfoia volumul de Wordsworth pe care nu mai apucase să-l citească în după-amiaza aceea. Vederea îi era chiar mai slabă decît de obicei, așa că s-a aplecat peste noptieră și a aprins încă o lumînare. Abia își reluase lectura cînd a auzit o bătaie în ușă.

– Intră!

Emma a dat năvală în înăpere, cu ochii strălucind.

– Sophie este pe cale să nască! a exclamat. Cu trei săptămîni mai devreme! Tocmai a sosit un mesager cu un bilet de la soțul ei.

– Este minunat, a spus Belle. Nu-i așa?

– Oh, da! Nu e tocmai bine pentru copil să vină prea repede pe lume, dar trei săptămîni nu înseamnă mult, iar Oliver spune că este posibil și ca Sophie să fi calculat greșit.

– Plecați de dimineață?

– La prima oră. Eu aș fi plecat de îndată, dar Alex nici nu a vrut să audă.

– Are dreptate. Noaptea, drumurile pot fi periculoase.

– Știu, i-a răspuns Emma, dezamăgită. Am vrut însă să te anunț imediat, în caz că dorești să ne însoțești.

Oricum, să ne spui care îți sînt planurile, pentru că noi vom pleca cu siguranță la răsăritul soarelui.

– Nu cred că voi merge cu voi, a spus Belle rar, măsurîndu-și cu grijă cuvintele. Așteptase cu nerăbdare bîlciul, pretextul de a ieși cu John la plimbare. Nu ar fi renunțat la asta pentru nimic în lume, mai ales în condițiile acelea, cînd puteau fi singuri. Nu cred că Sophie își dorește să aibă casa plină de musafiri într-un astfel de moment. O voi vizita mai tîrziu, cînd copilul va mai crește.

– Bine, atunci. Îi voi transmite urările tale de bine. Emma s-a încruntat. Deși nu știu dacă se cade să te lăsăm singură.

– Singură? a întrebat Belle. neîncrezătoare. În casă sînt peste o sută de servitori.

– Nu sînt chiar o sută, a corectat-o Emma. Și i-am promis mamei tale că te voi supraveghea așa cum se cuvine.

– Nu-mi imaginez ce a putut fi în capul mamei cînd te-a ales pe tine să-mi fii doamnă de companie.

– Cunosc multe despre înalta societate. Iar dacă tu crezi că nu vor fi probleme...

– Sînt absolut convinsă că nu vor fi. Nu sîntem la Londra, la urma-urmei. Nu cred că va afla nimeni că am rămas singură.

– Bine, a fost de acord Emma într-un final. Numai nu-l invita pe aici pe lordul Blackwood, te rog. Nu vreau să se ducă vorba că v-ați petrecut timpul împreună, fără să fiți supravegheați.

Belle a pufnit.

– Asta o spui acum, după toate mașinațiunile tale de mai devreme?

– Era altceva, i-a răspuns Emma, defensiv. A avut totuși grația să roșească. Și nu-mi spune că nu ai apreciat așa-zisele mele mașinațiuni. Am văzut cum te uiți la el.

Belle a oftat și s-a cuibărit mai bine în pilotă.

– Nu neg asta.

Emma s-a aplecat spre ea, interesată:

– Ești îndrăgostită de el?

– Nu știu. Cum îți poți da seama?

Emma a stat un moment pe gînduri înainte să-i răspundă.

– Știi, pur și simplu. Poeții au scris mereu despre dragostea la prima vedere, dar eu nu cred că se întîmplă așa.

– Doar în romanele romantice, presupun, a zîmbit Belle gînditoare.

– Da. Emma s-a adunat brusc. Ar fi mai bine să merg la culcare, dacă vreau să plecăm devreme.

– Drum bun! i-a strigat Belle.

– Mulțumim. Oh, și te rog să-i prezinți scuzele noastre lordului Blackwood, mîine. Deși îmi imaginez că-ți va face mai mare plăcere să mergeți doar voi doi la bîlci.

– Cu siguranță.

Emma s-a strîmbat.

– Numai nu-l invita aici, după aceea. Și, orice ar fi, să nu te duci singură la Bellamy Park.

– Sînt aproape sigură că nu se numește așa.

– Dar cum?

Belle a oftat.

– Nu-mi amintesc. Ceva cu „B".

– Oricum i-ar zice, să nu te duci acolo. Mă omoară mama ta dacă află.

Belle a dat din cap și a stins lumînarea, după ce Emma a ieșit din încăpere.

A doua zi, puțin după ora prînzului, John a pornit spre Westonbirt, repetîndu-și pentru a o suta oară în minte că trebuia să înceteze cu prostiile. Era însă al naibii de greu să și-o alunge pe Belle din minte. Părea să aibă multă încredere în el și aproape că reușise să-l facă să creadă că merita fericirea pe care i-o oferea ea.

Visele au însă un fel ciudat de a se transpune în realitatea de zi cu zi, iar John nu-și putea șterge din minte imaginea lui Belle, răvășită și plînsă, pe un pat din Spania.

Nu putea fi cu ea. O știa, acum mai mult ca niciodată. Și urma să i-o spună chiar azi. Și-a jurat că va face asta, indiferent cît de dureros ar fi fost. O va face... dar după bîlci. O după-amiază de fericire nu putea face rău nimănui.

Pentru că pornise călare nu a făcut mai mult de cincisprezece minute pe drum. Și-a lăsat armăsarul la grajduri, a urcat treptele de la intrare și a ridicat mîna, să bată la ușă.

Norwood i-a deschis înainte ca ciocănelul să atingă ușa.

– Bună ziua, domnule. Lady Arabella vă așteaptă în salonul galben.

– Ba nu, i-a auzit vocea cristalină și a văzut-o ieșind dintr-una din numeroasele încăperi de la parter. Bună, John. Știu că ar fi trebuit să te aștept în salon, că așa cere cutuma, dar eram prea nerăbdătoare. Nu vei ghici niciodată ce s-a întîmplat!

– Cu siguranță că nu.

– Alex și Emma au plecat în zori. Sora lui Alex urmează să nască.

– Felicitări, a spus John. Asta înseamnă că ieșirea noastră se amînă?

– Bineînțeles că nu! Chiar nu observase că se îmbrăcase în cel mai bun costum de călărie? Nu văd nici un motiv pentru care să nu petrecem de minune, doar noi doi.

John i-a zîmbit, dar simțea deja că plutește în ape periculoase.

– Cum dorești, doamnă.

Au pornit călare, în tăcere, bucurîndu-se de adierile călduțe ale vîntului de toamnă. Bîlciul era așezat mai aproape de casa lui John decît de Westonbirt, așa că au trecut hotarul dintre cele două proprietăți și mai apoi de Bletchford Manor. În timp ce treceau pe lîngă conac, John a spus:

– La naiba! Trebuie să-i găsesc neapărat alt nume.

– Sînt total de acord, i-a răspuns Belle. Brimstone Park îmi amintește de focurile iadului.

John i-a aruncat o privire ciudată.

– Dar nu se numește așa.

– Nu? Oh, bineînțeles că nu. Știam asta. I-a zîmbit. Cum ziceai că se cheamă?

– Bletchford Manor, i-a răspuns el, făcînd o grimasă.

– Doamne-Dumnezeule, e chiar mai rău! Măcar Brimstone Park sugera un anume caracter.

– Crede-mă că sînt perfect conștient de aspectele neplăcute ale numelui.

– Nu e cazul să-ți faci griji. Inventăm noi ceva. L-a bătut ușurel pe braț. Dă-mi puțin timp. Cuvintele sînt specialitatea mea.

Au ajuns la bîlci iar atenția lui Belle a fost imediat atrasă de un bărbat pe picioroange. Curînd, s-au lăsat atrași de vîltoare.

– M-am întrebat întotdeauna cum reușesc asta, a spus Belle oprindu-se în fața unui jongler.

– Probabil că aruncă mingile în aer respectînd o anume cadență.

– Of, cum știi tu să strici magia momentului! L-a împuns în joacă cu degetul între coaste. Uită-te la panglicile acelea! S-a îndreptat grăbită spre taraba celui care vindea panglici. Cînd John a ajuns-o din urmă, ea ținea deja în mîini două panglici, încercînd să se hotărască la una dintre ele. Care îți place, John? Aceasta? A ridicat o panglică roz și și-a pus-o în păr. Sau aceasta? A înlocuit-o pe cea roz cu una roșie.

John și-a încrucișat mîinile la piept, prefăcîndu-se că ar fi cumpănit cu grijă. A luat apoi o altă panglică de pe tarabă, de un albastru intens.

– O prefer pe aceasta. Are exact culoarea ochilor tăi.

Belle i-a surprins căldura din privire și s-a topit.

– Înseamnă că pe aceasta trebuie să o cumpăr.

Au rămas ţintuiţi în loc, pierduţi unul în privirea celuilalt, pînă cînd vînzătorul a distrus momentul dregîndu-şi tare glasul. Belle şi-a desprins cu greu privirea şi a dat să caute în săculeţ, dar înainte să scoată banii, John plătise deja panglica şi i-o aşeza în palmă.

– Este cadoul meu, doamnă. S-a aplecat şi i-a sărutat mîna.

Căldura sărutului lui i-a ajuns pînă în adîncul sufletului.

– Îl voi preţui mereu.

Momentul era deosebit de romantic. Disperat să revină cu picioarele pe pămînt, John a întrebat brusc:

– Ţi-e foame?

– Foarte.

Au mers împreună la tarabele cu mîncare şi au cumpărat plăcinte cu spanac şi tarte cu zmeură. Au căutat, cu farfuriile în mînă, un loc mai liniştit, spre capătul bîlciului. John şi-a întins haina pe jos şi s-au aşezat amîndoi.

– Îmi datorezi un poem, i-a reamintit Belle între două înghiţituri.

John a oftat.

– Aşa este.

– Nici măcar nu ai încercat, nu-i aşa? l-a acuzat Belle.

– Bineînţeles că am încercat. Numai că nu am terminat ce-am început.

– Recită-mi ce-ai scris pînă acum.

– Ştiu şi eu? a ezitat el. Un poet adevărat nu-şi face publică opera pînă cînd aceasta nu este terminată.

– Te rooog, l-a implorat ea, cu expresia unei fetiţe de cinci ani.

John nu-i putea rezista.

– Bine. Cum îți sună asta?

Ea îmi inspiră frumusețe,
Ca noaptea senină și-nstelată
Și tot ce e mai bun din întuneric și lumină
Se întîlnește-n ochii ei...

– Oh, John, a oftat Belle, peste măsură de încîntată. E foarte reușit. Mă faci să mă simt frumoasă.

– Chiar ești frumoasă.

– Îți mulțumesc, i-a răspuns din reflex Belle. Nu mi se pare însă la fel de important să pari frumoasă sau să te simți frumoasă. Poemul tău este atît de romantic, de... Așteaptă o clipă. Și-a îndreptat spatele, încruntată și gînditoare.

Brusc, John devenise preocupat de felia de plăcintă pe care o ținea în mînă.

– Am mai auzit undeva versurile acestea, a continuat Belle. Le-am citit undeva, cred. Destul de recent.

– Nu-mi imaginez unde, a murmurat John, știind foarte bine că era adevărat.

– Versurile sînt scrise de Byron! Nu pot să cred că ai încercat să mă faci să cred că tu le-ai scris!

– Mă prinseseși rău la înghesuială.

– Nu este o scuză pentru plagiat. Și cînd te gîndești că eu chiar am crezut că tu ai scris asemenea versuri inspirate. Mă dezamăgești.

– Închipuie-ți cît sînt *eu* de dezamăgit, a mormăit John. Eram absolut convins că nu le-ai citit încă. Volumul a fost publicat abia anul trecut.

– L-am rugat pe fratele meu să mi-o cumpere. Cărțile lordului Byron nu se vînd în librăriile pentru femei. Se spune că sînt prea decoltate.

– Ești mult prea inventivă pentru mine. John s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în coate. Ar fi trebuit să te rezumi la librăriile pentru femei. Așa, n-aș mai fi fost prins la înghesuială.

– Nu regret asta nici o clipă, a sărit Belle ca arsă. Mi se pare o prostie să nu mi se permită să citesc un volum de versuri doar pentru că nu sînt măritată.

– Mărită-te, i-a sugerat el în glumă. Și vei face tot ce-ți dorești.

Belle s-a aplecat spre el cu ochii strălucind.

– Lord Blackwood, este cumva o cerere în căsătorie?

John a pălit.

– Acum chiar m-ai prins la înghesuială.

Belle s-a îndreptat de spate, încercînd să-și ascundă dezamăgirea. Ce o făcuse oare să vorbească atît de direct? Și cum se așteptase oare să reacționeze el? Totuși, faptul că el se simțise prins în cursă nu era tocmai răspunsul pe care îl dorise din partea lui.

– Eu tot mai cred că ai fi în stare să scrii un poem, a spus într-un final, sperînd ca tonul jucăuș să ascundă tristețea din sufletul ei.

John a încercat să pară cufundat în gînduri.

– Ce zici de acesta? a întrebat-o zîmbind:

Cine trece pe la mine pe la poartă?
Femeia cu o felie de tartă.

Belle s-a strîmbat.

– A fost oribil.

– Crezi? Mie mi s-a părut reușit. mai ales că te-ai mînjit toată de tartă cu zmeură.

– Nu cred.

– Ba da. Chiar aici. Și i-a atins ușor colțul gurii. A zăbovit o clipă, tentat să urmărească cu vîrful degetelor conturul buzelor ei, după care și-a retras mîna, ca ars. Se apropiase prea mult de tentație. Era suficient ca ea să stea acolo, lîngă el, la picnicul improvizat, și trupul lui se trezea la viață.

Belle și-a dus instinctiv mîna la față, la locul atins de el. Pielea o furnica iar senzația i se risipea încet în tot corpul. S-a uitat la John, care o sorbea flămînd din priviri.

– Este multă lume în jur, domnule, a reușit ea să spună într-un final.

Era stînjenită, altfel nu i-ar fi spus „domnule". S-a tras înapoi, conștient că privirea lui era cea care o făcea să nu se simtă confortabil. A inspirat adînc de cîteva ori, forțîndu-se să nu ia în seamă dorința mistuitoare. Dar trupul lui nu-l asculta, era prea conștient de femeia răpitor de frumoasă aflată la numai un metru de el.

A înjurat printre dinți. Era o nebunie! Nebunie curată! Îi făcea curte unei femei căreia nu-i putea oferi vreun viitor. Cuvintele fratelui său mai mare îi răsunau în minte: *Nu ești un gentleman adevărat. Nu ești un gentleman adevărat.* A zîmbit amar. Obținuse un titlu nobiliar dar sufletul îi era negru precum păcatul.

– John? l-a întrebat cu blîndețe Belle. S-a întîmplat ceva? Ești foarte tăcut.

El a ridicat ochii și a văzut-o cît era de îngrijorată.

– Nu. Mă gîndeam, asta-i tot.

– La ce?

– La tine, i-a răspuns franc.

– Erau gînduri de bine, sper, i-a răspuns Belle, neliniştită de tonul lui sumbru.

John s-a ridicat şi i-a întins mîna.

– Vino să facem o plimbare prin pădure cît mai este încă lumină. Luăm şi caii cu noi.

Belle s-a ridicat fără să scoată vreun cuvînt şi l-a urmat spre locul unde îşi lăsaseră caii. Au pornit-o apoi încet, pe jos, printre copaci. Caii îi urmau ascultători, oprindu-se din cînd în cînd să mai cerceteze cîte o creatură a pădurii.

După vreo cincisprezece minute de tăcere, John s-a oprit în loc.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Eşti sigur?

– Da. Această... A căutat cuvîntul potrivit, fără să-l găsească. Această chestie dintre noi – trebuie să înceteze.

Belle s-a simţit de parcă ar fi încasat o lovitură în stomac.

– De ce? l-a întrebat fără vlagă.

El şi-a ferit privirea.

– Nu duce nicăieri. Sînt sigur că-ţi dai şi tu seama de asta.

– Nu, s-a grăbit ea să răspundă. Nu, nu-mi dau seama.

– Nu am bani, sînt un infirm, abia dacă am obţinut un titlu nobiliar.

– De ce spui toate astea? Ştii că nu contează pentru mine.

– Ai putea să te căsătorești cu orice bărbat din lume, Belle.

– *Dar eu pe tine te vreau.*

Au trecut cîteva clipe pînă cînd John a fost în stare să-i răspundă:

– O fac pentru binele tău.

Belle s-a dat un pas înapoi, aproape orbită de durere și de furie. Cuvintele lui o loveau aproape fizic. S-a întrebat dacă va mai avea parte vreodată de un moment de fericire.

– Să nu îndrăznești să faci pe condescendentul cu mine, i-a spus.

– Să nu crezi că nu am cumpănit adînc. Părinții tăi nu ți-ar da voie să te măriți cu unul ca mine.

– Nu-mi cunoști părinții. Nu știi ce-și doresc ei pentru mine.

– Ești fiică de conte, Belle.

– Iar tu ești fiu de conte. Nu văd care ar fi problema.

– Este o diferență imensă, iar tu știi asta. Știa că se agăța de orice, doar să nu fie nevoit să-i spună adevărul.

– Ce vrei de fapt, John? l-a întrebat ea. Vrei să te implor? Asta este? Pentru că nu am de gînd s-o fac. E un mod pervers de a cerși complimente? Vrei să-ți înșir toate motivele pentru care te vreau? Toate motivele pentru care *am crezut* că ești blînd și nobil și bun?

John a făcut o grimasă auzind-o că-i vorbea la timpul trecut.

– Încerc acum să fiu nobil.

– Nu, n-o faci. Încerci doar să pozezi în martir. Și sper să-ți facă plăcere. Mie cu siguranță nu-mi face.

– Ascultă-mă, Belle, a rugat-o el. Eu... eu nu sînt bărbatul pe care-l crezi tu.

Agonia din glasul lui a redus-o la tăcere. Belle s-a uitat mirată la el.

– Eu... am făcut unele lucruri, i-a spus cu greu, întorcîndu-se cu spatele ca să nu fie nevoit să o privească în ochi. Am făcut rău unor oameni. Le-am făcut rău... unor femei.

– Nu te cred! s-a grăbit ea să spună.

– La naiba, Belle! S-a întors și a lovit cu pumnul în trunchiul unui copac. Ce trebuie să fac să te conving? Ce vrei să știi? Cele mai întunecate secrete ale sufletului meu? Tot ce mi-a întinat inima?

Ea a făcut un pas înapoi.

– Eu... nu înțeleg ce spui. Cred că nici tu nu știi ce spui.

– Te voi răni, Belle. Îți voi face rău fără să vreau. Dumnezeule!

– Nu va fi așa, i-a spus ea cu blîndețe, atingîndu-i mîneca.

– Nu te amăgi la gîndul că aș fi un erou, Belle. Nu sînt.

– Nu te consider un erou, i-a spus ea. Nu vreau să fii erou!

– Bine, i-a răspuns el sarcastic. Este primul lucru realist pe care l-ai spus pe ziua de azi.

– Nu e cazul să fii crud, John.

– Am și eu limitele mele, Belle. Nu mă forța să trec peste ele.

– Ce vrea să însemne asta? l-a întrebat, iritată.

A prins-o de umeri, ca și cum ar fi încercat să o readucă cu picioarele pe pămînt. Dumnezeule, cît era de

aproape! Îi putea simți parfumul. Șuvițe mătăsoase îi încadrau fața, mîngîindu-i degetele.

– Înseamnă, a spus el aproape șoptit, că mă străduiesc din răsputeri să nu te sărut chiar acum.

– Și de ce nu o faci? l-a întrebat, tot în șoaptă. Eu una nu te-aș împiedica.

– Pentru că nu m-aș opri aici. Mi-aș lăsa buzele să alunece pe gîtul tău, pînă ce aș ajunge la primii nasturi ai costumului de vînătoare. I-aș desface, unul cîte unul, ți-aș da jacheta deoparte... Dumnezeule, de ce se tortura așa? Ai un dessous din acela de mătase, nu-i așa?

Spre marea ei mirare, Belle a încuviințat.

John s-a cutremurat cînd un val de dorință i-a străbătut trupul.

– Ador atingerea mătăsii, a șoptit. Și știu că și ție îți place.

– D...de unde știi?

– Te-am privit atunci, cînd ți-a apărut bășica. Am văzut cum ți-ai rulat ciorapul.

Belle nu mai știa ce să spună, șocată că fusese spionată dar și excitată de această idee.

– Știi ce aș vrea să fac? a întrebat-o răgușit. Ochii lui îi țineau prizonieri pe-ai ei.

A clătinat din cap, fără să scoată vreun cuvînt.

– Te-aș săruta și așa, acoperită de mătase. Ți-aș lua sfîrcul între buze și m-aș juca cu el pînă ce s-ar întări. Apoi ți-aș elibera sînii și i-aș săruta iar și iar.

Belle nici măcar nu a tresărit. Cuvintele lui senzuale o țintuiseră locului.

– Și apoi? Ce-ai mai face? i-a șoptit ea, perfect conștientă de căldura palmelor lui pe umeri.

– Vrei să mă pedepsești, nu-i așa? a întrebat-o John, sporind strînsoarea. Dar pentru că ai întrebat... Ți-aș da jos toată îmbrăcămintea pînă ce ai rămîne complet goală în brațele mele. Apoi aș reîncepe să te sărut, centimetru cu centimetru, pînă ce te-ai înfiora de dorință.

Mintea ei era prea tulbure ca să realizeze că asta se întîmplase deja.

– Apoi te-aș întinde pe spate și ți-aș acoperi trupul cu trupul meu. Și te-aș pătrunde încet, foarte încet, savurînd fiecare secundă în care ai fi doar a mea. Vocea i s-a frînt. Imaginea picioarelor ei lungi, încolăcite în jurul lui, îi plutea prin fața ochilor. Ce zici de asta?

Belle a ignorat întrebarea. Trupul îi era inundat de imaginile senzuale descrise de el. Ardea, îl dorea nespus. Acum și mereu. Se temea însă să nu-l piardă pentru totdeauna.

– Tot nu te-aș opri, i-a șoptit.

A împins-o cît-colo, cu brutalitate, știind prea bine că nu va mai putea rezista tentației dacă va continua să o atingă.

– Dumnezeule, Belle, știi ce spui? Știi? Și-a trecut mîna prin păr și a inspirat adînc, încercînd să se liniștească.

– Da, știu, a strigat Belle. Numai că tu nu vrei să auzi.

– Nu știi cine sînt. Ți-ai construit o imagine romantică a unui erou de război sărac, rănit în luptă. Ce glumă bună, să fii măritată cu un erou gotic! Ei bine, doamna mea, am o veste pentru tine. Nu sînt eu acela. Peste cîteva luni îți vei da seama că nu sînt nicidecum un erou și că a te mărita cu un sărăntoc nu e nici o scofală.

Furioasă, a început să-l lovească cu pumnii în piept.

– Ticălosule! i-a strigat. Cum îndrăznești să-mi spui ce pot să-mi doresc și ce nu? Mă crezi chiar atît de proastă încît să nu-mi dau seama cine ești cu adevărat? Îmi tot repeți că ai făcut ceva rău, dar nu te cred. Probabil că ai inventat totul, doar ca să mă ții departe.

– Dumnezeule, Belle, a îngăimat el. Nu, nu...

– Crezi că pentru mine contează că ai fost rănit la picior? Sau că titlul tău nobiliar nu are o vechime de sute de ani? Nu ar conta nici dacă nu l-ai avea deloc!

– Belle, a spus el rugător.

– Ajunge! Să nu mai spui nimic! Îmi faci rău! Mă acuzi că aș fi răsfățată, dar snobul ești tu. Ești într-atît de obsedat de titluri, de bani și poziții sociale că nu ești în stare să întinzi mîna după ceea ce-ți dorești cu adevărat!

– Ne cunoaștem de o săptămînă doar. Nu văd cum ai ajuns tu la concluzia că aș fi bărbatul potrivit pentru tine. Știa însă că nu avea dreptate, chiar pe cînd spunea asta. Pentru că și el ajunsese deja la aceeași concluzie în ceea ce o privea.

– Încep să cred că ai dreptate, i-a spus cu asprime Belle, dorind să-l rănească la fel cum o făcuse și el.

– Vei înțelege curînd că am făcut ce trebuia. Poate că nu se va întîmpla chiar mîine, dar atunci cînd nu vei mai fi furioasă vei ști că am avut dreptate.

Belle a întors capul, să nu-i vadă lacrima alunecînd pe obraz. Respira greu și a avut nevoie de cîteva secunde să-și domolească tremurul umerilor.

– Te înșeli, i-a spus cu blîndețe. S-a întors spre el și l-a privit cu ochi acuzatori. Te înșeli. Nu faci deloc ce trebuie, ci îmi distrugi fericirea! I se pusese un nod în gît.

Și o distrugi și pe a ta, numai că nu vrei să privești în adîncul sufletului tău.

John s-a întors, impresionat de onestitatea care se citea în ochii ei. Știa foarte bine că nu-i putea spune motivul adevărat pentru care încerca să o țină departe. Așa că a încercat să apeleze la simțul ei practic.

- Ai fost crescută în lux, Belle. Eu nu ți-l pot oferi. Nici măcar nu-ți pot cumpăra o casă la Londra.

- Nu contează. În plus, am eu suficienți bani.

John s-a încordat.

- Nu vreau banii tăi.

- Nu fii prostuț. Sînt convinsă că părinții îmi vor da o zestre apreciabilă.

S-a întors și a fixat-o cu privirea.

- Nu vreau să se spună despre mine că sînt un vînător de zestre.

- Despre *asta* este vorba de fapt? Ți-e teamă de ce va spune lumea? Dumnezeule, credeam că ești deasupra acestor lucruri. S-a întors pe călcîie și s-a îndreptat spre calul care păștea leneș. A luat hățurile și a urcat în șa, respingînd încercarea lui de a o ajuta.

- Știi ceva? i-a spus cu cruzime. Ai avut perfectă dreptate. Nu ești bărbatul pe care îl credeam eu. Vocea i s-a frînt cînd a rostit ultimele cuvinte și a fost convinsă că John va reuși să vadă dincolo de falsa ei bravadă.

- Adio, Belle, i-a spus el, știind că trebuia să o lase să plece. Altfel nu-i va mai putea da drumul niciodată.

- N-o să te aștept, să știi! i-a strigat Belle. Într-o bună zi te vei răzgîndi. Și mă vei dori atît de tare că va durea. Vei tînji să mă ai în patul tău, dar și în casa, în inima și în sufletul tău. Iar eu nu voi mai fi aici.

– Sînt convins de asta. Ea nu l-a auzit, însă.

– La revedere, John, i-a spus printre suspine. Știu că ești prieten cu Emma și Alex dar ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai mai veni la Westonbirt decît după plecarea mea. Ochii îi erau plini de lacrimi. A lovit calul cu cravașa și a pornit spre conac într-un galop amețitor.

John a privit-o îndepărtîndu-se și a rămas să asculte apoi zgomotul copitelor, pînă ce acesta s-a stins. A mai rămas nemișcat cîteva minute. Mintea refuza să înțeleagă cele întîmplate. După ani de rușine și de dispreț de sine făcuse în sfîrșit un lucru onorabil și totuși se simțea ca un ticălos din romanele lui Radcliffe.

A tras o înjurătură și a aruncat cît-colo o piatră de pe drum. Așa i se întîmpla mereu. Niciodată nu avea parte de ceea ce-și dorea, de premiul cel mare. Visase la Bletchford Manor, la respectabilitate, la poziție socială și onoare. Își dorise să le poată demonstra rudelor lui că putea reuși si singur, că nu avea nevoie să moștenească un titlu sau o moșie ca să devină un gentleman. Iar după ce obținuse toate astea o cunoscuse pe Belle. Era ca și cînd zeii și-ar fi rîs de el și i-ar fi strigat:

– Vezi? Nu vei reuși niciodată cu adevărat, John. *Pe ea* nu o vei avea!

A închis ochii. Făcuse ce trebuia, nu-i așa?

Știa prea bine că o rănise. Îi văzuse durerea în privire. Chipul ei îi apărea viu în minte. După care, lîngă chipul ei a apărut cel al Anei. Și ochii ei, care-l condamnau în tăcere. Apoi vocea mamei ei:

Este ca și cum ai fi fost tu.

John a deschis ochii, încercînd să le alunge pe femei din minte. Făcuse ce era corect. El nu putea fi sufletul pur

de care avea Belle nevoie. I-a reapărut în fața ochilor o scenă din vis. Era deasupra ei. Iar ea țipa.

Făcuse ce trebuia. O dorea prea mult. Și ar fi frînt-o cu forța pasiunii lui.

Simțea un gol în piept. S-a urcat în șa și a pornit, mai repede ca Belle. Străbătînd pădurea, frunzele îi șfichiuiau obrajii. Le-a ignorat însă. Durerea venea ca o penitență meritată.

Capitolul 9

Belle nu și-a mai amintit nimic din galopul spre casă. Nu-i păsa de siguranța ei, simțea doar că trebuie să se întoarcă la Westonbirt, să lase o distanță cît mai mare între ea și John Blackwood.

Odată ajunsă acasă, după ce a urcat în fugă treptele, și-a dat seama că Westonbirt nu era suficient de departe.

A năvălit în camera ei, și-a dat jos pelerina și a scos trei valize din dressing. Furioasă, a început să-și îngrămădească rochiile în ele.

– Ce faceți acolo, doamnă?

Belle a ridicat privirea. Camerista stătea în prag și o privea îngrozită.

– Ție ce ți se pare că fac? Împachetez.

Mary s-a grăbit să-i ia valiza din față.

– Dar nu știți cum!

Belle simțea cum ochii i se umpleau de lacrimi fierbinți.

– Cît de greu poate fi?

– Pentru rochii aveți nevoie de cufere, altfel le distrugeți.

Belle s-a declarat învinsă.

– Da, ai dreptate, bineînțeles. A încercat să se stăpînească, măcar pînă ieșea din cameră. Împachetează totul așa cum știi tu. Vom pleca de îndată ce se vor întoarce ducele și ducesa.

După care a ieșit, a luat-o la fugă pe coridor și s-a încuiat în biroul Emmei, unde și-a petrecut tot restul zilei plîngînd.

Emma și Alex s-a întors abia după o săptămînă. Belle nu mai știa ce făcuse în tot acest răstimp. În mare parte privise în gol, pe fereastră.

La sosire, Emma a văzut cu mirare toate bagajele lui Belle, puse grămadă în holul de la intrare. A căutat-o imediat pe verișoara ei.

– Ce înseamnă toate astea, Belle? Și de ce ești îmbrăcată cu o rochie de-a mea?

– Le-am împachetat pe ale mele, pe toate.

– Exact. De ce?

– Nu mai pot rămîne aici.

– Nu înțeleg nimic, Belle.

– Trebuie să plec la Londra. Mîine.

– Poftim? Mîine? Are vreo legătură cu lordul Blackwood?

Văzîndu-i reacția, Emma a știut că intuise corect.

– Ce s-a întîmplat?

Belle a înghițit în sec.

– M-a umilit.

– Dumnezeule, Belle! Doar n-a...

– Nu. Deși mi-aș fi dorit să o fi făcut. Atunci ar fi trebuit să se însoare cu mine și... S-a întrerupt și a suspinat.

– Nu înțeleg nimic din tot ce spui, Belle.

– Știu eu prea bine ce spun! De ce sînteți cu toții convinși că nu aș ști ce se petrece în mintea mea?

Emma făcuse ochii mari. Nu o mai văzuse niciodată pe verișoara ei atît de confuză.

– Poate că ar fi mai bine să-mi povestești ce s-a întîmplat în absența mea.

Cu vocea tremurînd, Belle și-a spus povestea. Cînd a terminat, era atît de copleșită de emoție că a trebuit să se așeze.

Emma i-a luat cu blîndețe mîna în mîna ei.

– Plecăm imediat la Londra, a spus.

Pentru prima oară după o săptămînă, Belle s-a simțit însuflețită. Era convinsă că se va vindeca dacă va fi departe de locul unde-i fusese zdrobită inima. A privit-o pe Emma.

– Lui Alex nu-i va conveni.

– Știu asta. Dar nu are de ales, nu-i așa?

– Ar putea veni cu noi. Nu mă deranjează.

Emma a oftat.

– Are niște afaceri de care trebuie să se ocupe neîntîrziat.

Belle știa că verișoara ei nu voia să stea nici o clipă despărțită de soțul ei, dar își dorea cu disperare să plece cît mai departe.

– Îmi pare rău, a spus.

– Nu face nimic. Emma s-a ridicat. Vom pleca mîine dimineață.

Belle avea ochii în lacrimi.

– Îți mulțumesc.

Belle avusese dreptate într-o privință: lui Alex nu i-a convenit deloc atunci cînd soția lui l-a anunțat că pleacă la Londra. Belle nu avea idee ce și-au spus cei doi în intimitatea dormitorului lor, dar a doua zi dimineață, cînd cele două doamne se pregăteau să se urce în trăsură, Alex nu era deloc într-o dispoziție prea bună.

– O săptămînă, i-a spus el amenințător. Dacă depășești o săptămînă vin după tine.

Ema l-a mîngîiat liniștitor pe braț.

– Dragule, știi prea bine că unchiul și mătușa se întorc abia peste două săptămîni. Nu am cum să mă întorc mai devreme.

– O săptămînă.

– Poți veni să mă vizitezi.

– O săptămînă. După care a sărutat-o cu atîta pasiune că Belle a roșit.

Curînd, cele două doamne se instalau confortabil în reședința familiei Blydon din Grosvenor Square. Acum, că între ea și John era o distanță apreciabilă, simțea că mai prinde puteri. Nu o părăsea însă melancolia care îi invadase spiritul. Emma se străduia din răsputeri să o înveselească, dar era evident că și ei îi era dor de Alex. Iar el nu-i era de nici un ajutor: îi trimitea bilețele, de

două ori pe zi, în care îi spunea cît de mult îi lipsea și o implora să vină acasă, acolo unde îi era locul.

Belle nu a dat nimănui de știre că se întorsese în oraș. Cu toatea acestea, în cea de-a treia zi valetul a informat-o că avea un vizitator.

– Adevărat? a întrebat fără prea mare interes. Cine este?

– Mi-a spus că dorește să fie o surpriză, doamnă.

Inima a început să-i bată năvalnic.

– Are păr castaniu și ochi căprui?

– Este o surpriză.

Belle era atît de curioasă că l-a prins pe valet de umeri și l-a scuturat.

– Trebuie să-mi spui!

– Da, doamnă, este șaten cu ochi căprui.

Ea s-a așezat pe cel mai apropiat scaun.

– Spune-i că nu vreau să-l văd.

– Credeam că domnul Dunford vă este un prieten special, doamnă. Nu ar trebui să-l alungați.

– Oh, Dunford este! Belle a oftat, ușurată dar și dezamăgită deopotrivă. Spune-i că voi coborî imediat. După cîteva clipe s-a ridicat și s-a dus la oglindă. William Dunford îi fusese prieten bun în anii care trecuseră. O curtase o vreme, după care își dăduseră amîndoi seama că nu s-ar fi potrivit și au decis să nu-și pună prietenia în pericol cu o poveste de dragoste nereușită. Era de asemenea cel mai bun prieten al lui Alex și avusese un rol în a-i aduce pe Alex și Emma în fața altarului.

– Dunford, cît mă bucur să te văd! a exclamat Belle intrînd în salonul în care o aștepta el. A străbătut încăperea și l-a îmbrățișat.

– Mă bucur să te revăd, Belle. Ți-a plăcut viața la țară alături de proaspeții căsătoriți?

– Westonbirt este un domeniu minunat, i-a răspuns Belle și s-a așezat pe sofa. Dar a plouat destul de mult.

Dunford s-a așezat leneș pe un scaun confortabil.

– Ei, doar sîntem în Anglia.

– Da, i-a răspuns Belle. Dar mintea îi era la mii de kilometri depărtare.

După ce a așteptat răbdător cîteva minute, Dunford a spus:

– Hei? Belle! Heeei!

Belle a revenit brusc în prezent.

– Poftim? Scuză-mă, Dunford. Căzusem pe gînduri.

– Și evident nu te gîndeai la mine.

Ea i-a zîmbit.

– Scuză-mă.

– S-a întîmplat ceva, Belle?

– Totul este bine.

– Nu este deloc bine, mi-e foarte clar. A făcut o pauză și i-a zîmbit. Este vorba de un bărbat, nu?

– Poftim?

– Înțeleg că am ghicit.

Belle știa că nu avea nici o șansă să-l păcălească, dar s-a decis să încerce măcar.

– Poate.

– Aha! a exclamat Dunford. După ani în care bărbații ți-au căzut la picioare, declarîndu-ți dragoste și devoțiune, iată că te-ai îndrăgostit în sfîrșit.

– Nu e deloc amuzant, Dunford.

– *Au contraire.* Este extrem de amuzant.

– Mă faci să mă simt ca o prințesă cu inima de gheață.

– Nu, bineînțeles că nu, Belle. Trebuie chiar să recunosc că ai fost întotdeauna foarte amabilă cu toți băieții plini de coșuri care se înghesuiau să te invite la dans.

– Mulțumesc, cred.

– Tocmai de aceea, probabil, se înghesuiau atît de mulți băieți cu coșuri să te invite.

– Dunford, a spus amenințător Belle.

– După care au urmat Dumnezeu știe cîte cereri în căsătorie, dar nu ai fost înclinată să accepți niciuna. A așteptat un timp, dar pentru că Belle nu a comentat deloc a întrebat: e vorba de un bărbat nu-i așa?

– Păi ce să fie? O femeie? Normal că e vorba de un bărbat.

– Putea fi orice. Putea de exemplu să-ți moară cățelul favorit.

– Nu am cățel, i-a răspuns ea. E vorba de un bărbat.

– Nu a răspuns afecțiunii tale?

– Nu. Vocea îi era nespus de tristă.

– Ești sigură?

– Am motive să cred că el – își alegea cu grijă cuvintele – ține la mine, dar este de părere că nu trebuie să dea curs sentimentelor.

– Pare un tip cu ceva cam prea multă onoare pentru binele lui.

– Cam așa ceva.

– Doar de curiozitate, Belle, ce are tipul acesta de te-a făcut să te îndrăgostești?

Chipul ei s-a îmblînzit pe loc.

– Nu știu, Dunford. Chiar nu știu. Are un minunat simț al umorului. Și al onoarei. Mă tachinează mereu, dar nu este malițios. Și mă lasă să-l tachinez la rîndul meu. Și, Dunford, are nevoie de mine. Nu-și dă seama de asta, dar eu o știu.

Dunford a tăcut cîteva clipe.

– Sînt sigur că nu este totul pierdut. Putem să-l aducem pe drumul drept.

– Noi, adică?

I-a aruncat un zîmbet șmecheresc.

– O să mă distrez cu n-am mai făcut-o demult.

– Nu sînt sigură că merită efortul.

– Bineînțeles că merită.

– Nu sînt nici sigură că-l vreau înapoi.

– Bineînțeles că-l vrei. Nu te-ai auzit vorbind acum treizeci de secunde?

– Mi-aș dori să fiu la fel de încrezătoare ca tine.

– Uite ce este, Belle, îmi tot repeți de doi ani încoace că vrei să-ți găsești perechea. O să arunci totul pe apa sîmbetei, doar pentru un dram de mîndrie?

– Aș putea găsi un bărbat drăguț cu care să mă mărit, a spus Belle, destul de neconvingătoare. Sînt sigură că aș putea. Primesc tot timpul cereri în căsătorie. Și n-aș fi nefericită.

– Poate că nu. Dar nici fericită n-ai fi.

– Știu.

– Începem să punem în aplicare planul meu. Chiar din această seară.

– Și ce presupune mai exact acest plan?

– După cum văd eu lucrurile, tipul acesta... cum îl cheamă?

– John.

Dunford s-a strîmbat.

– Zău, Belle, poți mai bine de-atît.

– Vorbesc serios. John îl cheamă. Poți s-o întrebi și pe Emma.

– Bine. Dacă tipul acesta, John, ține cu adevărat la tine, va fi orbit de gelozie cînd va afla că plănuiești să te măriți. Chiar dacă încearcă să facă pe nobilul și să renunțe la tine.

– Este un plan interesant. Dar cu cine m-aș mărita?

– Cu mine.

Belle l-a privit neîncrezătoare.

– Zău așa!

– Nu spun să ne căsătorim pe bune. A adăugat apoi, ceva mai defensiv: și nu trebuie să pari atît de dezgustată de această idee. Sînt considerat o partidă destul de bună, să știi. Mă gîndeam doar să lansăm un zvon cum că ne-am căsători. Dacă John te vrea cu adevărat, ar trebui să funcționeze.

– Nu știu, i-a răspuns Belle. Ce ne facem dacă nu mă vrea? Ce?

– Păi atunci nu-ți rămîne decît să mă părăsești.

– Și nu te-ai supăra?

– Bineînțeles că nu. Va face minuni pentru viața mea socială. Cîte femei nu vor dori atunci să mă consoleze!

– Nu cred că e bine să te implic pe tine în toată povestea asta. Am putea lansa zvonul că mă mărit pur și simplu, fără să spunem cu cine.

– Și cît de departe crezi că ar putea merge povestea aceasta? i-a răspuns Dunford. În Londra, toată lumea plănuiește căsătorii. Tipul tău nici măcar nu ar auzi despre asta, mai ales dacă s-a îngropat undeva la țară.

– Poate că nu va auzi oricum, indiferent cît de „picant" ar fi zvonul. Nu-l prea interesează ce se întîmplă în lumea bună. Singura modalitate de a afla că urmează să mă mărit ar fi să citească anunțul în *Times*.

Dunford a pălit.

– Chiar și așa, nu aș fi prea sigură de rezultat. Ar trebui să fie nu un zvon, ci o informație trimisă direct lui. A făcut o pauză. Nu-i venea să creadă că ajunsese să se gîndească la un asemenea complot. Poate că ar fi mai bine să o atragem pe Emma în planul nostru. Ea ar putea să-i pomenească lui John, ca din întîmplare, că eu mă gîndesc să mă mărit. Nici n-ar trebui să-ți rostească numele. Nu trebuie să spună nici un nume – doar să-i spună că sînt pe cale să-mi anunț logodna.

– Și nu i se va părea ciudat?

– Sînt vecini. Nu e nimic suspect în a-ți saluta vecinul.

Dunford s-a lăsat pe spate, cu un zîmbet larg.

– Este o strategie excelentă, Arabella. Și nici nu mai trebuie să mă prefac îndrăgostit de tine.

Ea a clătinat din cap.

– Ești imposibil.

– Dacă făt-frumosul acesta al tău nu-și face apariția pe un cal alb, într-o armură strălucitoare, să te ia cu el spre asfințit, înseamnă că nu te-a meritat.

Belle nu era prea convinsă, dar a dat din cap.

– Între timp va trebui să ieși des în lume. Tipul acesta, John... cum ziceai că-l mai cheamă?

– Nu ți-am spus.

Dunford a ridicat întrebător o sprînceană dar nu a presat-o să-i dea detalii.

– Voiam să spun că mica ta minciună nu va ține dacă va afla că te-ai închis în acest mausoleu încă de cînd te-ai întors.

– Probabil că nu, dar nu e mai nimeni în oraș. Nu prea ai unde să mergi.

– Se întîmplă să fiu invitat chiar azi la o serată muzicală absolut îngrozitoare. Numai că gazda este o rudă îndepărtată de-a mea, așa că nu am cum să mă eschivez.

– Este vorba de unul dintre verii tăi? Familia Smythe-Smith?

– Mă tem că da.

– Ți-am mai spus că nu voi mai lua parte la nici un recital în casa lor. După ultimul, pot să jur că știu cum sună Mozart interpretat de o turmă de oi.

– La ce poți să te aștepți cînd ai fost blestemat cu un asemenea nume? Smythe-Smith? Și nu ai de ales, să știi. Am hotărît deja că trebuie să ieși mult și nu se întrevăd prea multe invitații în viitorul apropiat.

– Cît ești de amabil să-mi subliniezi asta!

– Înțeleg că accepți. Voi fi însoțitorul tău în seara aceasta. Și nu e cazul să fii atît de tristă. Parcă văd că drăguțul acesta al tău va poposi în oraș în cel mult două săptămîni. Și uite așa vei scăpa de cei care persistă în a asasina muzica bună.

– Nu are cum să-și facă apariția atît de repede, pentru că Emma este pe post de doamnă de companie cel puțin pentru două săptămîni, pînă ce se întorc părinții mei din Italia. Și nici nu cred că l-ar putea convinge că m-am îndrăgostit atît de repede de altul. Așa că, ai sau nu chef, te-ai pricopsit cu mine două săptămîni. Cu condiția să nu mai mergem la nici o serată muzicală.

– N-aș putea da dovadă de o asemenea cruzime. Pe diseară, Belle. Dunford s-a ridicat, a făcut o plecăciune și a ieșit. Belle a mai rămas așezată pe sofa cîteva minute după plecarea lui, întrebîndu-se de ce nu se îndrăgostise oare de el, nu de John. Lucrurile ar fi fost atît de simple!

S-a ridicat mai apoi și a urcat la etaj, încă nesigură că așa trebuia să procedeze. Eșecul avea să fie nespus de dureros, dar știa că nu și-o va ierta niciodată dacă nu va încerca să-și făurească o viață alături de John. Trebuia doar să aibă răbdare cîteva săptămîni.

Capitolul 10

S-a întîmplat să nu fie nevoită să aștepte două săptămîni pentru a-și pune planul în aplicare. La exact o săptămînă de la sosire, Alex a intrat hotărît pe ușă, însoțit de o doamnă destul de în vîrstă, plinuță și minionă.

Belle tocmai trecea pe hol cînd el a dat năvală în casă.

– Oh, Doamne! a exclamat amuzată, văzîndu-l cît era de agitat.

– Unde este soția mea?

– Sus, cred, i-a răspuns Belle.

– Emma! a strigat el. Emma, coboară!

În cîteva secunde Emma și-a făcut apariția în capul scării.

– Alex? Ce cauți aici? Și cine este... doamna?

– Săptămîna ta s-a încheiat, i-a spus ferm. Am venit să te iau acasă.

– Dar...

– Iar dînsa – a făcut semn spre femeia de lîngă el – este Persephone, o mătușă îndepărtată, care a fost atît de drăguță încît să accepte să-i fie doamnă de companie lui Belle. Belle a privit-o pe Persephone, care părea destul de răvășită, și s-a întrebat dacă biata femeie avusese de

ales. A privit spre chipul hotărît al lui Alex și s-a convins că nu, nu avusese de ales.

– Persephone? a repetat Emma.

– Părinților mei le-a plăcut mitologia, i-a răspuns zîmbind femeia.

– Ai înțeles? Le-a plăcut mitologia, a repetat Alex. Asta explică totul.

– Adevărat? a întrebat Belle.

Alex i-a aruncat o privire amenințătoare, așa că Belle a închis imediat gura.

– A venit vremea să mergi acasă, Emma, i-a spus Alex ceva mai blînd, pe cînd urca scările.

– Știu, și mie mi-e doar de tine, dar mai aveam de stat o săptămînă. Nu pot să cred că ai tîrît-o pe mătușa ta jumătate de țară.

Persephone a zîmbit.

– O țară întreagă, chiar. Locuiesc în Yorkshire.

Belle și-a înăbușit rîsul și a decis că ele două se vor înțelege foarte bine.

– Strînge-ți lucrurile, Emma.

Belle și Persephone i-au privit pe cei doi pierzîndu-se în îmbrățișare și sărutîndu-se cu patimă. La un moment dat, Persephone s-a întors cu spatele, dar Belle a continuat să tragă cu ochiul, curioasă.

Ei au continuat să se sărute, iar și iar, pînă cînd scena a devenit stînjenitoare chiar și pentru Belle. Și pentru Persephone, și pentru cei șase servitori care se găseau acolo. Încercînd să salveze aparențele, Belle a făcut un pas spre Persephone și i-a spus:

– Mă bucur să vă cunosc. Sînt lady Arabella Blydon. Știți probabil asta, deja.

Femeia în vîrstă a dat din cap.

– Eu sînt domnișoara Persephone Scott.

– Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Scott.

– Oh, spune-mi Persephone, te rog.

– Iar eu sînt Belle.

– Foarte bine. Sînt convinsă că ne vom înțelege de minune. S-a uitat rapid peste umăr și și-a dres glasul: n-au terminat? a întrebat în șoaptă.

Belle a privit spre cei doi.

– Durează doar o săptămînă, știi.

– O să facă *asta* o săptămînă?

– Nu, a rîs Belle. Voiam să spun că părinții mei se întorc într-o săptămînă. După care poți face ce vrei.

– Asta și am de gînd. Alex m-a recompensat regește ca să vin aici.

– Adevărat?

– Bineînțeles. Aș fi venit chiar dacă mi-ar fi plătit doar călătoria. Nu ajung prea des la Londra, dar înainte să apuc să-i spun asta mi-a oferit o sumă exorbitantă. Am acceptat pe loc.

– Cine ar fi refuzat?

– Așa este. Persephone a mai făcut un semn discret cu capul spre cei doi.

– Încă se mai sărută, i-a răspuns Belle, care a înțeles-o imediat.

– Nu sînt... tocmai cuviincioși. Mai ales cînd au în preajmă o tînără nemăritată. S-a uitat la Belle și i-a zîmbit. Nu am mai jucat niciodată rolul de doamnă de companie. Cum a sunat ce-am spus?

– Ar fi trebuit să fii mai fermă.

– Nu a fost suficient?

– Nu. Dar prefer așa. Și nu e cazul să-ți faci griji pentru ei. De obicei sînt mai rezervați. Probabil că le-a fost tare dor. Au fost despărțiți o săptămînă întreagă, știi.

– Înseamnă că va trebui să-i scuzăm. Se iubesc cu adevărat.

– Așa este. Și-a dat seama, în clipa aceea, că făcea ce trebuia. Pentru că își dorea cu adevărat să aibă pe cineva în viața ei care să o iubească și să o dorească atît de mult încît să o sărute cinci minute încheiate de față cu opt martori.

A oftat. John era alesul. Și-a dat seama, brusc că nu apucase să-i spună Emmei despre planule ei.

– Dumnezeule! a exclamat. Trebuia să-i vorbească între patru ochi înainte ca Alex să o ia pe sus și să o ducă la Westonbirt. Și după cum decurgeau lucrurile erau în stare să nu se dezlipească din sărut pînă acolo.

– S-a întîmplat ceva? a întrebat Persephone.

– Oh, Doamne! Belle a urcat grăbită scările și a luat-o de mînă pe Emma, îndepărtînd-o de Alex. Te rog să mă scuzi, Alex. Trebuie să vorbesc cu Emma. Este foarte important.

Cîteva secunde mai tîrziu, cele două intrau în dormitorul Emmei. Belle a încuiat repede ușa în urma lor.

– Vreau să faci ceva pentru mine, i-a spus.

Emma o privea nedumerită, încă amețită de sărut.

Belle a pocnit de cîteva ori din degete în fața verișoarei sale.

– Alo! Trezește-te! Nu te mai săruți cu Alex!

– Poftim? Oh, scuză-mă te rog. Ce trebuie să fac?

Belle i-a expus rapid planul ei. Emma nu era prea convinsă că va funcționa dar a promis să-și joace rolul.

– Am o singură nelămurire, a adăugat. Chiar va crede că l-ai uitat atît de repede?

– Nu știu, dar dacă va veni la Londra va afla curînd că nu am stat în casă, să jelesc. Dunford va avea grijă să le fiu prezentată unor burlaci care își caută neveste. Pînă acum am numărat trei conți și un marchiz. E surprinzător cîtă lume este la Londra, chiar și în afara sezonului.

– Sper că știi ce faci.

– Nu am nici cea mai mică idee, i-a mărturisit Belle cu un oftat. Dar nu știu ce altceva aș putea face.

În zilele care au urmat, John a început lucrările de renovare a casei și chiar a mai dat cîte o mînă de ajutor, pe ici-acolo. Munca fizică i-a fost alinare. Uneori reușea să se mai gîndească și la altceva în loc de Belle.

Munca la casă și grădini îi ocupa tot timpul, peste zi, iar seara încerca să se ocupe de partea financiară și să refacă fondurile pe care le folosise pentru a cumpăra Bletchford Manor. Dar cînd venea noapte, gîndurile îi zburau la fata blondă aflată la Londra, la trei ore depărtare. Nu pregetase nici o clipă și plecase cît mai departe de el.

Nu se putea împiedica să nu-și amintească fiecare moment petrecut cu ea. Și fiecare amintire era ca un pumnal înfipt în inimă. Se trezea în fiecare noapte, excitat, și știa că a visat-o. S-a gîndit chiar să meargă în satul vecin și să găsească o femeie care să-i satisfacă nevoia, dar a renunțat. Nici o altă femeie nu-l putea face să se simtă mai bine.

A fost surprins cînd Buxton l-a anunțat că sosise ducesa de Ashbourne.

Nu o voi întreba nimic de Belle, și-a spus în timp ce intra în salonul verde, să o salute.

– Bună ziua, doamnă, i-a spus politicos. Emma era luminoasă, părea foarte bine dispusă.

– Parcă-mi spuneai Emma, l-a dojenit ea.

– Scuze. Obișnuința.

– Ce mai faci?

– Bine. Belle ce face?

Îi venea să-și tragă una, dacă nu l-ar fi văzut Emma.

Emma a zîmbit. Era acum convinsă că planul lui Belle va funcționa.

– Foarte bine.

– Mă bucur pentru ea.

– De fapt, am înțeles că se gîndește să se mărite.

– *Cum?*

Emma ar fi vrut să poată imortaliza cumva expresia lui John. Era neprețuită.

– Am spus că se gîndește să se mărite.

– Te-am auzit, a repezit-o John.

Emma a zîmbit din nou.

– Și cine este norocosul?

– Nu a vrut să-mi spună. Știu doar că este un bărbat pe care l-a cunoscut la Londra săptămîna trecută. Un conte, parcă. Sau un marchiz? Nu mai știu. A tot ieșit la diferite petreceri.

– Este evident. John nici nu s-a mai ostenit să-și ascundă sarcasmul.

– Am înțeles că s-a distrat de minune.

– Și nu a întîrziat prea mult să-și găsească un bărbat, a spus el.

– Ei, știi cum este.

– Ce să știu?

– Cum este cu dragostea la prima vedere și cu toate celelalte.

– Da, i-a răspuns sumbru John.

– De fapt... a început Emma, aplecîndu-se spre el.

– Da?

Sînt genială, și-a spus Emma. *Absolut genială!*

– De fapt, a repetat ea, i-a spus că-i amintește puțin de tine.

Furie, gelozie și sute de alte emoții îl asaltau.

– Ce drăguț din partea ei! a spus cu răceală.

– Știam că o să-ți facă plăcere, i-a spus Emma senină. La urma-urmei ați fost prieteni buni.

– Da, am fost.

– Mă voi asigura să primești o invitație la nuntă. Pentru Belle va conta enorm să te vadă acolo.

– Voi fi ocupat.

– Dar nici nu știi cînd va fi nunta. Nu a hotărît încă data.

– Voi fi ocupat, a repetat John.

– Înțeleg.

– Sînt convins că înțelegi. John nu-și dădea seama dacă soția lui Alex era extrem de crudă sau doar foarte naivă. Îți mulțumesc că ai trecut pe aici și că mi-ai dat vești despre Belle, dar mă tem că trebuie să mă întorc la treabă.

– Bineînțeles. Emma s-a ridicat și i-a surîs. Îi voi transmite lui Belle urările tale de bine. Cum el nu a făcut

nici un comentariu, l-a privit cu inocență și a adăugat: îi dorești numai bine, nu-i așa?

John a mîrîit.

Emma a făcut un pas înapoi, înăbușindu-și rîsul.

– Bine, atunci îi voi spune doar că ai salutat-o. Și te rog să mai treci pe la noi. Alex se va bucura să te vadă. În timp ce cobora treptele spre trăsură, s-a gîndit să-i trimită un bilet lui Belle și să o avertizeze că John va sosi curînd. Foarte curînd.

John a privit-o pe Emma îndepărtîndu-se. Cînd ea a dispărut, a înjurat printre dinți și a dat un șut în zidul casei. După care s-a întors în biroul lui și și-a turnat un pahar mare de whisky.

– Femeie de doi bani! a murmurat, luînd o înghițitură zdravănă. Băutura l-a ars pe gît, dar el nici nu a băgat de seamă. Se mărită! a spus cu voce tare. Se mărită? Ei bine, sper să fie foarte nefericită. A golit restul paharului și și-a turnat altul. Din nefericire, băutura nu a avut efectul pe care îl sperase. Cînd îi spusese lui Belle că merita ceva mai bun nu-și imaginase cît va fi de dureros să și-o imagineze în brațele altui bărbat. Oh, sigur că-și închipuise că ea se va mărita cîndva, dar acea imagine era neclară, confuză. Dar acum nu-și putea șterge din minte imaginea ei și a contelui fără chip, sărutîndu-se. Iar după căsătorie – Dumnezeule, era îngrozitor! O vedea pe Belle, goală, în lumina lumînărilor, întinzînd brațele spre străin. Iar acesta îi acoperea trupul cu al lui și...

A golit și al doilea pahar. Bine măcar că nu știa cum arăta acel bărbat. Nu avea nevoie de atîtea detalii.

– La naiba, la naiba, la naiba, a spus în șoaptă, punctînd fiecare „la naiba" cu un șut în birou. Acesta a

cîștigat bătălia, fiind făcut din stejar. Cu siguranță că a doua zi va avea o vînătaie serioasă la picior.

Așa va arăta oare tot restul vieții lui? Mersese în sat cu o zi în urmă și fiecare femeie pe care o întîlnise îi amintise de Belle. Dăduse peste o femeie cu ochi la fel de albaștri ca ai ei. Una era cam tot atît de înaltă. Și de cîte ori nu tresărise cînd zărise prin mulțime o blondă?

S-a așezat pe podea, sprijinit de piciorul biroului.

– Sînt un măgar, a gemut. Un măgar.

Iar cuvintele acestea i s-au rostogolit prin minte pînă a adormit.

Se afla într-o casă. O casă opulentă, cu mobilier scump. Intrigat, John a făcut cîțiva pași.

Ce erau sunetele acelea înfundate?

Veneau dintr-o încăpere aflată la capătul coridorului. S-a apropiat încet, temîndu-se de ce va descoperi înăuntru.

Aproape. Mai aproape. Nu, nu erau bufnituri. Ci niște oameni care dansau. Cineva dansa. Auzea acum clar muzica.

A deschis ușa. Era o sală de bal. Sute de cupluri se roteau în ritm de vals. Iar în centru...

Inima i-a stat în loc. Era Belle.

Era atît de frumoasă! Și-a dat capul pe spate, rîzînd. O mai văzuse oare vreodată atît de fericită?

John s-a apropiat. A încercat să-i vadă mai bine partenerul, dar trăsăturile lui erau încețoșate.

Unul cîte unul, cuplurile s-au îndepărtat pînă cînd au rămas doar trei oameni în încăpere: John, Belle și El.

Trebuia să scape de acolo. Nu putea suporta să o vadă pe Belle împreună cu iubitul ei. A dat să se miște dar

picioarele îi păreau lipite de podea. A vrut să întoarcă privirea dar gîtul îi înțepenise.

Muzica era tot mai alertă. Cei doi se roteau... se roteau... pînă cînd n-au mai dansat.

John a mijit ochii, încercînd să-i vadă mai bine pe cei doi. Ce se întîmpla?

Cei doi se certau. Belle părea că se străduiește să-i explice bărbatului ceva iar el a lovit-o. I-a tras o palmă pe obraz, lăsînd o dîră roșie cu inelul.

John a strigat-o dar cei doi nu au părut să-l audă. A încercat să ajungă la ea dar picioarele nu îl ascultau.

Bărbatul a lovit-o din nou iar Belle a căzut la podea, încercînd să-și ferească fața cu mîinile. John a vrut să o ridice dar brațele nu îi erau suficient de lungi. A strigat-o, iar și iar, pînă cînd imaginea s-a șters.

A doua zi dimineață, John s-a trezit cu o durere cumplită de cap. Nu mai știa prea bine ce visase în noaptea care se încheiase, dar orice ar fi fost, era sigur de un lucru: că nu va sta cu mîinile în sîn în timp ce Belle își punea viața în mîinile unui nefericit de conte.

Dacă avea să o bată? Sau să-i interzică să citească? John știa că el nu era suficient de bun pentru ea, dar nu cunoștea pe nimeni care ar fi fost. El, măcar, ar fi încercat să o facă fericită.

Belle trebuia să fie cu un bărbat care să-i aprecieze inteligența, grația, frumusețea, înțelepciunea. Și-o și imagina nevoită să aducă pe furiș o carte în casa unui aristocrat obtuz. Probabil că nici nu ar fi consultat-o în deciziile importante, convins că o femeie nu este suficient de deșteaptă ca să-și dea cu părerea.

Nu. Belle avea nevoie de el. Trebuia să o salveze de la o căsătorie dezastruoasă. După care, probabil, se va căsători el cu ea.

– Nu, Persephone. Culoarea lavandei nu e pentru tine.

Belle și însoțitoarea ei ieșiseră la cumpărături. Persephone era nerăbdătoare să cheltuiască o parte din banii primiți de la Alex.

– Dar mi-a plăcut dintotdeauna culoarea aceasta. Este preferata mea.

– Atunci va trebui să găsim o rochie cu niște accente de culoarea lavandei. Mă tem însă că nu este culoarea ta.

– Și ce mi-ai sugera?

Belle a zîmbit văzînd-o pe Persephone arătînd cu degetul spre o rochie verde din catifea. Compania ei îi făcea plăcere, deși în marea majoritate a timpului i se părea că rolurile se inversaseră. Persephone îi cerea în mod constant părerea despre orice, de la mîncare la modă sau literatură. Nu ieșise de prea multe ori din Yorkshire, îi explicase, așa că nu avea deloc idee cum mergeau lucrurile la Londra. În plus, Persephone avea o istețime și un simț al umorului care îi făceau plăcere lui Belle.

Nu numai compania lui Persephone era cea care îi readusese zîmbetul pe chip în după-amiaza aceea. Tocmai primise un mesaj urgent de la Emma, care o avertiza să se pregătească de sosirea lui John. Se părea că nu primise prea bine vestea apropiatei ei căsătorii.

Foarte bine, și-a spus Belle. S-a înfiorat gîndindu-se cum ar fi reacționat ea dacă ar fi primit de la cineva aceeași veste despre John. Probabil că i-ar fi venit să-i scoată ochii acelei femei. Iar ea nu era o persoană violentă.

– Crezi că verdele este potrivit? a întrebat-o Persephone.

Belle s-a trezit din reverie.

– Hmm. Oh, da. Cred că verdele îți scoate în evidență culoarea ochilor.

– Adevărat? Persephone a ridicat rochia pînă sub bărbie și s-a privit în oglindă, înclinînd ușor capul.

– Da, dar dacă îți place atît de mult culoarea lavandei poate că ar fi mai bine să alegi rochia violet. Cred că și ea ți-ar sta foarte bine.

– Hmm, cred că ai dreptate. Ador violetele. Mă dau dintotdeauna cu parfum de violete.

Reușise să-i dea de lucru lui Persephone, așa că Belle s-a îndreptat spre madame Lambert, proprietara magazinului.

– Ah, lady Arabella, a exclamat ea. Ce plăcere să te revăd! Nu ne-am mai văzut de luni bune.

– Am fost plecată la țară, i-a răspuns Belle. Aș putea să te rog ceva? E foarte personal.

Ochii lui madame Lambert au strălucit. Orice întrebare personală din partea lui Belle avea să-i aducă o mulțime de bani. Era sigură de asta.

– Da?

– Am nevoie de o rochie de seară. Una foarte specială. De două astfel de rochii, de fapt. Sau poate trei. Belle s-a încruntat, concentrată. Trebuia să arate minu-

nat atunci cînd John va veni la Londra. Din nefericire, nu știa cînd se va întîmpla acest lucru. Sau *dacă* se va întîmpla – oricît ar fi încercat să-și alunge această posibilitate din minte.

– N-ar trebui să fie o problemă, doamna mea.

– Am nevoie de un alt gen de rochii decît cele comandate pînă acum. Ceva mai... provocatoare.

– Înțeleg, doamnă. Madame Lambert îi zîmbea atotcunoscătoare. Vrei să atragi un anume domn. Vei fi splendidă. Cînd ai nevoie de aceste rochii?

– În seara aceasta? Era mai degrabă o întrebare decît un răspuns.

– Dumnezeule! s-a oripilat madame Lambert. Sînt bună, dar minuni chiar nu pot face!

– Te rog să vorbești mai încet, i-a șoptit Belle. O plăcea pe Persephone, dar nu ar fi vrut ca ea să afle că se pregătea să seducă un bărbat. Am nevoie de o singură rochie în seara aceasta, celelalte mai pot aștepta. Pînă mîine, de exemplu. Nu poate fi chiar atît de greu. Ai măsurile mele. Te asigur că nu m-am îngrășat deloc de la ultima probă.

– Îmi ceri foarte mult, doamnă.

– Nu aș face-o dacă nu aș ști că ești în stare. La urma-urmei, aș fi putut merge peste drum, la madame Laroche. A lăsat ca ultimele cuvinte să plutească în aer.

Madame Lambert a oftat dramatic și i-a spus:

– Am o rochie. O făcusem pentru o altă doamnă. Ei bine, nu chiar o doamnă... Văzînd expresia ei oripilată, s-a grăbit să adauge: dar are gusturi excelente, te asigur. Și-a pierdut... finanțatorul și nu a mai putut-o plăti. Vor fi necesare doar cîteva modificări minore.

Belle a dat din cap și i-a strigat lui Persephone că intră un minut în camera de probă. A urmat-o pe madame Lambert, care a închis ușa în urma lor.

– De rochia aceasta ai nevoie dacă vrei să atragi un bărbat anume, i-a spus modista. Cu un zîmbet larg, a scos o rochie din catifea albastră, minunată prin simplitatea ei.

Belle a atins cu vîrful degetelor catifeaua moale, admirînd felul în care era cusut corsajul, cu fir argintiu.

– E foarte frumoasă, i-a spus, dar nu este cu mult diferită de cele pe care le am deja.

– Din față așa pare, dar din spate... Madame Lambert a întors rochia. Mare parte din spate era dezgolit. Va trebui să-ți ridici părul, a continuat madame Lambert, pentru maximum de efect.

Belle nu-și mai putea dezlipi ochii de la rochie.

– O iau.

John a făcut un timp record pînă la Londra, mai ales că nici nu-l anunțase din timp pe Wheatley despre plecare. Valetul său eficient îi împachetase în grabă costumele. John spera să nu dureze mult pînă ce-i va reintra lui Belle în grații pentru că nu avea haine elegante pentru mai mult de două săptămîni. Preferase mereu calitatea, dar calitatea era scumpă, așa că nu-și permisese prea multe.

A tras adînc aer în piept în timp ce urca treptele casei fratelui său. Nu-l mai văzuse pe Damien de cîțiva

ani, acesta îi trimisese doar o scrisoare de felicitare atunci cînd primise titlul nobiliar. Probabil că Damien nu avea să fie prea încîntat să-l vadă, dar nu-i putea întoarce spatele propriului său frate, nu-i așa? În plus, John nu avea altă opțiune. Nu avea timp să-și caute o reședință potrivită în care să locuiască. Era posibil ca Belle să se fi logodit deja.

A inspirat din nou adînc și a bătut la ușă. Valetul și-a făcut apariția aproape imediat.

– Contele este acasă? a întrebat John.

– Cine dorește să știe, vă rog?

John i-a întins o carte de vizită. Valetul a citit numele de pe ea și a ridicat o sprînceană.

– Fratele lui, i-a răspuns simplu John.

Valetul l-a poftit într-o încăpere imensă de la parter. Cîteva minute mai tîrziu a intrat Damien, care părea foarte surprins. Ca și în trecut, John a fost frapat de cît de mult semănau. Damien era mai mare, dar nu-și arăta deloc cei treizeci și nouă de ani. Fusese întotdeauna un bărbat subțire, frumos, în timp ce John avea trăsături mai aspre, deloc potrivite pentru un aristocrat.

– A trecut ceva vreme, i-a spus Damien într-un final, întinzîndu-i mîna. Ce te aduce în oraș?

John i-a strîns cu putere mîna.

– Am niște treburi urgente. Mă tem că nu am avut timp să-mi găsesc o locuință. Speram să pot abuza de ospitalitatea ta.

– Nici o problemă.

John știuse că Damien îl va primi. Nu era prea entuziasmat, probabil, dar pusese mereu preț pe etichetă și pe buna-creștere, așa că nu putea să refuze să-și

găzduiască propriul frate. Atîta timp cît acesta nu abuza, bineînțeles.

– Îți mulțumesc, i-a spus John. Dacă afacerile mă vor reține la Londra mai mult de două săptămîni, te asigur că-mi voi căuta o locuință.

Damien a înclinat capul.

– Ești însoțit?

– Doar de valetul meu.

– Excelent. Să presupun deci că ți-ai adus și costume elegante?

– Da.

– Foarte bine. Am fost invitat la o mică petrecere, diseară, iar gazda mi-a trimis ceva mai devreme un bilet întrebîndu-mă dacă pot să mai aduc un invitat. Cineva s-a îmbolnăvit, se pare, și ar fi prea multe femei.

Gîndul de a-și face apariția în societate nu-l atrăgea pe John cîtuși de puțin, dar a acceptat. Poate că reușea să afle cu cine avea de gînd Belle să se căsătorească.

– Excelent, a spus Damien. Îi voi scrie de îndată un mesaj lui lady Forthright. Oh, iar tu vei avea prilejul diseară să o cunoști pe femeia pe care am de gînd să o curtez serios. A venit vremea să-mi caut o soție. Am nevoie de un moștenitor.

– Bineînțeles, a murmurat John.

– Cred că am făcut o alegere excelentă, chiar dacă va trebui să o mai supun unor teste. Este de familie bună și destul de drăguță. Trebuie să fie inteligentă, dar nu din cale-afară.

– Nu-mi sună prea bine.

Dunford s-a întors brusc spre el.

– Poate că o cunoști. În ultima lună a fost în vizită la rude, undeva destul de aproape de casa ta. Cum se numește? Nu-mi mai amintesc.

– Bletchford Manor, i-a răspuns John cu răceală.

– Îngrozitor nume. Trebuie neapărat să-l schimbi.

– Intenționez să o fac. Spuneai că...?

– Oh, da. Numele ei este Arabella Blydon.

Capitolul 11

John parcă primise o lovitură în plex. Aerul nu-i mai era de ajuns iar chipul lui Damien devenise de nerecunoscut.

– Am cunoscut-o pe lady Arabella, a reușit să spună. S-a bucurat că vocea i-a sunat cît de cît normal.

– Ce drăguț! a spus Damien. Va fi și ea prezentă la petrecere, diseară.

– Îmi va face plăcere să o revăd.

– Foarte bine. Te las să te instalezi. Lightbody îți va arăta care este camera ta. Trec mai tîrziu pe la tine, să-ți dau ultimele detalii despre petrecere. Damien i-a zîmbit și a ieșit.

Valetul a intrat imediat după el și l-a informat că bagajul îi fusese deja dus la etaj. Încă ametit, John l-a urmat în camera lui. Odată rămas singur, s-a întins imediat în pat, cu ochii în tavan, lăsînd ca furia să pună stăpînire pe tot trupul lui.

Fratele lui? *Fratele lui?* N-o crezuse capabilă de atîta răutate. A încercat să-și limpezească mintea, să alunge imaginea ei. Era mult prea supărat iar ea nu-l merita, cu siguranță.

Nu a reușit însă. De cîte ori încerca să se gîndească la ceva neutru, la cai de exemplu, în fața ochilor îi apărea

un chip blond cu un zîmbet strălucitor. După care zîmbetul se transforma în rînjet și o vedea alături de fratele lui.

Naiba să o ia de femeie!

Cînd s-a apropiat ora plecării, John s-a îmbrăcat cu mai mare atenție ca de obicei. A ales o cămașă albă ca neaua și un costum negru, elegant. Politicos, a făcut conversație cu fratele lui în trăsură, dar era prea nerăbdător să o revadă pe Belle ca să-i dea prea mare atenție fratelui său. Nu-l învinovățea pe Damien pentru că o alesese tocmai pe ea. Doar căzuse și el pradă farmecelor ei. Era însă furios pe Belle, pentru că se răzbunase așa pe el. O făcuse deliberat.

Cînd au ajuns la reședința familiei Forthright, I-a întins valetului paltonul și a căutat-o imediat cu privirea pe Belle. Ea era într-un colț, vorbind foarte animată cu un bărbat brunet, cu ochi negri. Fusese tare ocupată în cele două săptămîni care trecuseră de cînd se văzuseră ultima oară, și-a spus cu amărăciune. Damien a fost pe loc acaparat de un prieten de-al lui și cum gazda nu se vedea nicăieri John a fost scutit de a face cunoștință cu cei din jur. S-a dus glonț spre Belle, repetîndu-și în gînd că trebuia să-și țină mînia în frîu. Cînd a ajuns în spatele ei a spus:

– Bună seara, lady Arabella. Nu se simțea însă în stare să rostească mai mult de atît.

Belle s-a întors cu fața spre el. Era atît de fericită că-l vedea, că nu a sesizat răceala din tonul lui.

– John! a exclamat, cu ochii strălucind. Ce surpriză!

Venise. Venise! Era bucuroasă și ușurată. După care s-a întristat. La naiba! Nu se îmbrăcase cu rochia albastră. Nu-și imaginase că va sosi atît de repede.

– Chiar așa?

Belle a clipit des.

– Poftim?

– Nu-mi faci cunoștință cu prietenul tău? Nu-și dorea decît să stea de vorbă cu ea între patru ochi, dar nu avea cum să-l ignore pe bărbatul de lîngă ea.

– Oh, bineînțeles. Lord Blackwood, el este bunul meu prieten William Dunford.

Dunford i-a zîmbit mult prea familiar pentru gustul lui John.

– Nici nu credeam că-mi știi numele mic, Belle, a ironizat-o el.

– Taci, Dunford. Data viitoare o să-ți spun Edward, uite-așa.

Era gelos pe familiaritatea cu care-și vorbeau Belle și Dunford. Chiar și așa, i-a întins acestuia mîna. Dunford i-a strîns-o cu putere, după care s-a scuzat politicos. Odată Dunford plecat, John și-a lăsat adevăratele emoții să iasă la suprafață.

Ochii îi radiau furie. Belle a făcut un pas înapoi.

– John, ce s-a întîmplat?

– Cum ai putut, Belle? a răbufnit el. Cum ai putut?

Ea a clipit. Se așteptase la o criză de gelozie, dar nu la o asemenea mînie dezlănțuită.

– Ce să pot?

– Nu e cazul să faci pe inocenta. Nu ți se potrivește.

– Ce tot spui acolo?

El se mulțumea să o privească.

Brusc, Belle și-a amintit de minciuna pe care i-o spusese Emma, ca să-l determine să vină la Londra. Crezuse probabil că ea și Dunford...

– Este vorba de Dunford? a întrebat repede. Să știi că nu ai de ce să-ți faci griji. Este doar un vechi prieten, atîta tot. Este de altfel și cel mai bun prieten al lui Alex.

– Nu este vorba de el, a șuierat John printre dinți. Ci de fratele meu.

– *Cine?*

– M-ai auzit prea bine.

– Fratele tău?

John a dat scurt din cap.

– Dar nici nu-l cunosc.

– Nu e cazul să minți, Belle.

– Cred că ar fi mai bine să continuăm această discuție între patru ochi. Ținînd capul sus, semeață, a ieșit pe balcon. Pînă să ajungă acolo, nedumerirea se transformase deja în furie. Cînd s-a întors spre el, ochii îi străluceau sălbatic. Să auzim, lord Blackwood. Acum, că nu te mai dai în spectacol în fața audienței, te-aș ruga să-mi spui ce a însemnat scena pe care ai făcut-o.

– Nu ești în postura să-mi ceri mie socoteală, doamnă.

Îi venea să o ia de umeri și să o scuture. Să o scuture, să o scuture și apoi... Dumnezeule, să o sărute! Dar nu-i stătea în obicei să sărute la furie, așa că s-a mulțumit să o privească superior și să-i spună:

– Înțeleg că purtarea mea față de tine nu a fost întotdeauna impecabilă, dar este meschin din partea ta să încerci să-l îmbrobodești pe fratele meu. Chiar dezgustător, pot spune. Are aproape dublul vîrstei tale.

Belle tot nu înțelegea ce voia el să spună, dar nu era în dispoziția de a-i cere explicații, așa că i-a răspuns:

– Este un lucru obișnuit ca o femeie din înalta societate să se căsătorească cu un bărbat mai în vîrstă. Femeile se maturizează mai repede, iar bărbații de vîrsta lor – *sau chiar cu opt-zece ani mai mari,* a spus apăsat – li se par copilărești, imaturi.

– Acum mă faci și imatur? Era extrem de serios.

– Nu știu. Așa am spus? Acum te rog să mă scuzi. Găsesc că această conversație este extrem de copilărească. Mă deranjează, chiar. Am moduri mai plăcute de a-mi petrece timpul.

John a prins-o într-o încleștare de fier.

– Nu te scuz deloc. Iar eu chiar nu am moduri mai plăcute de a-mi petrece timpul. Am o întrebare pentru tine și aștept răspuns. A făcut o pauză, iar tăcerea lui a făcut-o pe Belle să-l privească în ochi. Ai fost întotdeauna atît de crudă?

Belle și-a tras brațul.

– Ți-aș trage o palmă, i-a spus printre dinți. Dar nu vreau să-mi pătez mîna, atingîndu-te.

– Cred că vei fi fericită să afli că da, m-ai făcut să sufăr. Dar numai pentru un minut, doamnă. Pentru că mi-am dat seama imediat că nu vreau să am de-a face cu o femeie care s-ar însoți cu fratele meu doar ca să se răzbune pe mine.

Belle era exasperată.

– Pentru ultima oară îți spun, John. Nu știu cine este fratele tău.

– Interesant. Pentru că el te cunoaște.

– Mă cunoaște multă lume.

John și-a apropiat chipul de al ei.

– Se gîndește chiar să se însoare cu tine.

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine.

Belle a clipit surprinsă și curînd furia i s-a risipit.

– Presupun că destul de mulți bărbați s-au gîndit să se însoare cu mine, i-a răspuns gînditoare. Dar asta nu înseamnă că m-au cerut cu toții. Și cu certitudine nu înseamnă că am răspuns în vreun fel sentimentelor lor.

Preț de o clipă, John a fost tentat să o creadă. Apoi și-a amintit cuvintele Emmei: *Se gîndește să se mărite... Cu un conte, parcă... Îi amintește de tine...*

– Nu încerca să scapi ieftin, fetițo, a avertizat-o.

– Fetițo? *Fetițo?* Acum chiar că-ți dau o palmă!

Belle a ridicat mîna dar John i-a prins-o imediat.

– Nu ai reflexele mele, Belle, i-a spus. Nu ai cîștiga niciodată o înfruntare între noi doi.

Aerul lui condescendent a înfuriat-o la culme.

– Să-ți spun eu cîteva lucruri, lord Blackwood! i-a strigat ea. Mai întîi de toate nu-l cunosc pe fratele tău. În al doilea rînd, chiar dacă l-aș fi cunoscut și chiar dacă aș fi vrut să mă mărit cu el, nu văd care ar fi treaba ta. Mi-ai spus foarte clar că nu mai vrei să ai de-a face cu mine. În al treilea rînd, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să-ți dau tocmai ție socoteală. În al patrulea rînd...

– Oprește-te la trei, Belle. Deja devine neinteresant.

Belle s-a strîmbat la el și a ridicat din nou mîna, de parcă se pregătea să-l lovească. În loc de asta, l-a călcat cu putere pe picior. John nici nu a clipit. Nici nu-și imaginase că o să-l doară prea tare. Pantofii ei nu erau făcuți dintr-un material prea dur. Și totuși mica ei victorie a ajutat-o să se simtă mai bine.

– Reflexele tale nu mai sînt ce-au fost, John.

– Dacă vrei să-mi provoci durere schimbă-ți pantofii, Belle. Cu unii mai zdraveni. Și poate că nu-ți vor mai face nici bășici, data viitoare cînd vei ieși la plimbare.

Belle și-a amintit imediat cît de blînd fusese el, cu cîtă atenție o îngrijise. Era greu de crezut că bărbatul acela tandru era același cu cel care o insulta acum. A oftat și i-a spus:

– Aș dori să mă întorc la petrecere. Te rog să-mi dai voie să trec...

John nu s-a mișcat.

– Cu cine ai de gînd să te căsătorești?

Belle a gemut. Minciunile se întorseseră acum împotriva ei.

– Nu este treaba ta, i-a spus.

– Te-am întrebat cu cine te căsătorești.

– Iar eu ți-am răspuns că nu este treaba ta.

John s-a dat mai aproape.

– Cu lordul Westborough, cumva?

Belle a făcut ochii mari.

– *El* este fratele tău?

Nici nu știuse că erau rude. Expresia ei nu putea fi prefăcătorie. Dar John voia să fie absolut sigur, așa că a continuat:

– Numele lui nu ți-a spus nimic?

– L-am cunoscut abia săptămîna trecută. Nu-i cunoșteam numele complet. Mi s-a prezentat drept contele de Westborough. Și înainte să-mi mai aduci și alte acuzații, lasă-mă să-ți spun că știam de la Alex că ești fiu de conte. dar nu aveam idee cine este tatăl tău.

John nu a mai scos nici un cuvînt. Stătea tăcut în fața ei, judecînd-o. Iritată de atitudinea lui, Belle a spus:

– Acum, că mi-ai spus, parcă să zic că semănați. E ceva mai frumos, însă. Și nu șchiopătează.

John i-a ignorat insultele.

– Chiar n-ai știut că este fratele meu?

– Nu, îți jur! Părea însă că-și cere scuze, deși nu greșise cu nimic, așa că a adăugat: dar asta nu-mi schimbă cu nimic planurile.

– Planuri? Să te măriți cu el?

– O să te informez asupra planurilor mele atunci cînd voi crede de cuviință. *Chiar și pe mine mă voi informa tot atunci*, și-a spus. Pentru că nu am nici cea mai mică idee ce am de făcut.

John și-a încleștat mîinile pe umerii ei.

– Cu cine intenționezi să te măriți, pînă la urmă?

– Nu-ți spun.

– Parc-ai avea trei ani.

– Așa mă tratezi tu.

– Nu am de gînd să te mai întreb o dată, a avertizat-o John, apropiindu-și chipul de al ei.

– Nu ai nici un drept să-mi vorbești așa, i-a șoptit Belle. Nu după ce...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Belle, nu-mi mai reproșa! Am recunoscut că m-am purtat urît cu tine. Dar trebuie să știu, înțelegi? Trebuie să știu! Ochii îi ardeau, plini de pasiune. Cu cine ai de gînd să te măriți?

Belle i-a citit disperarea pe chip și a cedat:

– Cu nimeni! a izbucnit. Cu nimeni! A fost o minciună! O minciună, ca să te aduc la Londra. Pentru că mi-era dor de tine. Iar acum sînt umilită pe de-a întregul. Sper că ești mulțumit.

John o privea cu gura căscată. Încă mai ținea la el. Cuvintele ei fuseseră un balsam pe inima lui rănită. Dar nu apreciase cîtuși de puțin tortura la care fusese supus și avea de gînd să-i spună asta.

– Nu-mi place să fiu manipulat, i-a spus cu voce joasă.

Belle s-a răsucit. O înfuriase de-a dreptul.

– Nu-ți place să fii manipulat? Asta e tot ce poți spune? Că nu-ți place să fii manipulat? Ei bine, dă-mi voie să-ți spun și eu ceva. Mie nu-mi place să fiu insultată. Și găsesc purtarea ta extrem de jignitoare. A trecut pe lîngă el, cu spatele foarte drept și cu capul sus. Cu o demnitate pe care nu o resimțea deloc.

John a fost luat prin surprindere de această confesiune, așa că mișcarea ei l-a luat prin surprindere. A reușit să o apuce doar cu vîrful degetelor, încercînd să o oprească.

– Belle, i-a spus cu glasul încărcat de emoție. Nu pleca, te rog.

Belle ar fi putut să iasă fără probleme din balcon. Strînsoarea lui nu era deloc puternică. Dar ceva în glasul lui a convins-o să se întoarcă, iar în secunda următoare era vrăjită de dorul nespus din ochii lui. Gura i s-a uscat și a uitat și să mai respire. Nu și-a dat seama cît a stat așa, cu privirea ținută prizonieră de bărbatul care însemna deja atît de mult pentru ea.

– John, a șoptit ea. Nu înțeleg ce vrei.

– Te vreau pe tine.

Cuvintele au plutit greu prin aer, iar inima ei își dorea din răsputeri să-l creadă. Cum adică o voia? Voia să o atingă, să o sărute? Sau își dorea ca ea să facă parte

din viața lui? Ca prietenă, tovarășă, poate soție? Belle nu îndrăznea să-i pună întrebarea. Îi mai frînsese inima o dată. Nu era tocmai nerăbdătoare să-l lase să o facă din nou.

John a citit ezitarea din ochii ei limpezi, albaștri și s-a urît pe el însuși pentru că o rănise. Venise vremea să-i spună cît de mult ținea la ea. Dar propriile temeri îl făceau să ezite, așa că a preferat să-i spună doar:

– Îmi dai voie să te sărut? Belle a dat ușor din cap și a făcut un pas înainte iar John i-a luat mîna într-a lui. Un val de timiditate a cuprins-o și și-a plecat privirea.

– Uită-te la mine, i-a șoptit el și i-a ridicat bărbia cu vîrfurile degetelor. Ești atît de frumoasă! Și blîndă, și bună, și inteligentă și...

– Oprește-te!

Nasul lui se sprijinea de al ei.

– De ce?

– Este prea mult, i-a răspuns ea.

– Nu, nu este. Și nici nu va fi vreodată.

Buzele lui le-au atins pe ale ei, cu delicatețe. Belle s-a înfiorat. Au continuat așa un lung minut, cu buzele abia atingîndu-li-se, pînă ce John nu a mai putut suporta. A sărutat-o cu nesaț.

– Oh, Belle, am fost atît de prost! a gemut el. O ținea strîns, de parcă ar fi vrut ca urma trupului ei să se imprime pe al lui. De parcă ar fi încercat ca o parte din bunătatea ei să se reverse asupra lui. Îmi pare atît de rău! Nu am vrut să te supăr, i-a șoptit. Nu am vrut să fac asta, jur!

– Șșt, l-a întrerupt Belle. Nu-l putea lăsa să se tortureze singur. Sărută-mă doar. Te rog. Mă gîndesc numai la asta de zile întregi și...

John nu mai avea nevoie de alte rugăminți. Următorul sărut a fost sălbatic, spre deosebire de primul atît de delicat, O devora înfometat, bea din ea murmurînd cuvinte fără sens de iubire și dorință. Mîinile lui erau peste tot, exact acolo unde și le dorea Belle. Și-a trecut degetele prin părul lui des, mirîndu-se de textura acestuia în timp ce buzele lui îi alunecau pe gît.

– Nu-mi vine să cred, a șoptit ea.

– Ce anume? a reușit el să o întrebe printre săruturi.

– Asta. Totul. Felul în care mă simt cînd sînt cu tine. Oh! Belle a scos un sunet șoptit cînd gura lui a ajuns în locul sensibil din spatele urechii ei.

– Și ce altceva nu mai poți crede? a întărîtat-o el.

– Că vreau să continui să mă săruți, i-a răspuns ea înfierbîntată. Cînd în camera alăturată oamenii petrec.

Cuvintele ei au avut un efect nedorit. Cu un mare efort, John s-a îndepărtat de ea, blestemînd printre dinți.

– Era cît pe ce să uit. Am fi putut să fim descoperiți în orice moment.

Lui Belle îi era acum nespus de rece, pentru că brațele lui nu o mai învăluiau. Nu s-a putut abține să nu întindă mîna după el.

– Te rog, i-a spus. Mi-a fost atît de dor de tine!

Era o tentație imensă, dar John a rămas ferm pe poziție.

– Nu am bătut atîta drum pînă la Londra doar ca să-ți ruinez reputația.

– Aș fi vrut să o faci, a șoptit ea.

– Poftim?

– Nimic.

– Va trebui să ne reîntoarcem separat la ceilalți.

Belle a zîmbit văzîndu-l atât de preocupat.

– Nu este cazul să-ți faci griji. Sînt sigură că Dunford a avut grijă să ne apere spatele. Văzînd că o privea întrebător, a adăugat: i-am povestit cîte ceva despre tine.

I-a aruncat o privire care i-a dat de înțeles că își dorea mai multe explicații.

– I-am spus doar puține lucruri, să știi. Nu ți-am dezvăluit marile secrete.

John a fost nevoit să alunge sentimentul de vină care clocotea în el. Ea nu-i știa cel mai mare secret, pe care va trebui să i-l spună cîndva. Dar nu acum. Nu era nevoie să i-l spună chiar acum.

– Ți-am răvășit părul, i-a spus. Ar trebui să ți-l aranjezi puțin. Plec eu înainte. Sînt sigur că fratele meu mă caută deja.

Belle a dat din cap și au ieșit împreună în holul întunecos. Înainte de a se despărți, ea l-a prins de mînă:

– John, i-a spus cu blîndețe, ce se va întîmpla acum? Trebuie să știu.

– Ce se va întîmpla? i-a zîmbit el poznaș. Îți voi face curte. Nu asta ar trebui să se întîmple în continuare?

Ea i-a răspuns cu un zîmbet și s-a îndepărtat.

Cînd John s-a reîntors în salon, fratele lui l-a studiat cu o expresie curioasă.

– Unde ai dispărut? l-a întrebat Damien.

– Am vrut doar să iau puțin aer. Damien nu a comentat nimic, chiar dacă observase deja că și lady Arabella lipsise în același timp. Ce-ar fi să mă prezinți cîtorva dintre prietenii tăi? i-a sugerat John.

Damien a înclinat capul, politicos. În timp ce-i făcea cunoștință lui John, Belle și-a făcut la rîndul ei apariția și s-a dus direct la Dunford.

– Ce mai ieșire! a tachinat-o el.

Belle a roșit.

– Crezi că a observat cineva?

Dunford a clătinat din cap.

– Nu cred. Am stat cu ochii pe ușă, în caz că aveai nevoie de ajutor. Altă dată să încerci să te limitezi la cel mult cinci minute, da?

– Dumnezeule! Cît am lipsit?

– Mai mult decît ai intenționat, sînt sigur. Tocmai le-am spus celorlalți că ți-ai pătat rochia cu ceva. Și toate doamnele s-au grăbit să te compătimească.

– Ești o comoară, Dunford, i-a zîmbit Belle.

– Aici erai, lady Arabella!

Belle s-a întors și l-a văzut pe lordul Westborough apropiindu-se. John era lîngă el, arborînd un surîs larg.

– Mă bucur să te revăd, domnule, a murmurat ea politicoasă.

– Cred că l-ai cunoscut deja pe fratele meu, a adăugat Damien. Lordul Blackwood.

– Da, bineînțeles. Ne cunoaștem bine. Belle nu s-a putut abține să nu-i facă cu ochiul, pentru că fraza ei avea un dublu sens, și a fost răsplătită cu un zîmbet șmecheresc. A fost salvată imediat de o conversație care se anunța stînjenitoare prin sosirea gazdei lor, lady Forthright.

– Ah, Westborough, a susurat ea. Nici nu te-am văzut intrînd! Lady Arabella, ce plăcere!

Belle i-a zîmbit și a făcut o plecăciune.

– Iar acesta este probabil fratele tău, a continuat lady Forthright.

Damien a dat din cap și le-a făcut cunoștință. După care a zărit un alt prieten și s-a scuzat, lăsîndu-i pe Belle și pe John în ghearele nemiloasei lor gazde.

– Lord Blackwood, deci? Baron, nu-i așa? l-a chestionat ea. Titlul nu-mi este deloc familiar.

Ochii lui Belle străluceau de furie. Lady Forthright fusese dintotdeauna o băgăcioasă care încerca să-și mascheze lipsa de încredere în sine insultîndu-i pe alții.

– Este un titlu relativ nou, doamnă, i-a spus John păstrîndu-și un aer nepăsător.

– Cît de nou înseamnă nou, totuși? A zîmbit larg la propria-i glumă după care s-a uitat spre Belle, să vadă dacă și ea avea același dispreț pentru titlurile nobiliare recent obținute. Belle nu i-a răspuns, observînd că de cîteva clipe în încăpere se lăsase liniște. Dumnezeule, ceilalți chiar nu aveau altceva mai bun de făcut decît să stea și să asculte inepțiile lui lady Forthright? Și unde dispăruse Damien? Nu ar fi trebuit să sară în ajutorul fratelui său?

– Cîțiva ani, i-a răspuns calm John. Am primit aceste onoruri în urma serviciului militar.

– Înțeleg. Lady Forthtright și-a îndreptat umerii, uitîndu-se în jur să se asigure că avea audiență. Sînt convinsă că ești foarte viteaz, dar mi se pare că acordarea de astfel de titluri este o nesăbuință. Nobilimea ar putea-o considera... discriminatoare.

– Lordul Blackwood este fiu de conte, a spus încet Belle.

– Nu pun la îndoială linia de sînge, i-a răspuns gazda, dar nici nu putem fi ca rușii care dau oricui cîte un titlu. Știai că dacă un rus este duce toți fiii lui sînt duci? În

scurt timp toți rușii vor fi duci. Va fi anarhie, ascultă-mă pe mine – țara aceasta va intra în colaps, și doar din cauza ducilor.

– Este o supoziție interesantă, i-a răspuns sec Belle.

Lady Forthright nu i-a sesizat iritarea.

– Mie aceste titluri noi mi se par oarecum nepotrivite. Ție nu?

Cei aflați în preajmă și-au ținut răsuflarea, așteptînd răspunsul ei. Damien a revenit alături de ea și fost întîmpinat cu un surîs slab.

– Îmi pare rău, lady Forthright, i-a spus dulce, nu cred că înțeleg ce vrei să spui. Soțul dumitale este cel de-al cincilea viconte Forthright, nu-i așa?

– Al șaselea, i-a răspuns ea. Iar tatăl meu a fost al optulea duce de Windermere.

– Înțeleg, a spus încet Belle. Deci niciunul dintre ei nu a făcut nimic pentru a-și cîștiga titlul. Cu excepție faptului că s-au născut.

– Nu prea înțeleg ce vrei să insinuezi, lady Arabella. Dar vreau să-ți reamintesc că titlul nostru nobiliar datează de cîteva secole.

– Sînt perfect conștientă de acest lucru, lady Forthright. Și privesc aceste titluri ca pe o importantă onoare de familie. Dar tatăl meu este un om bun pentru că așa este el, nu pentru că are un titlu străvechi. Iar lordul Blackwood are un titlu cu atît mai valoros cu cît îl reprezintă pe bărbatul care stă acum în fața noastră, nu pe vreun strămoș mort de multă vreme.

– Este un discurs reușit, lady Arabella, mai ales pentru o persoană care știe să profite de toate avantajele acestei poziții sociale. Dar nu și pentru o tînără crescută

frumos într-o familie bună. Ai devenit o snoabă intelectuală.

– În sfîrșit, un compliment! Nu credeam că aceste buze vor rosti vreodată așa ceva! Acum vă rog să mă scuzați, dar m-am cam plictisit de această petrecere. Belle i-a întors intenționat spatele gazdei sale, perfect conștientă de scandalul pe care tocmai îl crea. Mă bucur că te-am revăzut, John. Sper să mă vizitezi curînd. Acum trebuie însă să-l găsesc pe Dunford, să mă conducă acasă. Bună seara!

În timp ce John încă mai savura ofensiva ei plină de pasiune, ea l-a onorat cu un zîmbet radios și a trecut pe lîngă el. A rămas față în față cu o lady Forthright extrem de furioasă care s-a întors pe călcîie, pufnind.

John nu s-a mai putut abține. Și a izbucnit în rîs.

Ceva mai tîrziu în aceeași seară, în timp ce frații Blackwood se îndreptau spre casă, Damien a adus în discuție prietenia dintre Belle și John, atît de evidentă pentru toți.

– Nu am știut că o cunoști atît de bine pe lady Arabella, i-a spus încruntat.

John a zîmbit.

– Ți-a spus și ea că ne cunoaștem, nu?

– Se pare că vă cunoașteți chiar foarte bine, după cît de înflăcărat ți-a luat apărarea.

– Da, chiar foarte.

Damien a abandonat subiectul pentru cîteva minute, dar curiozitatea a fost mai puternică.

– Intenționezi să-i faci curte?

– I-am spus-o deja chiar doamnei în chestiune.

– Înțeleg.

John a oftat. Se purta urît cu fratele lui, iar Damien chiar nu merita asta.

– Îmi cer scuze că-ți stric planurile. Te asigur că nu am bănuit că ai avea asemenea sentimente pentru Belle înainte de a sosi la Londra. Dar trebuie să știi că ea este motivul venirii mele.

Damien a cumpănit totul.

– Nu le-aș numi chiar sentimente. M-am gîndit doar că ar fi o soție potrivită. Este evident, însă, că nu ar fi deloc așa. Sigur, este o mare frumusețe, dar nu aș putea accepta ca soția mea să emită astfel de judecăți în public.

John a strîns din dinți.

– Sînt sigur că tu nu privești cu aceiași ochi dezaprobatori titlul meu.

– Bineînțeles că nu. Damien părea jignit de cuvintele lui. Ți-ai cîștigat titlul. Iar tatăl nostru a fost conte, bineînțeles. Dar trebuie să recunoști că sînt foarte mulți aceia care caută să-și facă loc în aristocrație, fie cumpărîndu-și titlul, fie prin căsătorie. Dumnezeu știe ce se va alege de noi.

– Lui Belle îi place să citească, a izbucnit John, încercînd să se asigure că interesul fratelui său pentru ea nu se va reaprinde. A citit operele complete ale lui Shakespeare.

Damien a clătinat din cap.

– Nu-mi imaginez ce a fost în mintea mea. Intelectualele acestea pot crea mari neplăceri, indiferent cît de frumoase ar fi. Plus că sînt foarte pretențioase.

John a zîmbit.

– Nu ar fi deloc potrivită, a continuat Damien. Dar n-ai decît să-ți încerci norocul, dacă vrei. Ar fi o mare partidă pentru un bărbat cu poziția ta. Dar trebuie să te avertizez că părinții ei nu vor vedea cu ochi buni această căsătorie. Cred că Belle s-ar putea mărita și cu un duce, dacă ar dori asta.

– Îmi imaginez că ar putea, a murmurat John. Dacă își dorește asta, într-adevăr.

Trăsura s-a oprit în fața reședinței lui Damien. Cînd au intrat, Lightbody i-a întîmpinat și i-a întins lui John un bilet care îi fusese adus mai devreme. Curios, el a deschis plicul.

Sînt în Londra.

John s-a încruntat, amintindu-și cele două mesaje similare primite cu două săptămîni în urmă. Crezuse atunci că ele le erau adresate vechilor proprietari ai Bletchford Manor, dar își dădea acum seama că se înșelase.

– De la vreo cunoștință? l-a întrebat Damien.

– Nu sînt sigur, i-a răspuns încet John. Nu sînt sigur deloc.

Capitolul 12

Dimineața următoare, John a sosit acasă la Belle cu brațele pline cu flori și bomboane. Totul devenise atît de simplu! Datorită ei avea inima ușoară. Și zîmbise toată dimineața.

Belle nu și-a ascuns încîntarea atunci cînd a coborît scările să-l întîmpine.

– Cărui motiv îi datorez plăcerea companiei tale? l-a întrebat cu un zîmbet larg.

– Ți-am spus că îți voi face curte, nu-i așa? i-a răspuns John îndesîndu-i maldărul de flori în brațe. Consideră-te curtată.

– Ce romantic! a spus ea, cu o undă de sarcasm.

– Sper că-ți plac bomboanele de ciocolată.

– Le ador.

– Excelent. I-a zîmbit șăgalnic. Pot să iau și eu una?

– Te rog.

Persephone a ales tocmai acel moment să coboare.

– Bună dimineața, Belle, i-a spus ea. Nu mă prezinți musafirului tău?

Belle a făcut onorurile și în timp ce John încerca să se hotărască pe care bomboană să și-o îndese în gură, Persephone s-a aplecat spre ea și i-a șoptit:

– E tare frumos.

Belle a încuviințat.

– Și pare destul de viril.

Belle a făcut ochii mari.

– Persephone, a șoptit ea. Trebuie să te avertizez că aceasta nu este o conversație tipică între o domnișoară și doamna ei de companie.

– Nu? Ar cam trebui să fie, cred eu. Ei bine, mă tem că nu voi fi niciodată în stare să mă port ca o doamnă de companie așa cum se cuvine. Te rog să nu-i spui lui Alex.

– Mie îmi placi exact așa cum ești, i-a spus Belle cu sinceritate.

– Ești tare drăguță, draga mea. Am plecat, să știi. Vizitiul mi-a promis un tur al Londrei și vreau să trecem de zonele periculoase înainte de a se întuneca.

Ținînd cont că era abia amiază, Belle nu s-a putut abține să se întrebe cît de lungă urma să fie plimbarea lui Persephone, dar nu a scos nici un cuvînt pînă ce ea nu a ieșit pe ușă.

– Nu este tocmai cea mai strictă doamnă de companie, i-a spus John.

– Nu.

– Să ne retragem în salon. Sînt disperat să te sărut și n-aș prea vrea să o fac în hol.

Belle a roșit și l-a condus în cel mai apropiat salon.

John a închis ușa cu putere și a tras-o în brațele sale.

– Fără doamnă de companie o zi întreagă, a murmurat el printre săruturi. Oare a fost vreodată un bărbat mai norocos?

– Sau o femeie? a continuat Belle.

– Nu prea cred. Vino aici, pe sofa, să te acopăr cu flori și să te îndop cu bomboane. A luat-o de mînă și a tras-o după el.

Belle a chicotit încet și s-a lăsat condusă la canapea. Nu-l mai văzuse niciodată atît de relaxat, de lipsit de griji. Ochii lui mai păstrau încă un văl de tristețe, dar nu se puteau compara cu privirea hăituită pe care i-o văzuse în Oxfordshire.

– Singurul care se îndoapă cu bomboane ești tu. Ai mîncat trei deja.

John s-a așezat și a tras-o lîngă el.

– Nu are rost să-i aduci unei doamne chestii comestibile dacă nu-ți plac și ție. Uite, ia și tu una. Sînt foarte bune. A luat o bomboană din cutie și i-a ridicat-o la gură.

Belle a zîmbit și a mușcat jumătate, lingîndu-și apoi buzele.

– Este minunată, a murmurat.

S-a aplecat și a înghițit și restul de bomboană, după care i-a lins curajoasă vîrful degetelor.

– S-a topit ciocolata, i-a spus cu inocență.

– Și aici s-a topit. El s-a apropiat și i-a atins cu limba colțul gurii. Și aici. Trecuse acum la buza ei superioară, pe care o necăjea cu dinții.

Belle aproape că uitase să mai respire.

– Cred că-mi place să fiu curtată, i-a șoptit.

– Nu ai mai fost pînă acum? a întrebat-o mușcînd-o de vîrful urechii.

– Nu așa.

– Bine. Zîmbea posesiv.

Belle și-a arcuit gîtul în timp ce buzele lui alunecau pe pielea dulce.

– Sper că nu ai mai curtat pe nimeni cu atîta... ardoare.

– Niciodată, i-a jurat el.

– Foarte bine. Zîmbetul lui Belle era la fel de posesiv. Dar să știi, a spus ea tresărind atunci cînd el i-a cuprins în palmă sînul... că a curta pe cineva înseamnă mai mult decît a-i aduce flori și bomboane.

– Mda. Mai este și sărutatul. I-a strîns sînul prin rochie, făcînd-o să scoată un sunet surprins.

– Bineînțeles, a spus Belle. Nu am uitat.

– Iar eu mă voi strădui să nici nu uiți vreodată. John se întreba preocupat cum să-i elibereze unul din sînii mici, perfecți, de strînsoarea rochiei.

– Prea bine. Dar să nu uiți că-mi datorezi un poem.

– Ești tare încăpățînată, știai? John a decis într-un final că cel mai simplu era să tragă rochia în jos și i-a mulțumit lui Dumnezeu că acum nu mai erau la modă șirurile nesfîrșite de nasturi minusculi.

– Nu cred, a rîs Belle încetișor. Dar tot îmi vreau poemul.

John i-a distras pentru moment atenția ducîndu-și la îndeplinire planul. A zîmbit și a gemut de plăcere cînd i-a privit sfîrcul întunecat, întărit de dorință. Și-a lins buzele.

– John, doar n-ai să...?

El a dat din cap. Și a făcut-o.

Belle a simțit că i se tăiau picioarele. S-a lăsat moale pe canapea, trăgîndu-l pe John odată cu ea. El s-a jucat un minut întreg cu sînul ei, după care a trecut la celălalt. Belle era neputincioasă împotriva asaltului senzual și nu-și mai putea controla strigătele șoptite, de dorință.

– Spune ceva, a reușit într-un final să rostească.

– „Să te compar eu oare cu o zi de vară..."? a citat el.

– Oh, John, te rog! i-a spus ea ridicîndu-i capul ca să-l poată privi în ochii amuzați. Dacă tot plagiezi, măcar alege ceva mai puțin cunoscut.

– Dacă nu taci în clipa asta mă văd nevoit să iau măsuri drastice.

– Drastice? Sună interesant. Și-a lipit buzele de ale lui și l-a sărutat cu nesaț.

Chiar în clipa aceea, din hol s-a auzit o voce familiară.

– Cum să-mi uit tocmai mănușile călduroase? Cît sînt de aiurită!

Belle și John s-au îndepărtat cît ai clipi unul de celălalt. Cum Belle nu reușea deloc să-și îndrepte în timp util ținuta, John a preluat controlul situației și i-a tras rochia în sus, cît pe ce să-i ajungă la bărbie. În timp ce încercau frenetic să redevină prezentabili au auzit o altă voce, în șoaptă, probabil cea a servitorului cu care vorbea Persephone.

– Foarte drăguț din partea ta, spunea Persephone. Voi aștepta în salon să-mi aduci mănușile, împreună cu Belle și cu prietenul ei.

Belle abia ce-a reușit să se arunce pe un scaun cît mai îndepărtat de sofa cînd doamna ei de companie și-a făcut apariția.

– Persephone, ce surpriză!

Persephone i-a aruncat o privire perspicace. Nu era atît de prostuță precum dorea să pară.

– Sînt convinsă.

John s-a ridicat politicos atunci cînd Persephone a intrat.

– Dorești o bomboană? a întrebat-o întinzîndu-i cutia.

– Aș vrea.

Belle a roșit amintindu-și ce se întîmplase după ce John îi oferise *ei* o bomboană. Din fericire, Persephone nu știa pe care să o aleagă, așa că nu a observat nimic.

– Îmi plac mult cele cu alune, a spus ea scoțînd una din cutie.

– Este chiar atît de frig afară? a întrebat-o Belle. Te-am auzit spunînd că ai nevoie de mănuși mai groase.

– Ei, s-a mai răcit față de ieri. Dar aici e cald și bine, aș putea spune.

Belle s-a abținut să nu zîmbească. Cînd s-a uitat spre John, acesta a început să tușească.

– Mănușile, doamnă.

– Excelent. Persephone s-a ridicat și s-a dus spre valetul care tocmai intrase. Plec.

– Petrecere frumoasă! i-a strigat Belle.

– Mulțumesc, draga mea. Persephone a dat să închidă ușa în urma ei. De fapt, a spus roșind ușor, cred că ar fi mai bine să lăsăm ușa deschisă, dacă nu vă supărați. Așa circulă aerul mai bine.

– Bineînțeles, i-a răspuns John. Iar cînd Persephone s-a întors cu spatele, s-a aplecat și i-a șoptit lui Belle: o închid în secunda în care a ieșit pe ușă.

– Șșt! l-a admonestat Belle.

În clipa în care au auzit ușa închizîndu-se, John s-a ridicat și a închis-o pe cea a salonului.

– Este ridicol, a bombănit printre dinți. Am aproape treizeci de ani și am alte lucruri mai bune de făcut decît să mă furișez prin spatele unei doamne de companie.

– Ai?

– Este degradant, să știi. S-a apropiat de sofa și s-a așezat.

– Te deranjează piciorul? l-a întrebat Belle îngrijorată. Pari să șchiopătezi mai tare decît de obicei.

John a privit în jos, spre picior.

– Probabil. Nu mi-am dat seama. Cred că m-am obișnuit deja cu durerea.

Belle s-a dus spre sofa și s-a așezat lîngă el.

– Te ajută dacă te masez? Și-a pus mîinile pe piciorul lui și a început să-i frecționeze mușchiul de deasupra genunchiului.

John a închis ochii și s-a lăsat pe spate.

– E minunat. Ea a continuat să-l maseze cîteva minute, pînă cînd el a rupt tăcerea: Belle, în legătură cu seara trecută...

– Da? Nu s-a oprit din masaj.

John a deschis ochii și i-a prins mîna, obligînd-o să se oprească. Ea a clipit, nedumerită de expresia lui serioasă.

– Nimeni nu a mai... Își căuta cuvintele. Nimeni nu m-a mai apărat așa cum ai făcut-o tu.

– Nici măcar familia ta?

– Nu ne-am văzut prea des în copilărie și adolescență. Erau destul de ocupați.

– Chiar așa? a întrebat Belle pe un ton dezaprobator.

– Mi s-a sugerat destul de clar, de la început, că trebuie să-mi croiesc singur drumul prin viață.

Belle s-a ridicat destul de brusc și a început să aranjeze florile dintr-o vază.

– Eu nu i-aș spune niciodată așa ceva copilului meu. Niciodată. Sînt de părere că un copil trebuie iubit și prețuit și... S-a întors în loc. Tu nu?

El a dat din cap cu convingere, fascinat de pasiunea, de focul din ochii ei. Era atît de... bună. Nici un cuvînt mai pretențios nu ar fi fost mai adevărat.

Nu va fi niciodată demn de ea. O știa prea bine. Dar o putea iubi, o putea proteja, putea încerca să-i ofere viața pe care ea o merita. Și-a dres glasul:

– Cînd se întorc părinții tăi?

Belle l-a privit mirată pentru că schimbase atît de brusc subiectul.

– Ar fi trebuit să se întoarcă zilele acestea, dar Emma mi-a trimis scrisoarea pe care a primit-o de la ei, în care îi spuneau că se simt atît de bine că își prelungesc șederea. De ce mă întrebi?

El i-a zîmbit.

– Te deranjează dacă îmi mai masezi un pic piciorul? De ani de zile nu m-am mai simțit atît de bine.

– Bineînțeles că nu. Și s-a apucat din nou de treabă. Cum el nu a continuat discuția, l-a întrebat: părinții mei... ?

– Ah, da. Voiam doar să știu cînd îi pot cere tatălui tău mîna ta, ca să terminăm odată. A privit-o cu subînțeles. E palpitant să te tot pipăi prin colțuri întunecate, dar aș vrea să fac ce vreau cu tine, în intimitatea casei mele.

– Să faci ce vrei cu mine? l-a întrebat Belle neîncrezătoare.

John a deschis ochii și i-a zîmbit șmecherește.

– Știi ce vreau să spun, iubito. A tras-o lîngă el și a sărutat-o pe gît. Vreau să fim doar noi doi, fără să ne temem că va intra oricînd cineva peste noi. A început din nou să o sărute. Vreau să pot termina ce încep.

Belle s-a tras din brațele lui.

– John Blackwood, aceasta a fost o cerere în căsătorie?

Încă sprijinit de spătarul canapelei, el a privit-o printre gene și i-a zîmbit.

– Cred că asta a fost. Tu ce zici?

Belle s-a strîmbat.

– Aș zice că e propunerea cea mai lipsită de romantism din cîte am auzit vreodată.

– Ți s-au făcut multe propuneri, să înțeleg?

– Cam așa ceva.

Nu era tocmai ce se așteptase John să audă.

– Eu înțelesesem că ești practică și pragmatică. Nu credeam să simți nevoia cuvintelor plîngăcioase despre iubire și altele.

Belle l-a bătut ușurel pe umăr.

– Bineînțeles că am nevoie să le aud! Orice femeie are. Mai ales din partea bărbatului pe care are de gînd să-l accepte. Așa că ar fi bine să ticluiești pe loc niște cuvinte care să mă emoționeze iar eu...

– Aha! Deci accepți! John a zîmbit victorios și a tras-o în poala lui.

– Am spus că am de gînd să accept. Nu că am acceptat deja.

– Este un detaliu minor. A reînceput să o sărute, abia îi venea să creadă că ea va fi în curînd a lui, cu adevărat.

– Un detaliu major, a spus Belle, ofensată. Nu pot să cred că mi-ai spus asta! Cum adică, să te însori cu mine și să terminăm odată? Dumnezeule, e de-a dreptul îngrozitor!

John și-a dat seama că o dăduse în bară, dar era prea ușurat ca să mai conteze ceva.

– Recunosc. Propunerea mea a fost complet lipsită de grație. Dar compensează prin sinceritate.

– N-ai decît să fii sincer cît vrei. Belle i-a aruncat o privire plină de reproșuri. Îți voi spune da doar dacă mă ceri așa cum se cuvine.

John a ridicat din umeri și a tras-o mai aproape.

– Vreau să te mai sărut puțin.

– Nu ai ceva să mă întrebi, mai întîi?

– Nu.

– Nu?

– Nu.

– Ce ai de gînd? Belle a încercat să se ridice, dar el a ținut-o mai strîns.

– Am de gînd să te sărut.

– Știu asta, mocofanule. Chiar nu ai nimic să mă întrebi acum, pe loc?

– Of, femeile astea! a oftat melodramatic John. Mereu e cîte ceva. Dacă nu e una, e alta...

Belle i-a tras un ghiont în braț.

– Belle, i-a spus el răbdător cred că-ți dai seama că mi-ai aruncat mănușa. Nu vei spune da pînă nu-ți spun eu ceva, așa-i?

Belle a dat din cap.

– Acordă-mi atunci o scurtă perioadă de grație. Nu sînt suficient de creativ așa, pe loc.

– Înțeleg, a zîmbit Belle.

– Dacă vrei romantism – romantism adevărat, nu altceva, va trebui să mai aștepți cîteva zile.

– Cred că mă descurc.

– Bine. Acum mă săruți?

Ea a făcut-o.

Cîteva zile mai tîrziu, John a revenit. Cînd au rămas singuri, a luat-o în brațe și i-a recitat:

Te-am iubit chiar înainte
Să-ți văd chipul,
Să-ți cunosc numele...

– *Adorată tu de îngeri*, a continuat Belle strofa. Din nefericire pentru tine, guvernanta mea făcuse o pasiune pentru John Donne. I-am memorat aproape toate versurile. Văzîndu-l că se încruntase, a adăugat: dar trebuie să te felicit pentru modul în care ai recitat. Mișcător de-a dreptul.

– Dar nu suficient, pe cît se pare. Plec acum. Am multă treabă. Și a ieșit fulgerător din cameră.

– Și ține-te departe de Donne! i-a strigat Belle. Nu reușești să mă păcălești cu vreun poem de-al lui, să știi!

Nu a fost foarte sigură, dar i s-a părut că-l aude mormăind cîteva cuvinte complet lipsite de eleganță.

În toată săptămîna care a urmat, John nu a mai pomenit nimic de vreo cerere în căsătorie, deși a însoțit-o pe Belle la cîteva serate și a vizitat-o aproape în fiecare dimineață. Nici ea nu a adus în discuție acest subiect. Știa că el va nega categoric și nu voia să-i strice cheful. Din cînd în cînd, însă, el îi arunca cîte o privire piezișă, făcînd-o să-și dea seama că punea ceva la cale.

Suspiciunile ei s-au dovedit corecte într-una din dimineți, cînd și-a făcut apariția cu trei duzini de trandafiri perfecți pe care i-a așezat ei la picioare, în mijlocul holului mare. A îngenuncheat și a spus:

Din ochi închină-mi cupa ta,
Cu-ai mei și eu mă-nchin;
Lasă-ți sărutul în pahar
Și nu mai jindui vin!
Cînd e-nsetată inima,
Vrea un pocal divin –
Dar nici cu-al zeilor Nectar
Pe-al tău să-l schimb nu țin.

De data asta ținuse. Aproape. Ochii ei s-au umplut de lacrimi, iar la partea cu sărutul a dus chiar mîna la inimă, involuntar.

– Oh, John, a oftat ea.

Apoi a venit dezastrul.

Persephone a coborît în grabă scările.

– John! a strigat încîntată Este poemul meu preferat! Cum ai știut?

John a plecat capul și și-a încleștat pumnii.

– Tata îi recita mereu aceste versuri mamei, a continuat Persephone, îmbujorată. Cît era de fericită!

– Îmi imaginez, a murmurat Belle.

John a privit-o spășit.

– Și se potrivea de minune, a adăugat Persephone. Pentru că pe mama o chema Celia, Dumnezeu să o aibă în paza lui .

– Se potrivea? a întrebat Belle, fără să-l slăbească din ochi pe John. Iar el a avut atîta înțelepciune încît să-și țină gura.

– Se numește „Cîntec pentru Celia", doar. Și este scris de Ben Jonson, a spus zîmbind Persephone.

– Așa? a întrebat Belle. John, cine este Celia?

– Păi... este mama lui Persephone, evident.

Belle a fost nevoită să-i admire chipul imperturbabil.

– Ce să zic, mă bucur că Jonson este cel care a scris versurile. Nu aș fi vrut să aflu că sînt scrise de tine pentru o anume Celia.

– Mie Celia mi se pare un nume frumos.

Belle i-a zîmbit dulce.

– Credeam că pentru *Belle* găsești mai ușor rime.

– Probabil, dar mie îmi plac provocările. De exemplu Persephone. Să scrii un poem pentru Persephone este un lucru demn de intelectul meu.

– Oprește-te, zău așa! a rîs Persephone.

– Persephone... Să ne gîndim... Posibilitățile sînt nenumărate. Ar trebui să mă apuc imediat de treabă.

– Dragul meu băiat... Persephone l-a luat de braț, cu o atitudine maternă. Nu am avut nici cea mai mică idee că ești un admirator al lui Ben Jonson. Este unul dintre preferații mei. Îți plac și piesele lui? Eu ador *Volpone.*

– Și eu.

Persephone a chicotit încîntată.

– Ce bine! Pentru că am văzut că se joacă și speram să găsesc pe cineva care să mă însoțească.

– Aș fi încîntat.

– Nu sînt prea convinsă că ar trebui să o luăm și pe Belle cu noi. Nu cred că e potrivită pentru domnișoare. Iar Belle mi-a repetat într-una că nu sînt suficient de fermă, în calitatea mea de doamnă de companie.

– A spus Belle *asta*?

– Nu cu aceste cuvinte, bineînțeles.

– În nici un caz nu mergeți la teatru fără mine, a intervenit Belle.

– Va trebui să o luăm și pe ea, a oftat John. E destul de încăpățînată atunci cînd își pune ceva în minte.

– Oh, taci, l-a repezit Belle. Și treci la treabă. Trebuie să te apuci de scris.

– Bănuiesc. Cînd Persephone a dispărut, John s-a aplecat și a sărutat-o pe Belle pe vîrful nasului.

– Ți-am spus că am rîs în ultimele săptămîni mai mult decît în toată viața mea?

Belle a clătinat din cap, fără să scoată vreun cuvînt.

– Este adevărat, să știi. Iar tu ești cauza. Nu știu cum ai reușit, dar ai alungat toată mînia din sufletul meu. Anii de durere și cinism își puseseră amprenta asupra mea, dar acum simt că a răsărit din nou soarele.

Înainte ca Belle să-i spună că nu mai era nevoie să-i scrie vreun poem, a sărutat-o și a plecat.

Cîteva nopți mai tîrziu, Belle se cuibărise în pat cu o antologie de poezie în poală.

– De data aceasta nu mă mai păcălește el cu vreun poem închinat Celiei, și-a spus. Voi fi pregătită.

Era destul de îngrijorată în privința poeților mai noi. Cu guvernanta studiase doar clasicii. Și pe lord Byron, dar numai pentru că era atît de cunoscut.

Făcuse un drum la librărie și se întorsese cu *Balade lirice* de William Wordsworth și cu *Cîntece ale inocenței și experienței* de un poet destul de obscur pe nume William Blake. Proprietarul librăriei o asigurase că Blake va fi faimos cîndva și încercase să-i mai vîndă și *Căsătoria dintre rai și iad*, dar Belle fusese fermă pe poziție. John

n-ar fi avut cum să găsească versuri romantice în *așa ceva.*

– Bum!

Belle și-a ținut răsuflarea. Ce să fie?

– Bum!

Era cineva afară, la geamul ei. Nu încăpea îndoială. Înfricoșată, s-a scurs jos din pat și a traversat de-a bușilea dormitorul, pînă la măsuța de toaletă. A aruncat o privire spre geam, după care a apucat un sfeșnic din cositor pe care i-l făcuse cadou Emma de ziua ei, cu niște ani în urmă.

De jos, de pe podea, a încercat să privească pe geam. Atentă să nu intre în raza vederii intrusului, s-a urcat pe un scaun aflat în dreapta ferestrei. Și a așteptat, tremurînd de frică.

Cu un scîrțîit, geamul a început să se ridice. O mănușă neagră și-a făcut apariția pe pervaz.

Belle nici nu mai respira.

A apărut și cea de-a doua mănușă, lîngă prima, apoi un trup s-a rostogolit fără zgomot pe podea.

Belle a ridicat sfeșnicul, gata să lovească cu putere, cînd intrusul s-a întors și a văzut-o.

– Dumnezeule, femeie! Vrei să mă omori?

– John?

MARIUS MARIA

Capitolul 13

– Ce cauți aici? a întrebat Belle.

– Vrei să lași chestia aia jos?

Belle a pus sfeșnicul pe masă și i-a întins mîna lui John. Ajutat de ea, John s-a ridicat în picioare.

– Ce cauți aici? a repetat ea. Inima îi bătea straniu acum, că-l vedea în dormitorul ei.

– Nu este evident?

Poate venise să o răpească și să o ducă la Gretna Green. Sau poate venise să o facă a lui. Sau doar să o salute.

– Nu, i-a răspuns. Nu este evident.

– Îți dai seama că în săptămîna care a trecut te-am văzut de patru ori cu Persephone, de două ori cu fratele meu, o dată cu Dunford și de trei ori la cîte o serată, acolo unde mi se permite să vorbesc cu tine doar în prezența unor femei trecute de șaizeci de ani?

Belle i-a zîmbit.

– Am fost și singuri, cînd ai venit să mă vizitezi.

– Nu se pune, de vreme ce Persephone își poate face apariția în orice moment.

– Haide, zău așa! Persephone nu e chiar atît de rea.

– Este cea mai bună dintre toate doamnele de companie, dar asta nu înseamnă că nu apare în cele mai

nepotrivite momente. Iar mie mi-e pur și simplu teamă să te mai sărut.

– Nu mi s-a părut, dată fiind frecvența cu care ai tot încercat.

John i-a aruncat o privire care spunea că nu aprecia deloc gluma ei.

– Am vrut doar să spun că nu mai vreau să te împart cu nimeni.

– Oh. Belle și-a spus că era cel mai dulce lucru pe care îl auzise vreodată.

– M-am cocoțat într-un pom, m-am lăsat pe o ramură nesigură și m-am aruncat pe o fereastră care este la o înălțime apreciabilă. În plus, am și un picior țeapăn. John și-a scos mănușile și și-a netezit hainele. Și asta doar ca să fiu singur cu tine.

Belle îl privea și nici nu a realizat că se referise la infirmitatea lui fără amărăciune sau disperare.

– Ai vrut o cerere romantică în căsătorie, a continuat el. Crede-mă, nu voi fi niciodată mai romantic decît acum. A scos din buzunar un trandafir roșu. Vrei să te măriți cu mine?

Copleșită de emoție, Belle a clipit des să-și alunge lacrimile din ochi. A deschis gura dar nu a putut să articuleze nici un cuvînt.

John a făcut un pas înainte și i-a luat mîinile într-ale lui.

– Te rog, i-a spus, iar aceste două cuvinte valorau mai mult decît orice promisiune.

– Da, oh, da! Belle i s-a aruncat în brațe și și-a îngropat fața la pieptul lui.

John a ținut-o strîns cîteva minute, savurînd căldura trupului ei lipit de al lui.

– Ar fi trebuit să te cer cu mult timp în urmă, i-a șoptit în păr. Acolo, la Westonbirt. Dar am încercat din răsputeri să te alung.

– De ce?

I se pusese un nod în gît.

– John, ți-e rău? Arăți de parcă nu ți-ar fi priit ceva.

– Nu, Belle, eu... Își căuta cuvintele. Nu voia să o înșele cu nimic. Nu își dorea să intre într-o căsătorie bazată pe o minciună. Cînd ți-am spus că nu sînt bărbatul pe care îl crezi tu...

– Îmi amintesc, l-a întrerupt ea. Dar tot nu înțeleg ce ai vrut să spui. Eu...

– Șșt. I-a pus un deget pe buze. Trebuie să-ți povestesc ceva din trecutul meu. S-a întîmplat în timpul războiului.

Fără vreun alt cuvînt, ea l-a luat de mînă și l-a condus spre pat. S-a așezat și i-a făcu și lui semn să se așeze, dar era prea agitat.

S-a întors cu spatele și s-a apropiat de geam, sprijinindu-se de pervaz.

– O fată a fost violată, a izbucnit el, mulțumit că Belle nu-i putea vedea expresia. A fost vina mea.

Belle a pălit.

– Cum adică?

John i-a dat toate detaliile și a terminat cu:

– Așa s-a întîmplat. Sau cel puțin asta îmi amintesc eu. Eram beat. A rîs cu amărăciune.

– Nu a fost greșeala ta, John. Cuvintele ei erau pline de iubire și încredere.

El nu s-a întors.

– Nu ai fost acolo.

– Te cunosc. Nu ai fi lăsat ca acest lucru să se întîmple, dacă ți-ar fi fost în putință.

Abia acum s-a întors cu fața la ea.

– De ce nu mă asculți? Eram beat. Dacă aș fi avut mințile întregi mi-aș fi putut ține promisiunea făcută mamei Anei.

– Ar fi găsit oricum o modalitate să ajungă la ea. Nu ai fi putut să o păzești în fiecare minut al zilei.

– Aș fi putut să... Vocea i s-a frînt. Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Și nici să mă mai gîndesc la asta. Acum mă mai iei de bărbat?

– Cum poți întreba așa ceva? i-a șoptit ea. Eu te iu... S-a oprit, speriată că va strica fragilul echilibru pe care reușiseră să-l obțină. Țin foarte mult la tine. Știu că ești un bărbat bun, onorabil, chiar dacă tu nu crezi asta.

El a întins mîna și a tras-o în brațele lui. S-a agățat de ea, i-a acoperit chipul cu săruturi.

– Oh, Belle, am atîta nevoie de tine! Nu știu cum am supraviețuit fără tine.

– Și eu fără tine.

– Ești o comoară, Belle. Un dar pe care l-am primit. A învîrtit-o în ritm de vals. Se roteau, cerc după cerc, pînă cînd s-au prăbușit amîndoi pe pat, rîzînd.

– Uită-te la mine, i-a spus John. Nici nu-mi amintesc ultima oară cînd mi-am îngăduit să fiu atît de fericit. Zîmbesc ziua întreagă fără să știu de ce. M-am cățărat într-un blestemat de copac, am intrat pe fereastră și uite-mă aici – rîzînd. A sărit în picioare, trăgînd-o după el. Este miezul nopții iar eu sînt aici, cu tine. Dansez în puterea nopții și țin în brațe perfecțiunea.

– Oh, John, a oftat ea. Nu găsea cuvintele potrivite care să-i descrie sentimentele.

El i-a atins bărbia și a tras-o aproape. Și mai aproape.

Belle și-a ținut răsuflarea. Sărutul acela era diferit de toate celelalte. Avea în el ceva ce nu existase pînă atunci – un simț al proprietății. Iar aceasta nu era doar de o singură parte. Felul în care îl săruta, cu pasiune, felul în care se agăța de umerii lui, toate acestea erau menite să-i arate că el îi aparținea ei. Doar ei.

Mîinile lui John rătăceau pe spatele ei, radiind căldură prin materialul subțire al cămășii de noapte. I-a cuprins fesele în palme și a tras-o atît de aproape încît i-a simțit bărbăția întărită.

– Acum înțelegi cît de mult te doresc? a gemut el. Înțelegi?

Belle nu-i putea răspunde, pentru că buzele lui puseseră din nou stăpînire pe ale ei. Nu putea nici să dea din cap pentru că el își trecuse o mînă prin părul ei și o ținea prizonieră. Așa că i-a răspuns în singurul mod în care a fost în stare: i-a cuprins la rîndul ei fesele în palmele deschise și l-a tras și mai aproape de ea. Un geamăt înfundat a fost răspunsul lui.

S-a lăsat în genunchi, lăsînd cu buzele o dîră fierbinte prin cămașa de noapte, coborînd pînă la adîncitura dintre sînii ei și oprindu-se tocmai la buric.

– John? a spus ea, temătoare. Ce...?

– Șșt. Lasă-te în grija mea. S-a lăsat și mai jos, pînă cînd i-a cuprins gleznele. Ești atît de dulce, i-a șoptit. Pielea ta e ca o rază de lună.

– O rază de lună? a spus ea cu glas sugrumat. Emoțiile o copleșeau.

– Dulce și blîndă, cu un dram de mister. Mîinile îi urcau acum pe coapse, dînd la o parte cămașa de noapte.

Ajuns la jumătatea drumului, s-a oprit și a sărutat-o în spatele genunchilor. Belle a scos un țipăt și aproape că și-a pierdut echilibrul.

– Îți place să te sărut aici? Va trebui să țin minte asta. A continuat să urce, mirîndu-se de pielea ei delicată.

Belle era convinsă că va leșina.

Cămașa de noapte se ridica tot mai mult, trecuse deja de șolduri. A răsuflat ușurată pentru că ajunsese deja la piept, trecînd de cea mai intimă zonă.

John s-a ridicat în picioare și i-a dezgolit sînii.

– Ți-am mai spus și ieri cît de perfecți sînt? i-a șoptit la ureche.

Belle a clătinat din cap.

– Rotunzi, fermi, cu doi muguri roz, prețioși. I-aș putea săruta întreaga zi.

– Oh, Doamne! Genunchii i se înmuiaseră de tot.

– Și nu am terminat încă, iubire. Înainte ca Belle să-și dea seama ce se întîmpla, era complet goală. Pielea îi strălucea, albă, în lumina slabă dată de lumînări.

John și-a ținut răsuflarea.

– N-am mai văzut niciodată atîta frumusețe, i-a șoptit aproape reverențios.

Belle a roșit de plăcere auzindu-i cuvintele și abia mai apoi a părut să-și dea seama că era complet goală.

– Dumnezeule! a strigat, rușinată. Și a încercat să se acopere cu mîinile.

Cît de bine a putut.

Adică nu prea mult.

John a rîs și a luat-o în brațe.

– Ești perfectă, dragostea mea. Nu ar trebui să te rușinezi.

– Dar nu m-am rușinat, i-a răspuns ea. Nu în fața ta. Dar mă simt straniu. Nu sînt obișnuită... cu așa ceva.

– Așa speram și eu. A dat cărțile cît-colo și a întins-o pe cearșafurile albe, moi. Belle a încetat să mai respire cînd l-a văzut dezbrăcîndu-se. Mai întîi de cămașă, lăsînd să se vadă un piept cu mușchi puternici, intens lucrați. Fără să-și dea seama ce făcea, a întins mîna spre el, chiar dacă era departe.

John a zîmbit dar a și gemut văzînd-o cît era de curioasă. Îi era tot mai greu să-și păstreze controlul, mai ales cînd ea îl privea cu ochii ei mari, albaștri. S-a așezat pe marginea patului și și-a scos cizmele, apoi s-a ridicat din nou să-și dezbrace pantalonii.

Belle a oftat cînd i-a văzut bărbăția. Era imensă... nu... nu avea cum să... Probabil că el era mai mare decît alți bărbați – sau ea era mai mică decît era normal, dar... a oftat din nou.

Genunchiul lui.

– Dumnezeule, a șoptit. Era acoperit de cicatrice și părea că o bucată mare de carne îi fusese smulsă chiar de deasupra încheieturii. Pielea îi era decolorată, fără păr, ca o furioasă amintire a ororilor războiului.

John avea un rictus întipărit pe față.

– Nu e nevoie să te uiți la el.

Belle și-a ridicat repede privirea spre chipul lui.

– Nu este vorba de asta, l-a asigurat. Nu e urît deloc. Și ca să-i demonstreze că vorbea serios, a îngenuncheat în fața lui și i-a sărutat cicatricele. Îmi face rău pentru că îmi închipui cît de mult ai suferit, i-a șoptit ea. Și cît de aproape ai fost să-ți pierzi piciorul. Ești atît de puternic! Nici nu vreau să-mi imaginez ce ar fi însemnat asta

pentru tine. A reînceput să-l sărute și să șoptească vorbe de alint.

Emoții pe care John nu se așteptase să le încerce, nu visase să le încerce, îl copleșeau acum. A forțat-o să se ridice în picioare.

– Dumnezeule, Belle, a gemut el. Te doresc atît de mult!

S-a prăvălit în pat, cu John deasupra, acoperind-o cu trupul său. Belle abia putea să respire, dar greutatea lui îi provoca plăcere, așa cum nu mai simțise pînă atunci. A sărutat-o iar și iar, pînă cînd a fost convinsă că se va topi, după care a ridicat brusc capul și a privit-o adînc în ochi.

– Voi avea grijă mai întîi de tine, i-a spus el. Așa, ca să știi că nu ai motive să te temi, că totul este doar frumusețe și uimire.

– Nu mi-e teamă, i-a șoptit ea. După care și-a amintit cît de mare i se păruse. Ei bine, poate sînt doar un pic agitată.

John i-a zîmbit încurajator.

– Nu am deloc experiență cu o inocentă, dar vreau să fie perfect pentru tine. Mă gîndesc că ar fi mai bine dacă ai termina tu prima.

Belle nu avea nici cea mai mică idee ce voia să spună, dar a dat aprobator din cap.

– Pari să te fi gîndit îndelung la asta.

– Crede-mă, i-a spus el răgușit. Nu m-am mai gîndit la nimic altceva. Mîna îi aluneca ușurel de-a lungul trupului ei.

Ea i-a atins ușurel obrazul și a șoptit:

– Am încredere în tine.

John și-a lipit buzele de ale ei, încercînd să-i distragă atenția de la ce urma, după care degetele lui au dat să o pătrundă. Era agitată și nu voia să o șocheze prea mult.

Dar așa s-a întîmplat. Aproape că a țîșnit din pat.

– Ești sigur că asta ar trebui să faci? l-a întrebat.

– Foarte sigur.

Degetelor lui i-au urmat buzele. Belle era convinsă că va muri. Nimic pe această lume nu putea fi atît de imoral... sau de plăcut.

– Oh, John, a gemut ea, gata să-și piardă controlul. Nu cred... Nu pot...

Parcă fiecare nerv din trup îi convergea acum în abdomen. S-a tensionat, după care a explodat. I-au trebuit cîteva minute să revină pe pămînt și tot ce a putut spune a fost:

– Dumnezeule mare și milostiv!

L-a auzit rîzînd iar cînd a deschis ochii l-a văzut privind-o amuzat. S-a aplecat și a sărutat-o pe vîrful nasului.

– Așa este normal? l-a întrebat încet.

El a încuviințat.

– Chiar mai bine.

– Adevărat?

El a dat din nou din cap.

– Și tu ai...? Nu terminat fraza, pentru că nu prea știa ce să spună. Totul era atît de nou pentru ea!

A clătinat încet capul.

– Cînd mă voi elibera vei ști.

– Și va fi la fel de bine ca...?

Ochii lui s-au întunecat de dorință.

– Bine, a oftat Belle. Vreau ca și tu să te simți la fel de bine ca și mine. Dar dacă nu te superi, aș vrea să mă ții puțin în brațe.

Bărbăția lui întărită nu era deloc de acord, dar John a spus:

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

Abia dacă o ținuse în brațe cîteva clipe că au auzit ceva.

Era vocea lui Persephone.

Urmată de o bătaie în ușă.

– Belle? s-a auzit o șoaptă. Belle!

Belle a sărit ca arsă.

– Persephone?

– Pot intra o clipă?

Panica pusese stăpînire pe ea.

– Un moment! Slavă Domnului că ușa era încuiată. Ascunde-te! i-a șoptit lui John.

– Încerc! i-a șoptit la rîndul lui. A sărit din pat, blestemînd aerul rece al nopții. Și-a strîns în grabă lucrurile, sperînd din tot sufletul să fi fost toate, după care a năvălit în dressing.

Belle și-a tras halatul pe ea și s-a dus la ușă. A răsucit cheia și a deschis, mirată că picioarele o susțineau, totuși.

– Bună seara, Persephone.

– Scuză-mă că te deranjez, dar nu puteam să adorm și m-am gîndit să împrumut ceva de citit. Știu că ai fost azi la librărie.

– Bineînțeles. Belle s-a întors în cameră și i-a adus cîteva cărți. Sunt doar volume de versuri. Ia-le pe toate. Eu nu mai citesc în seara aceasta.

Persephone i-a observat pulpele goale prin despicătura halatului și a întrebat-o:

– Nu porți cămașă de noapte?

Belle a roșit. Slavă Domnului că era întuneric, să nu se vadă cît era de încurcată.

– Îmi era cald.

– Nu înțeleg de ce. Văd că fereastra este larg deschisă. Să nu răcești.

– Nu cred. I-a aruncat cărțile în brațe.

– Să nu uiți să închizi geamul înainte să mergi la culcare. Noapte bună. Ne vedem dimineață.

– Noapte bună. Belle a închis ușa și a încuiat-o repede, după care s-a sprijinit de ea, oftînd.

Ușa de la dressing s-a deschis și a apărut John, încurcîndu-se printre rochiile ei.

– Dumnezeule, femeie, ai o grămadă de hanțe!

Belle l-a ignorat.

– M-am speriat atît de tare!

– Iar eu m-am simțit ca un prost. Te avertizez: nu mai merge mult așa! Și și-a băgat piciorul rănit pe cracul pantalonului.

– Nu?

– În nici un caz. Sînt bărbat în toată firea. Am luptat în război, aproape că mi-am pierdut un picior, am jucat la bursă aproape cinci ani și am făcut suficienți bani încît să-mi pot cumpăra o casă. Mă vezi ascunzîndu-mă prin dulapuri?

Belle nu era de părere că aștepta un răspuns de la ea.

– Ei bine nu, îți spun eu. Nu-mi place deloc. S-a așezat pe un scaun din apropiere ca să-și poată băga și celălalt picior în pantalon. Belle a înțeles că piciorul rănit nu-i putea susține întreaga greutate.

– Și să-ți mai spun ceva, a adăugat el. Ești a mea, ai înțeles? Nu-mi place să mă simt ca un hoț atunci cînd mă bucur de ce-i al meu.

– Și ce ai de gînd să faci?

Și-a înșfăcat cămașa.

– O să mă însor imediat cu tine. După care te duc la Bletchford Manor, te arunc în pat și te țin acolo o săptămînă încheiată. Iar asta fără să-mi mai fac griji că Persephone dă năvală peste noi și ne strică cheful.

– Chiar trebuie să găsești un alt nume pentru casa ta.

– Casa noastră, a corectat-o el, nemulțumit că ea schimbase subiectul. Am fost prea ocupat să alerg după tine ca să mă mai gîndesc și la asta.

– Te ajut eu, i-a zîmbit Belle. O iubea. Poate că nu i-o spusese, dar îi citea în ochi.

– Foarte bine. Acum te rog să mă scuzi. trebuie să sar pe geam, să cobor prin copac, să mă întorc la Damien și să dorm puțin. După care trebuie să văd cum pot obține o dispensă.

– O dispensă?

– Doar nu am de gînd să tărăgănez la nesfîrșit. Cu puțin noroc, pînă la sfîrșitul săptămînii sîntem căsătoriți.

– Pînă la sfîrșitul săptămînii? A repetat Belle. Ai înnebunit? Nu mă pot mărita săptămîna asta. Nici măcar nu mă pot logodi oficial pînă nu se întorc părinții mei.

John a gemut cînd s-a aplecat după ghete și a tras o înjurătură care lui Belle îi era complet necunoscută.

– Cînd se întorc? a întrebat-o cu voce joasă.

– Nu sînt sigură.

– Nu poți estima măcar?

– Peste vreo două săptămîni, cred. Belle nu i-a mai spus că trebuiau să mai treacă măcar alte două luni după ce se întorceau. Mama ei avea să țină neapărat să-i facă nuntă mare. Era sigură de asta.

John a înjurat din nou.

– Dacă nu sînt acasă de azi în două săptămîni, te poate conduce Alex la altar. Sau îl chemi pe fratele tău de la Oxford. Nu-mi pasă care din ei.

– Dar...

– Nici un dar. Dacă părinții tăi încep să pună întrebări, le spui că *a trebuit* să ne căsătorim.

Belle a înghițit în sec și a dat din cap. Ce putea face?

– Te iu... Restul frazei a rămas nerostit.

El s-a întors spre ea.

– Da?

– Eu... nimic. Ai grijă cum cobori. Copacul este destul de înalt.

– Cît trei etaje, mai precis.

S-a aplecat și i-a murmurat:

– Îmi dai un sărut de rămas-bun?

Belle abia dacă a avut timp să-l sărute la rîndul ei . John și-a pus mănușile și a dispărut. Belle l-a urmărit cu privirea cum a coborît printre ramurile copacului.

– Ar fi putut foarte bine să iasă pe ușă, și-a spus. Camera lui Persephone este în direcție opusă. Dar așa era mai amuzant. Și mai romantic, cu siguranță. Atîta vreme cît nu-și frîngea gîtul. S-a aplecat mai mult pe pervaz și a răsuflat ușurată cînd l-a văzut cu picioarele pe pămînt.

L-a urmărit cu privirea pînă cînd a dispărut, apoi s-a sprijinit de fereastră, gînditoare. Londra era frumoasă uneori, și-a spus. Ca acum de exemplu, cînd străzile erau goale și...

A observat o mișcare. Să fi fost un bărbat? Greu de spus. Pentru o clipă s-a întrebat ce căuta cineva, pe jos, la ora aceea.

A chicotit. Probabil că în seara aceea toți domnii din Londra se gîndiseră la gesturi mai neconvenționale.

A tras aer adînc în piept, a închis geamul și s-a întors în pat. Abia cînd s-a cuibărit printre cearșafuri și-a amintit că el nu cunoscuse eliberarea.

A zîmbit. Nu era de mirare că fusese atît de arțăgos.

În drumul de întoarcere spre casa lui Damien, mîna lui John nu s-a dezlipit de pistol. Londra era tot mai periculoasă și nu erai niciodată prea prevăzător. Nu dorise însă să vină la Belle cu trăsura. Ar fi putut să fie văzut de cineva și nu dorea să dea naștere la zvonuri răutăcioase. În plus, casa ei nu era prea departe de cea a lui Damien. Părea că lumea bună din Londra se înghesuia într-o zonă foarte restrînsă. Probabil că mare parte din ei nici nu știau ce se afla dincolo de Grosvenor Square.

Ajunsese pe la jumătatea drumului cînd a auzit zgomot de pași.

S-a întors. Îl urmărea cineva?

A văzut doar umbre. Și-a continuat drumul. Probabil că i se păruse. Continua să fie paranoic, după război, acolo unde fiecare sunet putea însemna moartea cuiva.

A luat-o după colț și a auzit din nou pași. Un glonț i-a trecut pe la ureche.

– Ce naiba?

Un alt glonț a șuierat prin aer, iar de data aceasta i-a atins brațul. A scos pistolul și s-a întors. A văzut o siluetă în umbră, de partea cealaltă a drumului, reîn-

cărcînd cu furie o armă. John nu a mai ezitat, iar atacatorul a încasat un glonț în umăr care l-a doborît la pămînt.

Drace! Nu mai țintea ca altădată. A pornit în urmărirea atacatorului. Acesta l-a văzut venind. Ținîndu-se de umăr, s-a ridicat în picioare și a fugit. Avea chipul acoperit cu o mască, așa că John nu a reușit să-l recunoască.

Blestemîndu-și piciorul rănit, care îl încetinea considerabil, John a acceptat înfrîngerea. Nu avea cum să-l mai prindă din urmă. A oftat și s-a întors pe drumul lui.

Avea necazuri mari. Și nu avea rost să o pună și pe Belle în pericol.

Și-a dus mîna zdravănă la brațul atins de glonț și a văzut că sîngera. Aproape că nu simțea nici un pic de durere din cauza furiei. Cineva îl urmărea iar el nu știa de ce. Un nebun îi trimitea bilețele enigmatice și-i dorea moartea.

Oricine ar fi fost, probabil că nu ar fi ezitat nici o clipă să-i facă rău lui Belle, dacă ar fi aflat cît de mult însemna ea pentru el. Iar dacă îl urmărise în săptămîna care trecuse știa că John își petrecuse fiecare clipă liberă în compania ei.

A înjurat printre dinți în timp ce urca treptele casei lui Damien. Nu o putea pune pe Belle în pericol, chiar dacă asta însemna să amîne planurile de căsătorie.

La naiba!

Capitolul 14

– A sosit un mesaj, doamnă.

Belle a ridicat privirea spre servitorul care intra în cameră. Era pierdută în visare, rememora – pentru a cincizecea oară – noaptea trecută, cu John. A luat scrisoarea, a desfăcut plicul și a citit:

Belle,

îmi cer scuze că nu te-am anunțat din timp, dar nu voi putea să vă însoțesc pe tine și pe Persephone la teatru, în seara aceasta.

Cu sinceritate,

John Blackwood.

Belle a rămas privind biletul, uimită de tonul impersonal. A ridicat din umeri, spunîndu-și că oamenii așa obișnuiau să scrie – formal. Așa că nu trebuia să se supere prea tare că el încheiase cu „cu sinceritate" în loc de „cu dragoste". Și chiar nu mai conta că se semnase cu numele complet. A lăsat biletul deoparte, repetîndu-și în gînd să nu mai fie așa cîrcotașă.

A ridicat din umeri. Poate că dorea Dunford să le însoțească.

Dunford a vrut într-adevăr să le însoțească și s-au distrat de minune. Și totuși, gîndurile lui Belle fugeau adesea spre bărbatul care se furișase în dormitorul ei cu o noapte în urmă. S-a întrebat ce intervenise de nu mai putuse veni, dar presupunea că-i va explica totul a doua zi.

Numai că el nu a mai venit a doua zi. Și nici a treia.

Belle era mai mult decît mirată. Era iritată de-a dreptul. Fusese avertizată în legătură cu bărbații care profitau de cîte o femeie pentru ca apoi să se descotorosească de ea, dar nu-l putea pune pe John în această categorie. Mai întîi de toate, refuza să creadă că s-ar fi putut îndrăgosti de un bărbat profund neonest. Iar apoi, în noapte aceea, ea fusese cea care gemuse de plăcere, nu el.

După două zile de așteptare zadarnică, Belle a decis să acționeze. I-a scris un bilet, invitîndu-l să treacă pe la ea.

Nici un răspuns.

Era iritată la maxim. Știa prea bine că nu-i putea face ea o vizită. Locuia acasă la fratele lui și erau amîndoi burlaci. Nu se cădea ca o tînără domnișoară să intre într-o asemenea casă. Mai ales în Londra. Mama ei i-a fi luat capul dacă afla. Și era foarte posibil să afle, pentru că trebuia să se întoarcă din zi în zi.

I-a trimis un alt mesaj, de data aceasta scris cu mai multă măiestrie. Îl întreba dacă făcuse ceva care îl deranjase și-l ruga să-i răspundă. Nu-și putea ascunde, însă, o notă de sarcasm

La cîteva străzi depărtare, John a gemut cînd i-a citit biletul. Era supărată, asta era clar. Și ar fi putut oare să o

condamne? După două săptămîni de flori și bomboane, poezii și pasiune, avea dreptul să se aștepte să-l revadă.

Dar ce putea face oare? A doua zi după atac primise un alt bilet anonim:

Data viitoare nu voi mai rata.

John nu avea nici cea mai mică îndoială că Belle va încerca să-l protejeze, dacă va afla. Numai că nu avea cum să o facă. Și totul se putea sfîrși rău.

A oftat cu disperare și și-a prins capul în mîini. Acum, că fericirea era atît de aproape, oare avea să-și petreacă restul vieții temîndu-se că un glonț avea să-l ia pe nepregătite? A făcut o grimasă. Cuvintele „restul vieții"aveau acum un alt înțeles. Trebuia să pună la punct un plan, altfel asasinul avea să-l nimerească, odată și odată.

Pînă atunci însă trebuia să o țină pe Belle departe. Departe de gloanțe. Cu inima grea, a luat pana și a cufundat-o în călimară:

Dragă Belle,
Nu ne mai putem vedea o vreme. Nu-ți pot explica de ce. Te rog să ai răbdare cu mine.
Rămîn
Al tău,
John Blackwood.

Știa că ar fi fost mai bine dacă se despărțeau pur și simplu, dar nu a putut face asta. Ținînd plicul între două degete, de parcă ar fi fost contagios, a coborît și i l-a dat unui servitor.

Belle avea să-l primească în mai puțin de o oră.
Nici nu voia să se gîndească la asta.

Lui Belle nu-i venea să-și creadă ochilor. Nu putea fi adevărat.

A clipit. Cuvintele nu voiau să dispară.

Ceva groaznic se întîmplase. Încerca iar să o îndepărteze de el. Nu știa de ce, dar nu putea să creadă că el chiar nu o mai voia.

Cum așa, cînd ea îl dorea cu atîta ardoare? Dumnezeu nu putea fi atît de crud.

Belle a alungat imediat aceste gînduri deprimante. Trebuia să se încreadă în instinctele ei iar acestea îi spuneau că John ținea la ea. Chiar foarte mult. Și tot atît de mult ținea și ea la el. O rugase să aibă răbdare. Asta însemna, probabil, că încerca să rezolve o problemă. Că avea necazuri și nu dorea să o implice și pe ea. Tipic pentru el.

Cînd avea să învețe o dată că a iubi înseamnă a împărtăși totul cu celălalt? A făcut hîrtia ghemotoc în pumn. Avea să-i dea o primă lecție chiar în după-amiaza aceea. Se ducea să-l vadă. Și la naiba cu toate convenințele!

Nici măcar nu și-a schimbat rochia cu una mai elegantă. A înșfăcat o pelerină călduroasă și a pornit în căutarea cameristei. A găsit-o în apartamentul ei, acolo unde fata examina rochiile, să nu aibă vreo ruptură sau vreo cusătură desfăcută.

– Bună ziua! i-a spus Mary. V-ați hotărît ce rochie vei îmbrăca diseară? Trebuie călcată.

– Nu contează, i-a răspuns grăbită Belle. Oricum nici nu cred că mai ies diseară. Vreau însă să fac o scurtă plimbare iar tu mă vei însoți.

– Imediat, doamnă. Mary și-a luat haina și a urmato pe Belle pe scări. Unde mergem?

– Nu foarte departe, i-a răspuns Belle, misterioasă. A deschis ușa de la intrare și a coborît în grabă treptele.

Mary s-a străduit să țină pasul cu ea.

– Nu v-am mai văzut niciodată mergînd atît de repede.

– Întotdeauna merg repede cînd sînt iritată.

Mary nu a avut nici un răspuns, doar a oftat și a mărit pasul. Au trecut de cîteva case iar Belle s-a oprit brusc. Mary era cît pe ce să dea peste ea.

– Hmm, a făcut Belle.

– Hmm?

– Aici este.

– Ce este?

– Casa lordului Westborough.

– Care lord?

– Fratele lui John.

– Oh. Mary îl văzuse pe John de cîteva ori în ultimele săptămîni. Și de ce sîntem aici?

Belle a inspirat adînc și a ridicat bărbia, hotărîtă.

– Am venit în vizită. Fără să aștepte răspunsul lui Mary, a urcat treptele și a bătut de trei ori în ușă.

– Poftim? aproape că a strigat Mary. Nu puteți face asta!

– Ba pot. Și chiar o fac. Nerăbdătoare, Belle a bătut din nou la ușă.

– Dar... aici locuiesc *numai bărbați*!

Belle a dat ochii peste cap.

– Zău, Mary, nu e cazul să vorbești despre ei ca și cum ar fi o specie aparte. Sînt exact ca mine și ca tine. A roșit. Ei bine, aproape...

Tocmai ridica iar mîna ca să bată din nou la ușă cînd a apărut valetul. Ea i-a întins cartea de vizită și l-a anunțat că dorea să-l vadă pe lordul Blackwood. Mary era atît de încurcată că nu a ridicat ochii din pămînt.

Valetul le-a condus pe cele două într-un salon mic.

– Persephone mă va arunca în stradă, a șoptit Mary, clătinînd din cap.

– Nu o va face. Iar tu lucrezi pentru mine, oricum, așa că nu te poate concedia.

– Nu-i va conveni, știu asta.

– Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să afle, i-a spus Belle cu hotărîre, dar pe dinăuntru tremura ca varga. Făcuse ceva deplasat, iar mama ei o învățase să nu facă niciodată așa ceva. E adevărat, îl mai vizitase pe John, dar erau la țară iar acolo eticheta era mai permisivă.

Exact cînd a conștientizat că nervii îi erau întinși la limită, valetul și-a făcut din nou apariția.

– Lordul Blackwood nu primește vizitatori, doamnă.

Belle a făcut ochii mari. Nu se așteptase la o asemenea insultă. S-a ridicat în picioare și a ieșit din încăpere, cu cîtă demnitate îi mai rămăsese. S-a oprit abia atunci cînd a ajuns în mijlocul străzii. Nu s-a putut abține și s-a întors, să privească înapoi.

John stătea la una din ferestrele de la etajul trei și se uita la ea.

Cînd a văzut-o întorcîndu-se a făcut un pas înapoi și a lăsat repede draperia să cadă.

– Hmm, a spus Belle uitîndu-se la fereastră.

– Ce este? Mary i-a urmărit privirea dar nu a văzut nimic interesant.

– În fața casei crește un copac foarte drăguț.

Mary a ridicat o sprînceană , convinsă că stăpîna ei își pierduse mințile.

Belle și-a frecat bărbia, gînditoare.

– Este neobișnuit de apropiat de peretele exterior. A zîmbit. Vino, Mary. Avem treabă.

– Avem? Belle nu a mai auzit-o însă, pentru că era deja cu cîțiva pași înaintea ei.

Ajunsă acasă, Belle a urcat direct în camera ei, a scos o foaie de hîrtie și i-a scris Emmei, care fusese mult mai băiețoasă decît ea atunci cînd erau copile.

Draga mea Emma,

Cum te cațeri într-un copac?

Cu drag,
Belle.

După ce i-a trimis biletul verișoarei ei, a încercat să-și alunge tristețea cum s-a priceput mai bine. A mers la cumpărături.

De data aceasta a luat-o pe Persephone cu ea. Aceasta era neobosită cînd venea vorba să cutreiere cele mai elegante magazine din Londra. Erau mult mai multe decît în Yorkshire, îi explicase lui Belle. Și apoi, era atît de distractiv să cheltuiască banii lui Alex!

Niciuna din ele nu avea cu adevărat nevoie de o rochie nouă, dar se apropiau sărbătorile, așa că s-au uitat după mărunțișuri pe care să le dea cadou. Belle a găsit un telescop ciudat, vechi, pentru fratele ei și o cutiuță

muzicală pentru mama ei, dar nu s-a putut abține să nu-și spună în gînd că pentru John ar fi vrut să cumpere ceva. A oftat. Trebuia neapărat să creadă că totul se va rezolva într-un final. Trebuia. Altfel ar fi fost prea dureros.

Din cauză că era atît de absorbită de propriile gînduri nu i-a observat pe cei doi bărbați suspecți pe lîngă care a trecut pe alee. Înainte să-și poată da seama ce se întîmpla, unul a prins-o de braț și a încercat să o tragă spre o zonă mai întunecată.

Belle a strigat și s-a opus din toate puterile. Răpitorul o dusese deja aproape de capătul aleii, așa că trecătorii de pe strada principală nu o mai puteau vedea. Iar Londra devenise atît de zgomotoasă că nimeni nu i-a mai luat în seamă țipetele.

– Dă-mi drumul, ticălosule! a strigat.

– Ea e, sînt sigur, a spus unul dintre ei.

– Taci și treci încoace. Cel de-al doilea bărbat i-a blocat calea. Belle era îngrozită. Nu se putea lupta cu amîndoi.

În secunda în care a crezut că totul era pierdut, salvarea a venit de unde se aștepta mai puțin. În persoana lui Persephone. Atenția îi fusese distrasă de o vitrină atrăgătoare și fusese destul de descumpănită atunci cînd ridicase privirea și nu o mai văzuse pe cea pe care ar fi trebuit să o supravegheze. A strigat-o dar nu a primit răspuns, așa că s-a speriat și a început să o caute frenetic.

– Belle? a strigat. A pornit-o înainte, privind în toate direcțiile. Cînd să treacă de alee, a văzut niște siluete și a recunoscut părul blond al fetei.

– Dumnezeule mare! a strigat suficient de tare ca să atragă atenția celor care treceau pe acolo. Dați-i drumul, animalelor! Dați-i drumul vă spun! Și-a croit drum pînă la ei, agitînd umbrela deasupra capului.

– Taci din gură, stricato!

Răspunsul ei a fost o lovitură în moalele capului unuia dintre atacatori. A urmat o a doua lovitură iar el s-a prăbușit la pămînt.

Celălalt nu știa ce să aleagă între panică și lăcomie. I se promiseseră bani frumoși dacă o răpea pe femeia blondă. A mai făcut o ultimă încercare disperată, conștient că numărul celor care veneau pe alee, alertați de strigătele lui Persephone, creștea simțitor.

– Ți-am spus să-i dai drumul! a tunat Persephone. Și-a schimbat tactica și a început să-l împungă cu vîrful umbrelei. Cînd i l-a înfipt cu putere în stomac, el a fost nevoit să-i dea drumul lui Belle și a dat să fugă.

– Îți mulțumesc mult, i-a spus Belle printre lacrimi.

Dar Persephone nu o asculta. Întreaga atenție îi era concentrată pe bărbatul care zăcea la pămînt. Acesta s-a mișcat, încercînd să se ridice, dar l-a pocnit din nou.

– Unde te grăbești, stimabile?

Belle făcuse ochii mari. Cine ar fi crezut că draga de Persephone lovea cu atîta forță?

Oamenii se îngrămădeau deja în jurul lui, așa că a închis ochii, știind că nu mai avea cale de scăpare. Spre ușurarea lui Belle, un polițist și-a făcut rapid apariția iar ea i-a povestit tot, într-un suflet. A încercat să-l chestioneze pe atacator, dar acesta refuza să scoată vreun cuvînt. Asta pînă cînd polițistul i-a spus ce putea să pățească pentru că atacase o doamnă din înalta societate.

Așa că a început să vorbească.

Fusese angajat să o răpească. da, chiar pe ea. Nu vreo blondă drăguță oarecare, ci doar pe ea. Domnul care îl angajase vorbea fără accent – era clar din lumea bună. Nu, nu-i știa numele și nu-l mai văzuse pînă atunci, dar avea păr blond și drept și ochi albaștri și își ținea brațul într-o eșarfă.

După ce și-a terminat interogatoriul, polițistul i-a spus lui Belle să aibă mare grijă și a plecat cu atacatorul. I-a sugerat chiar să angajeze pe cineva care să o păzească.

Belle s-a cutremurat. Avea un dușman. Unul care îi dorea moartea, foarte probabil.

Trecătorii începuseră să se risipească. Persephone s-a întors spre ea și a întrebat-o plină de solicitudine:

– Ești bine, draga mea?

– Da, da, i-a răspuns Belle. Sînt bine. A privit la brațul de care o trăsese bărbatul. Între el și pielea ei stătuseră rochia și o haină, dar tot se simțea murdară. Aș vrea să fac o baie.

Persephone a dat din cap.

– Sînt perfect de acord cu tine.

A doua zi dimineață, un valet i-a adus răspunsul Emmei:

Dragă Belle,

Nu-mi imaginez de ce ai vrea brusc să te urci într-un copac, de vreme ce atunci cînd erai mică nu ai dat semne că ți-ar plăcea.

Primul pas este să găsești un copac cu ramuri suficient de joase. Dacă nu poți ajunge la prima creangă nu vei reuși nimic...

Scrisoarea se întindea pe două pagini. Emma știa să detalieze, nu glumă. Dar era și puțin suspicioasă, după cum arăta și scrisoarea:

Sper să-ți fie de ajutor, dar trebuie să-ți spun că mă întreb ce copac din Londra vrei tu să escaladezi. Bănuiesc că totul are legătură cu John Blackwood. Femeile îndrăgostite sînt în stare de lucruri ciudate, o știu prea bine. Te rog însă să ai grijă ce faci. Nu pot decît să răsuflu ușurată că nu-ți mai sînt eu doamnă de companie. Dumnezeu s-o aibă în paza lui pe Persephone.

Cu drag,
Emma

Belle a pufnit. Dacă Emma ar fi fost doamna ei de companie, ar fi insistat să o însoțească. Pe Emma nu o caracterizase niciodată prudența.

Belle a recitit scrisoarea, în special partea despre cum să escaladezi un copac. Chiar avea să facă asta? Cînd se oprise în fața casei lui Damien și privise copacul nu se gîndise cu adevărat să facă așa ceva. Nu era genul de femeie îndrăzneață care să se urce într-un copac și să intre cu forța în casa unui nobil, pe fereastra de la etajul trei. În primul rînd, ei îi era teamă de înălțime.

Dar, așa cum spusese Emma, femeile îndrăgostite erau în stare de multe. Iar experiența neplăcută prin care tocmai trecuse o convinsese că era cazul să ia măsuri.

Se hotărîse. Era speriată. Și avea nevoie de John.

Nu se putea duce însă în miez de noapte acasă la Damien cînd cineva încerca să o răpească. Iar Mary nu-i putea asigura suficientă protecție. Cu Persephone și umbrela ei faimoasă era o altă poveste, dar se îndoia că Persephone va fi de acord să o însoțească. Era o doamnă de companie cu vederi foarte largi, dar avea să se împotrivească cu siguranță ideii ca Belle să dea năvală în camera unui bărbat.

Ce era de făcut? Ce?

A zîmbit.

A luat pana și i-a scris un bilet lui Dunford.

– În nici un caz!

– Nu fii încăpățînat, Dunford, i-a spus Belle. Am nevoie de ajutorul tău.

– Nu sînt încăpățînat, sînt rațional. Un cuvînt al cărui înțeles se pare că-ți scapă.

Belle și-a încrucișat mîinile la piept și s-a așezat mai comod pe scaun. Dunford se învîrtea prin cameră și dădea din mîini în timp ce vorbea. Nu-l mai văzuse niciodată atît de agitat.

– Vrei să faci o nebunie, Belle. Dacă nu-ți frîngi gîtul – și este un *dacă* foarte mare, ținînd cont că experiența ta se rezumă la o scrisoare de la verișoara ta – vei fi probabil arestată pentru violare de domiciliu.

– Nu voi fi arestată.

– Adevărat? Și cum vei ști că ai nimerit în camera care trebuie? La norocul tău, vei ateriza în camera fratelui mai mare. Și să știi că l-am văzut cum te privea. Cred că va aprecia norocul care a dat peste el.

– Nu cred. Știe că mă interesează fratele lui. Și nu voi „ateriza" în dormitorul lui Damien, după cum atît de delicat ai spus. Știu care este camera lui John.

– Nici nu îndrăznesc să te întreb de unde știi.

Lui Belle i-a stat pe limbă să-și apere reputația, dar a tăcut. Dacă Dunford ar fi crezut că ea a fost deja în camera lui John, poate că ar fi fost chiar mai puțin dispus să o ajute.

– Răspunsul meu este în continuare nu, Belle. Nu, absolut! Cu trei semne de exclamare, a adăugat el.

– Dacă mi-ai fi cu adevărat prieten... a murmurat Belle.

– Tocmai pentru că îți sînt prieten nu te pot lăsa să faci asta. Îți sînt un prieten uimitor de bun, chiar. Nu ai cum să mă convingi să te ajut, indiferent ce mi-ai spune.

Belle s-a ridicat.

– Mulțumesc, Dunford. Am sperat în ajutorul tău dar se pare că va trebui să mă descurc singură.

Dunford a pufnit.

– Nu cred că te-ai duce singură pînă acolo.

– Nu am de ales. Trebuie să-l văd urgent și pentru că nu mă primește mă văd nevoită să angajez pe cineva care să mă însoțească pînă acolo, noaptea, și...

– Bine, bine, a acceptat Dunford cu o expresie exasperată. Te ajut, dar vreau să știi că nu sînt deloc de acord cu ce faci.

– Mi-ai spus-o foarte clar.

Dunford s-a afundat într-un fotoliu și a închis ochii.

– Dumnezeu să ne ajute, a mormăit în barbă. Dumnezeu să ne ajute pe toți.

Belle a zîmbit.

– Sînt convinsă că ne va ajuta.

Capitolul 15

– De unde și pînă unde ți-a venit o asemenea idee nebunească?

– Nu contează. Belle și-a privit ajutorul de nădejde. Dunford nu părea deloc mulțumit pentru că stătea în fața casei fratelui lui John, la trei dimineața.

S-a strîmbat cînd a ajutat-o să ridice piciorul pe prima creangă.

– Să știi că nu plec de aici pînă cînd nu te văd ieșind din casă. Preferabil pe ușă.

Belle nu s-a uitat la el, fiind preocupată să-și păstreze echilibrul.

– Eu zic să pleci. Nu știu cît de mult voi sta înăuntru.

– Tocmai de asta mă tem și eu.

– Chiar dacă m-ar detesta, John ar insista să mă conducă acasă. Este acest gen de bărbat. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine cît timp sînt cu el.

– Poate că nu, dar cum rămîne cu reputația ta?

– Ei bine, asta e numai problema mea, nu-i așa? Belle s-a cățărat pe următoarea creangă. E mai ușor decît mi-aș fi imaginat. Te-ai cățărat vreodată într-un copac, Dunford?

– Bineînțeles, i-a răspuns el iritat. Ea ajunsese acum la nivelul celui de-al doilea etaj. Pentru a nu știu cîta oară,

el s-a blestemat în gînd pentru că se lăsase atras într-un plan atît de nebunesc. Dar dacă nu ar fi ajutat-o ea ar fi venit singură pînă acolo. Lucru şi mai nebunesc. Nu o mai văzuse niciodată pe Belle într-o asemenea stare. Spera ca şi Blackwood să aibă aceleaşi sentimente, pentru binele ei.

– Aproape am ajuns, Dunford, i-a şoptit ea, testînd creanga care trebuia să îi susţină întreaga greutate atunci cînd încerca să intre pe geam. Promiţi să pleci de îndată ce ajung înăuntru?

– Nu-ţi promit aşa ceva.

– Te rog, a insistat ea. O să îngheţi acolo.

– Plec doar dacă Blackwood vine la fereastră şi-mi dă cuvîntul lui de gentleman că te aduce în siguranţă acasă. Dunford a oftat. Nu-i putea apăra virtutea, dar putea măcar să se asigure că va ajunge cu bine acasă.

– Bine, a fost ea de acord şi a început să înainteze orizontal spre geam. După trei secunde de înaintat în mîini şi genunchi i-a venit o idee mai bună. A încălecat pe creangă, mulţumindu-i în gînd fratelui ei care îşi lăsase mai multe perechi de pantaloni în dulap. Sprijinindu-se în braţe, a înaintat încet. Ajunsă aproape de fereastră, creanga s-a îndoit periculos de mult, aşa că s-a urcat repede pe pervazul exterior. Dedesubt se auzeau paşii lui Dunford care încerca să găsească o poziţie mai bună, convins că va cădea iar el va fi nevoit să o prindă.

– Sînt bine, i-a strigat şoptit. Şi a început să ridice fereastra.

Auzind scîrţîitul făcut de fereastră, John s-a trezit din somn. După anii petrecuţi în armată, dormea şi acum iepureşte, iar atacul recent la viaţa lui îi ascuţise şi mai tare simţurile.

Cu o mișcare fluidă a pus mîna pe pistolul de pe noptieră, s-a rostogolit pe podea și s-a cuibărit după pat. Și-a dat seama că intrusul nu reușea să deschidă fereastra și a profitat de întîrziere ca să-și ia halatul. A dat ocol încăperii, cu spatele lipit de perete, pînă cînd a ajuns în dreptul ferestrei. De data aceasta nu va mai fi luat prin surprindere.

Cu un ultim efort, Belle a reușit să ridice fereastra. Avea acum suficient spațiu să intre, așa că i-a făcut cu mîna lui Dunford și a făcut un pas.

În clipa în care piciorul ei a atins podeaua, un braț de fier a apucat-o din spate și a simțit țeava rece a pistolului lipită de gît. Teama i-a paralizat trupul și mintea. A împietrit.

– Așa deci, a auzit o voce furioasă venind din spatele ei. Vorbește. Vreau să știu cine ești și ce vrei de la mine.

– John, a reușit să spună Belle.

A întors-o imediat cu fața spre el.

– Belle?

Ea a dat din cap.

– Ce naiba cauți aici?

Ea a înghițit în sec.

– Poți lăsa pistolul jos?

John și-a dat seama abia atunci că o mai amenința încă cu pistolul. L-a lăsat pe măsuța din apropiere.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Belle! Puteam să te omor!

Ea a reușit să-i zîmbească slab.

– Mă bucur că n-ai făcut-o.

Și-a trecut mîna prin păr și a privit-o cu atenție. Era îmbrăcată în negru din cap pînă în picioare Părul ei, care

ar fi strălucit cu siguranță în lumina lunii, era acoperit cu o șapcă. Era într-o pereche de pantaloni care păreau să fi aparținut unui bărbat. Unui băiețandru, mai degrabă.

– Cum ești îmbrăcată? a oftat el.

– Îți place? Belle i-a zîmbit și și-a scos șapca, lăsîndu-și părul liber pe spate. Emma mi-a dat ideea. Ea a făcut cîndva asta. S-a îmbrăcat în băiat, adică...

– Nu-mi povesti. Sînt convins că Ashbourne a fost la fel de furios ca și mine.

– Probabil. Nu am fost acolo. Știu doar că a doua zi...

– Ajunge! a ridicat el mîna. Cum naiba ai ajuns aici?

– M-am cățărat în copac.

– De unde ți-a venit o asemenea idee?

– Mai întrebi?

John i-a aruncat o privire care spunea că nu-i plăcea prea tare să i se arunce în față propriile purtări.

– Ai fi putut să-ți frîngi gîtul, femeie.

– Nu mi-ai dat de ales. L-a prins de braț.

John s-a dat imediat înapoi.

– Nu mă atinge. Nu pot gîndi cînd mă atingi.

Era ceva încurajator, și-a spus Belle și a întins din nou mîna spre el.

– Ți-am spus să încetezi! Nu vezi că sînt furios pe tine?

– De ce? Pentru că am riscat să vin aici să te văd? Nu ar fi fost necesar dacă nu ai fi fost atît de idiot încît să refuzi să mă vezi.

– Am avut motive întemeiate să o fac, a ripostat John.

– Chiar așa? Și care au fost acelea?

– Nu e treaba ta.

– Te porți ca un copil! i-a reproșat Belle. Au! A tresărit cînd o piatră i-a lovit brațul.

– Ce-a fost asta? a șuierat John, luînd din nou pistolul și trăgînd-o din dreptul geamului.

– Cînd ai devenit atît de paranoic? E Dunford, care s-a plictisit să tot aștepte să-i dau un semn că sînt bine. Belle s-a tras din strînsoarea lui și s-a dus la fereastră. Dunford privea spre ea. Nu-l vedea prea bine, dar știa că avea o expresie îngrijorată.

– Sînt bine, Dunford, i-a strigat.

– Te conduce el acasă?

– Da. Nu trebuie să-ți faci griji.

– Vreau să aud asta de la el.

– Încăpățînat bărbat! a mormăit Belle. John? Dunford nu vrea să plece pînă cînd nu-i dai cuvîntul tău că voi ajunge în siguranță acasă.

John i s-a alăturat la geam.

– La ce naiba ți-a stat capul?

– Să te fi văzut pe tine cum o oprești, a mîrîit Dunford la rîndul lui. O conduci tu acasă sau o aștept aici să... ?

– Știi al naibii de bine că n-o s-o las singură. iar noi doi vom sta de vorbă mîine. Ești fie prost, fie beat, fie amîndouă, de ai lăsat-o să...

– Am lăsat-o? *Am lăsat-o?* Oh, Blackwood, sînt convins că te vei distra foarte tare după ce-i vei deveni soț. Nu *am lăsat-o* eu să facă nimic. Nici Napoleon însuși nu ar fi putut să o oprească. Îți doresc tot norocul din lume. Vei avea nevoie.

Dunford s-a întors pe călcîie și s-a dus spre trăsura pe care o lăsase o casă mai încolo.

John s-a întors spre Belle.

– Sper că ai un motiv serios pentru isprava asta.

Belle a făcut ochii mari.

– Ți-am spus că trebuia să te văd. Ce motiv mai bun decît acesta aș fi putut avea? Și ai putea totuși să închizi fereastra? S-a făcut frig.

John a mormăit dar a închis-o.

– Gata. Acum vorbește.

– Eu să vorbesc? De ce nu vorbeşti tu? M-am tot întrebat de ce un bărbat se furişează în camera mea, face dragoste cu mine, iar a doua zi refuză să mă vadă.

– Este doar spre binele tău, i-a răspuns el printre dinți.

– Cînd am mai auzit eu asta? l-a întrebat sarcastică.

– Nu-mi reproșa, Belle. Este o situație complet diferită.

– Aș înțelege... dacă mi-ai spune ce se petrece. Oricum, cît timp tu ai avut alte treburi am avut și eu parte de o aventură.

– Ce naiba vrei să spui?

– Cineva a încercat să mă răpească acum două zile. Belle se întorsese cu spatele, așa că nu l-a văzut pe John pălind. A tras aer adînc în piept și a riscat totul spunînd: dacă ai ține cu adevărat la mine ai face orice să mă protejezi. Nu ar trebui să trec singură prin așa ceva.

John a prins-o de umeri și a întors-o cu fața spre el. În ochii lui a citit că ținea încă la ea.

– Povestește-mi ce s-a întîmplat, a insistat, îngrijorat. Spune-mi totul.

Ea i-a povestit pe nerăsuflate întreaga întîmplare.

– La naiba! a explodat el, lovind cu pumnul în perete.

Belle a scos un sunet speriat văzînd cum tencuiala a crăpat în urma loviturii.

– Ești sigură că au fost plătiți de un gentleman? Să te răpească pe tine? Nu pe altcineva?

Ea a dat din cap.

– Da. Am înțeles că bărbatul acela avea mîna prinsă de gît cu o eșarfă.

John a închis ochii. Cu cîteva nopți în urmă îl împușcase în braț pe atacatorul lui. Cu un oftat a șchiopătat pînă la masa pe care se aflau o sticlă de whisky și un pahar. A dat sticla pe gît, fără să mai toarne în pahar. A mai tras o înjurătură și i-a întins-o lui Belle.

– Vrei?

– Nu, mulţumesc.

– Poate te răzgîndești.

– Ce se întîmplă, John? Belle s-a apropiat de el. Ce este?

El a privit-o direct în ochi, în ochii ei frumoși și albaștri pe care îi visa noapte de noapte. Nu avea nici un sens să-i mai ascundă adevărul. Nu după ce dușmanul lui aflase cît era de prețioasă pentru el. Dacă voia să o știe în siguranță, de acum încolo trebuia să o țină lîngă el. Foarte aproape. Și tot timpul.

– John, l-a implorat Belle. Te rog, spune-mi.

– Cineva încearcă să mă omoare.

Cuvintele au căzut ca o avalanșă.

– Poftim? S-a clătinat și ar fi căzut la podea dacă el nu ar fi prins-o. Cine?

– Nu știu. Asta mă înnebunește. Cum să-mi apăr spatele dacă nu știu de cine să mă feresc?

– Dar ai dușmani?

– Niciunul de care să știu. dar cel care îmi dorește moartea și-a dat seama cît de importantă ești pentru mine și nu va ezita să-ți facă rău.

– Sînt? Chiar sînt?

– Ce anume?

– Importantă pentru tine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Belle. Știi bine că ești. Singurul motiv pentru care nu te-am urmat ca un cățeluș a fost că am sperat ca atacatorul să nu fi făcut legătura între noi doi.

Chiar dacă era în continuare îngrijorată pentru siguranța lui John, Belle nu s-a putut abține să nu se bucure auzindu-l. Nu-l judecase deloc greșit.

– Ce e de făcut acum?

John a oftat.

– Nu știu, Belle. Tu ești prioritatea mea.

– Nici eu nu aș putea suporta să pățești ceva.

– Nu am de gînd să-mi petrec restul vieții fugind, Belle. Sau șchiopătînd, mai curînd.

– Te înțeleg.

– La naiba! Degetele i s-au încleștat pe sticlă și ar fi izbit-o cu siguranță de perete dacă Belle nu l-ar fi temperat. Dacă aș ști măcar despre cine e vorba! Mă simt atît de neajutorat, Belle! De inutil!

Belle s-a grăbit să-l liniștească.

– Te rog, dragul meu, nu mai fi atît de aspru cu tine. Nimeni nu ar putea face mai mult. Cred însă că a venit vremea să cerem ajutor.

– Oh? a făcut el neîncrezător.

Belle i-a ignorat intonația.

– Cred că ar trebui să-i spunem lui Alex. Și lui Dunford, poate. Ne-ar putea ajuta.

– Nu am de gînd să-l implic pe Ashbourne. Are o soție la care trebuie să se gîndească și un copil pe drum.

În ceea ce-l privește pe prietenul tău Dunford, nu mă încred prea mult în judecata lui, după noaptea aceasta.

– Te rog să nu dai vina pe Dunford. Nu a avut de ales. Fie mă însoțea, fie veneam singură.

– Ești o pacoste, Belle Blydon.

Belle a luat-o drept un compliment și a surîs.

– În ceea ce-l privește pe Alex, a continuat ea, știu că și tu i-ai salvat cîndva viața.

John i-a aruncat o privire tăioasă.

– El mi-a povestit totul, i-a spus Belle, exagerînd puțin. Să nu încerci să negi! Îl cunosc destul de bine pe Alex ca să știu că așteaptă de mult timp să-și plătească datoria față de tine.

– Nu văd asta ca pe o datorie. Am făcut ce ar fi făcut oricine.

– Nu sînt de acord. Cunosc mulți bărbați care nici măcar nu ar ieși pe ploaie de teamă să nu-și strice cravatele, darămite să-și rișteviața pentru cineva. Pentru numele lui Dumnezeu, John! Nu poți face asta de unul singur!

– Nu există nici o altă cale.

– Nu este adevărat. Nu mai ești singur. Ai prieteni. Și mă ai pe mine. De ce nu ne lași să te ajutăm?

Pentru că John nu i-a răspuns imediat, Belle a continuat să vorbească:

– Doar mîndria e cea care te oprește. Știu asta și nu te voi ierta dacă... dacă ești prea încăpățînat să le ceri ajutorul celor care țin la tine.

El s-a îndepărtat puțin de ea și s-a apropiat de fereastră. Gîndurile îi zburau la bărbatul care îl urmărea. Era oare și acum acolo, dincolo de draperia groasă? Aștepta? Voia să-i facă rău lui Belle?

Dumnezeule, nu-l lăsa să-i facă vreun rău lui Belle.

Un minut mai tîrziu, Belle a vorbit cu glas tremurat:

– Cred... că ar trebui să ştii că eu contez pe tine să mă aperi. Voi înfrunta totul, dar nu vreau să o fac singură.

John s-a întors spre ea, copleşit de emoţie. A deschis gura dar nu a spus nimic.

Belle a făcut un pas înainte şi l-a mîngîiat pe obraz.

– Iar dacă mă vei lăsa, i-a spus cu blîndeţe, te voi apăra la rîndul meu.

John i-a acoperit mîna cu a lui.

– Oh, Belle, ce-am făcut să te merit?

Ea a zîmbit în sfîrşit.

– Nimic. Nu ai făcut nimic.

John a luat-o în braţe.

– De acum încolo nu-ţi mai dau drumul, i-a spus cu ardoare, trecîndu-şi mîinile prin părul ei.

– Te rog spune-mi că de data aceasta vorbeşti serios.

John i-a cuprins chipul în palme şi a privit-o în ochi.

– Îţi promit. Vom înfrunta totul împreună.

Belle l-a înlănţuit cu braţele şi şi-a lipit obrazul de pieptul lui.

– Am putea uita de toate pînă dimineaţă? Pentru cîteva ore? Ne-am putea preface că totul este perfect?

I-a răspuns cu ardoare la săruturi iar pasiunea ei l-a pus pe jar. Cîteva clipe mai tîrziu el a luat-o în braţe şi a dus-o în pat.

I-a mîngîiat părul cu atîta adoraţie că ochii lui Belle s-au umplut de lacrimi.

– În noaptea asta vei fi a mea.

Belle a scos un singur cuvînt:

– Da.

Buzele lui îi alunecau pe gît în timp ce degetele îi desfăceau febrile hainele. O atingea ca un om înfometat, o mîngîia, o adulmeca, o strîngea.

– Nu pot... încet, i-a spus.

– Nu-mi pasă, a gemut Belle. Și ea își dorea eliberarea, se ruga de el, îl implora. Nici nu visase că dorința o putea copleși atît de rapid. I-a desfăcut halatul, dornică să-i simtă pielea lipită de pielea ei.

John părea să simtă aceeași dorință, pentru că aproape că și-a rupt halatul în graba de a-i simți sînii lipindu-se de pieptul său.

– Dumnezeule, cît te doresc! a gemut el, strecurîndu-și mîna între picioarele ei. Era umedă, iar senzația l-a înnebunit.

Nu știa cît va mai putea rezista să nu o pătrundă, dar voia să fie absolut sigur că ea era pregătită să-l primească. Și-a strecurat un deget înăuntrul ei și i-a simțit mușchii strîngîndu-l. Forța dorinței ei l-a uimit.

– Te rog, l-a implorat Belle. Vreau... Vocea i s-a stins.

– Ce vrei?

– Pe tine. Acum.

– Draga mea, și eu te doresc. I-a desfăcut cu blîndețe picioarele și s-a așezat între ele, gata să o pătrundă dar fără să o atingă încă. Respirația îi era neregulată și a i-a spus, cu mare greutate: ești sigură, iubire? Dacă te ating nu mă voi mai putea opri.

Răspunsul ei a venit imediat: l-a prins de șolduri și l-a tras spre ea. John a făcut atunci ceea ce visase de atîtea săptămîni și a pătruns înăuntrul ei. Era strîmtă și s-a temut să nu-i facă rău, așa că s-a mișcat încet, înainte și înapoi, dîndu-i trupului ei răgaz să se obișnuiască.

– Doare? i-a șoptit.

Era puțin incomod, dar trupul i se relaxa, așa că a clătinat din cap. Știa care va fi deznodământul și își dorea din răsputeri să ajungă acolo.

John a gemut cînd a atins bariera fecioriei ei. A trebuit să facă apel la toată stăpînirea de sine ca să nu o invadeze, așa cum îi cerea trupul.

– S-ar putea să te doară puțin, iubire, i-a spus. Aș fi vrut să se poată altfel, să iau durerea asupra mea, dar îți promit că va fi doar o dată...și...

– John? l-a întrerupt ușurel Belle.

– Da?

– Te iubesc.

– Nu, Belle, nu... Nu se poate.

– Ba da.

– Nu spune asta. Nu spune nimic. Nu... Nu mai putea vorbi. Nu mai putea respira. Era a lui, era mai mult decît ar fi meritat el, și-o dorea în viața lui... dar nu putea fi într-atît de ingrat încît să-i ceară și inima.

Belle i-a observat chinul din privire. Nu-i înțelegea cauza dar voia cu disperare să o alunge. Cuvintele nu-l puteau vindeca însă, așa că a încercat să-și arate sentimentele printr-un sărut.

A plonjat în întregime înăuntrul ei. Belle se simțea atît de bine, nu semăna cu nimic din ce trăise pînă atunci.

– Ești atît de mare, i-a zîmbit Belle rușinoasă.

– Exact ca orice alt bărbat. Deși nu aș vrea să ai vreodată motiv să faci comparație. A început să se miște în același ritm cu ea, savurînd frecarea dintre trupurile lor.

Belle și-a ținut răsuflarea.

– Cred că-mi place. Și-a încolăcit picioarele în jurul lui, ajutîndu-l să pătrundă și mai adînc, atît de adînc că a fost sigură că-i va atinge inima.

Mișcările lui erau tot mai rapide și mai profunde. Belle și-a înfipt degetele în pielea lui, zgîriindu-l cu unghiile, încercînd să-l tragă și mai aproape.

– Vreau acum! a gemut, simțind că trupul îi lua foc.

– Acum, îți promit. Și-a strecurat mîinile printre trupuri și i-a atins cea mai sensibilă zonă. Belle a explodat în clipa în care a atins-o, strigîndu-și pasiunea în timp ce fiecare mușchi al ei se tensionase. Simțind-o cum se încleștа în jurul bărbăției lui, s-a aruncat pentru ultima oară înăuntrul ei, răspîndindu-și sămînța.

Cînd respirația și-a recăpătat ritmul normal, el i-a îndepărtat o șuviță transpirată de pe obraz și a întrebat-o:

– Ei?

Belle i-a zîmbit.

– Chiar trebuie să întrebi?

El a oftat ușurat. Belle nu avea de gînd să-l întrebe de ce nu-i acceptase declarația de dragoste. S-a relaxat și a îmboldit-o:

– Hai, fă-mi pe plac.

– A fost minunat, John. Nu am mai trăit ceva asemănător. Și ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

A sărutat-o pe vîrful nasului.

– Și tu ai jucat un rol hotărîtor.

– Da, dar tu ai avut grijă de mine, te-ai asigurat că eu... sînt bine, a spus, incapabilă să găsească cuvintele potrivite. Cum John se pregătea să protesteze, i-a pus mîna la gură și i-a spus: am văzut pe chipul tău. Ești un

bărbat atent şi sensibil dar nu vrei ca oamenii să-ţi vadă această latură. Uite cum te-ai străduit ca totul să fie perfect pentru mine.

– Pentru că... pentru că ţin la tine, Belle. Vreau ca totul să fie perfect pentru tine.

– Este, John, este, a oftat ea mulţumită.

– Te voi proteja, i-a jurat el. Vei fi în siguranţă.

– Nu sînt tocmai neajutorată, să ştii.

– Ştiu, i-a răspuns el condescendent.

Tonul lui a iritat-o, aşa că s-a întors cu faţa spre el.:

– Nu sînt! a protestat. Iar tu ai face bine să te obişnuieşti cu gîndul că şi eu te voi proteja. Şi că nu te voi lăsa să te lupţi singur cu monştrii.

John a privit-o întrebător.

– Doar nu crezi că te voi lăsa să te expui pericolului?

– Chiar nu înţelegi, John? Dacă tu eşti în pericol, sînt şi eu. Este acelaşi lucru.

John nu vedea lucrurile la fel, dar nu a vrut să o supere tocmai atunci, cînd ea era fierbinte şi dulce în braţele lui.

– Nu spuneai că vrei să uităm cîteva ore de toate problemele?

– Ba da. Dar e greu, nu-i aşa?

John şi-a dus mîna la zgîrietura provocată de glonţ, cu cîteva zile în urmă.

– Da, i-a răspuns serios. Este.

Capitolul 16

Dimineața a sosit mult prea devreme iar Belle a știut că trebuia să se întoarcă acasă. Şi-a tras repede hainele pe ea. Tot nu-i venea să creadă că se furișase în camera lui John, cu o noapte în urmă. Nu s-ar fi crezut niciodată în stare de asemenea fapte nesăbuite, curajoase. A oftat. Probabil că femeile îndrăgostite făceau într-adevăr lucruri disperate.

– S-a întîmplat ceva? a întrebat-o imediat John, îmbrăcîndu-și cămașa.

– Poftim? Oh, nu. Mă gîndeam doar că nu mai vreau să urc vreodată într-un copac atît de înalt.

– Amin.

– Nu urcatul a fost cel mai dificil. Ci să aplec creanga spre fereastra ta și să...

– Nu mai contează, a întrerupt-o el ferm. Pentru că nu vei repeta aventura.

Era atît de îngrijorat pentru ea că nu s-a mai gîndit să se arate nemulțumită de tonul lui autoritar.

În timp ce se furișau prin casa lui Damien, Belle s-a întrebat dacă era înțelept din partea lor să iasă în stradă, doar ei doi, cînd dușmanul lor era încă în libertate. I-a împărtășit lui John temerile ei cînd au coborît treptele din fața casei.

John a clătinat din cap.

– Pare mai degrabă laș. Preferă să atace la adăpostul întunericului.

– Pe mine m-a atacat în timpul zilei, i-a reamintit Belle.

– Da, dar s-a folosit de alții, iar tu ești femeie. Și-a dat seama că Belle se pregătea să protesteze, așa că a adăugat cu diplomație: nu te consider mai puțin capabilă, dar știi și tu că majoritatea bărbaților nu te-ar privi ca pe o amenințare. Și apoi, nu există nici un motiv pentru care ar fi treaz atît de devreme. De ce să aștepte pe aici pe undeva cînd bănuiește că nu mă voi trezi decît peste cîteva ore?

– Poate că m-a văzut azi-noapte. Și știe deci că mă vei conduce acasă.

– Dacă te-ar fi văzut ar fi încercat să te răpească. Gîndul l-a înfiorat. Trebuia să termine cît mai repede cu povestea asta. După cîteva secunde a întrebat-o: crezi că Persephone s-a trezit?

Belle s-a încruntat și s-a uitat spre cerul portocaliu.

– Nu știu sigur. E destul de ciudată. Niciodată nu știu ce să cred în ceea ce o privește. În plus, eu nu sînt niciodată trează la ora asta, așa că nu știu dacă obișnuiește să se trezească devreme sau nu.

– Pentru binele tău, sper să fie încă în pat. Singurul lucru pe care l-ar putea face ar fi să insiste să mă însor cu tine, ceea ce nu ar fi o problemă, pentru că am de gînd să fac exact asta. Dar vreau să evit țipetele și ochii dați peste cap și toate prostiile femeiești.

Belle l-a privit chiorîș cînd l-a auzit spunînd „lucruri femeiești" și a replicat imediat:

– Sper ca Persephone și cu mine să ne comportăm de așa manieră încît să nu-ți ofensăm sensibilitatea masculină.

John s-a strîmbat.

– Așa să faceți.

Belle nu a mai făcut nici un comentariu pentru că ajunseseră în fața casei ei. Fusese suficient de prevăzătoare să ia o cheie cu ea, așa că s-au furișat înăuntru. John a dat să plece imediat, ca să nu dea naștere unei scene.

– Te rog, nu pleca, i-a spus Belle punîndu-i mîna pe braț. Din fericire, nici unul dintre servitori nu fusese martor la intrarea lor clandestină. Așteaptă-mă în bibliotecă. Fug să mă schimb în ceva mai potrivit.

John i-a privit zîmbind hainele bărbătești și a dat din cap. Belle a pornit în fugă pe scări. S-a oprit după primele trepte și i-a spus zîmbind:

– Avem multe de discutat.

El a dat din nou din cap și a intrat în bibliotecă. Și-a trecut degetele pe cotoarele cărților legate în piele pînă cînd a găsit una cu un titlu care l-a intrigat. A luat-o de pe poliță și a răsfoit-o leneș, fără să dea prea mare atenție cuvintelor. Gîndurile îi zburau la îngerul blond de la etaj. Ce o făcuse să se cațere într-un copac, pînă la etajul trei? Nu că i-ar fi displăcut deznodămîntul, dar era hotărît să o omoare dacă mai încerca asta. A oftat. Trupul îi era fierbinte, dar de data aceasta nu de dorință ci de mulțumire.

Ea era a lui. Nu știa prea bine cum se întîmplase, dar era a lui.

Belle a reapărut într-o rochie roz, care îi scotea în evidență bujorii din obraji. Își prinsese în grabă părul

într-un coc lejer. Nu era tocmai cea mai studiată apariție, dar măcar era prezentabilă.

John a ridicat o sprînceană, impresionat de rapiditatea transformării.

– Doar cinci minute, doamnă? Sînt uimit. Și impresionat.

– Zău așa, nu-i chiar atît de greu să te îmbraci, i-a spus Belle.

– Surorile mele nu reușeau să o facă în mai puțin de două ore.

– Probabil că depinde mult de cît de tare te grăbești să ajungi undeva.

– Iar tu ai dorit foarte tare să ajungi aici?

– Oh, da, i-a spus ea. Foarte tare. A făcut un pas spre el, apoi încă unul, și încă unul, pînă cînd a ajuns aproape de el. Cred că m-ai transformat într-o destrăbălată.

– Sper din toată inima.

Belle a observat că respira mai greu și a zîmbit. Îi făcea plăcere să afle că și el simțea exact ceea ce simțea și ea.

– A propos, a spus ea nonșalantă, să știi că într-adevăr durează mai mult de cinci minute să te îmbraci cum se cuvine.

– Poftim? O privea plin de dorință iar mintea refuza să-i înțeleagă cuvintele.

Belle s-a întors cu spatele.

– Nasturii.

El și-a ținut răsuflarea la vederea spatelui gol.

– Te superi? l-a întrebat ea încet.

Fără vreun cuvînt, el i-a încheiat nasturii, atingîndu-i cu fiecare ocazie pielea catifelată. Cînd a ajuns la ultimul, s-a aplecat și a sărutat-o pe gît.

– Mulţumesc, i-a spus Belle în şoaptă şi s-a întors spre el. Trupul ei parcă renăscuse. Conştientă că trebuia să dea dovadă de decenţă – erau în biblioteca tatălui ei, la urma-urmei – s-a aşezat pe un scaun. Avem de discutat unele lucruri.

– Mîine, i-a răspuns John aşezîndu-se pe scaunul de lîngă ea.

– Poftim?

– Ne căsătorim mîine.

Belle a făcut ochii mari.

– E cam din scurt, nu ţi se pare? Se resemnase că nu va avea nunta la care visase, dar merita totuşi ceva special. Probabil că nici una dintre rudele ei nu avea cum să ajungă la timp la Londra.

– Eu aş fi făcut-o chiar azi, dar m-am gîndit că o doamnă are nevoie de timp.

Belle l-a privit întrebător, sperînd că era doar sarcastic.

– Nu e cazul să ne grăbim atît de tare.

Cuvintele ei nu l-au îngrijorat. John ştia că ea nu încerca să se eschiveze. Numai că el nu-şi dorea o logodnă lungă. Nu după ce gustase cu o noapte în urmă.

– Vreau să te am lîngă mine, să te pot proteja. Ca să nu mai spun că s-ar putea să fi rămas însărcinată.

Belle a pălit. În vîltoarea pasiunii, nu se gîndise nici măcar o clipă la consecinţe.

– Nu voiam să-ţi propun să aşteptăm luni întregi. Ci doar o săptămînă-două. În plus, trebuie să obţii dispensa.

– O am.

– Deja?

– De săptămîna trecută. De cînd ţi-am spus că ai două săptămîni la dispoziţie, pînă ce părinţii tăi se vor întoarce.

– Dar cele două săptămîni nu s-au încheiat, i-a zîmbit ea triumfătoare. Cîștigase cîteva zile, măcar.

– Regret, dar oferta a fost făcută înainte ca eu să știu că avem un dușman atît de periculos. Nu mai sînt dispus să aștept atît. Îți repet: vreau să fii lîngă mine, să te pot supraveghea.

Belle a oftat. El începea să devină romantic, lucru la care nu avea cum să rămînă imună. Și totuși, avea mari dubii că va putea măcar să-și cumpere o rochie nouă pentru căsătoria ei, dacă aceasta avea loc a doua zi. Gîndul că se va mărita într-o rochie veche nu era cîtuși de puțin romantic. A ridicat privirea spre el, să vadă dacă mai avea sau nu rost să-și pledeze cauza. John părea implacabil.

– Bine. Rămîne pe mîine. Seară, a adăugat repede.

– Credeam că o căsătorie se oficiază dimineața.

– Aceasta nu, a spus ea.

John a înclinat capul. Îi putea oferi măcar atît. S-a ridicat și și-a netezit haina.

– Acum te rog să mă scuzi. Am unele aranjamente de făcut. Ții să te cunune vreun preot anume?

Belle era impresionată că se gîndise să o întrebe, dar nu ținea în mod deosebit la vreun preot.

– Te rog să iei cu tine unul dintre servitori, cînd pleci. Nu vreau să ieși singur pe stradă.

John a fost de acord. Deși era convins că dușmanul lui ataca doar noaptea, nu avea nici un motiv să nu fie precaut.

– Să rămîi în casă! a prevenit-o el.

Ea i-a zîmbit.

– Dacă ies, te asigur că o să-mi iau nu unul, nu doi, ci opt însoțitori.

– Te strîng de gît dacă nu faci asta,a mormăit John. Vin mai tîrziu, de îndată ce aflu la ce oră este liber preotul.

Belle l-a însoțit în hol și le-a dat instrucțiuni celor doi valeți să-l însoțească peste tot. Ajuns la ușă, el i-a sărutat palma desfăcută.

– Oh, John, a oftat ea. Mă voi sătura vreodată de tine?

– Sper că nu. I-a zîmbit și a ieșit pe ușă.

Belle a clătinat din cap și a urcat la etaj. Dumnezeule, chiar se căsătorea a doua zi?

A oftat. Se căsătorea.

S-a așezat la biroul din camera ei, a scos niște hîrtie și o pană. De unde să înceapă? S-a decis să-i scrie fratelui ei.

Dragă Ned,

Mă mărit mîine seară. Vrei să vii?

Belle

A zîmbit și a pus biletul criptic într-un plic crem. Probabil că va porni în grabă spre Londra. Biletul către Dunford a fost identic, numai că în el a adăugat numele lui John. Nu că ar fi fost o surpriză.

Emmei nu-i plăceau deloc misterele, așa că Belle s-a decis să fie cît de deschisă. În plus, Emma știa deja de existența lui John.

Dragă Emma,

Spre marea mea bucurie, eu și John am decis să ne căsătorim. Din nefericire, trebuie să o facem în grabă. Știu că este foarte din scurt, dar sper că tu și Alex veți putea veni mîine seară la Londra, la căsătoria mea. Din nefericire nu știu cu certitudine ora, dar va fi pe seară.

Cam mulți de „din nefericire" pentru un eveniment care se presupunea a fi fericit. Nu mai avea însă sens să-și bată capul cu asta, așa că a sfîrșit repede scrisoarea:

Îmi imaginez că ești surprinsă. La fel sînt și eu. Îți explic totul cînd ajungi.

Cu multă dragoste,
Belle

Se pregătea să ducă scrisorile jos și să trimită servitorii cu ele cînd Persephone și-a făcut apariția pe ușa lăsată deschisă.

– Ce devreme te-ai trezit! a spus ea.

Belle a zîmbit și a dat din cap, abținîndu-se să-i spună că nici nu prea dormise.

– Ai avut vreun motiv anume? a insistat Persephone.

– Mă mărit mîine, i-a spus ea pe șleau.

Persephone a clipit ca o bufniță.

– Poftim?

– Mă mărit.

A continuat să clipească. După cîteva momente a reușit să-și recapete glasul:

– Cu cineva cunoscut?

– Cu John Blackwood, bineînțeles. Cu cine altcineva?

Persephone a ridicat din umeri.

– Nu a mai trecut pe aici de ceva vreme.

– Cîteva zile nu înseamnă neapărat „ceva vreme", i-a luat Belle apărarea. În orice caz, lucrurile s-au lămurit între noi iar mîine seară ne căsătorim.

– Deci așa...

– Nu mă feliciți?

– Bineînțeles, draga mea. Știi că eu cred că este un bărbat bun, dar simt cumva că am eșuat în misiunea mea de doamnă de companie. Ce explicații le voi da eu părinților tăi?

– Nici măcar nu-i cunoști, iar ei nici nu au idee că eu am o doamnă de companie. Încearcă să privești lucrurile astfel: scopul tuturor domnișoarelor este să se mărite, nu?

Persephone a dat din cap, dar nu părea prea convinsă.

– Eu una mă mărit. Deci am atins un țel nobil, care te pune într-o lumină favorabilă și pe tine, ca însoțitoare a mea.

Persephone i-a aruncat o privire care părea să spună, sarcastic:

– Chiar așa?

– Bine, a cedat Belle. Recunosc că este o situație neobișnuită. Și că lumea va comenta cîteva săptămîni. Va trebui să trecem peste toate astea. Și mai presus de toate, vreau să știi că sînt fericită.

Persephone a zîmbit:

– Doar asta contează.

Belle era convinsă că nu va putea dormi deloc în noaptea care a urmat, dar s-a trezit a doua zi complet refăcută. John trecuse pe seară pe la ea și îi spusese că găsise un preot care îi va cununa la ora șapte. Belle zîmbise și insistase ca el să-i păstreze pe cei doi valeți cu el, după care îl dăduse pe ușă afară. Avea multe de făcut. Hotărîtă să nu aibă o nuntă complet lipsită de fast, comandase cîteva duzini de flori care urmau să îi fie trimise acasă și o tîrîse pe Persephone după ea, să-și caute o rochie.

Madame Lambert s-a oripilat la ideea de a face o rochie de mireasă într-un timp atît de scurt, dar a reușit să-i găsească lui Belle o rochie din mătase verde care necesita doar cîteva ajustări minore. Rochia era croită simplu, cu umerii ușor dezgoliți și împodobită cu straturi de voal alb, fluid. Era potrivită pentru o vreme mai caldă, dar Belle chiar nu dorea să se plîngă, date fiind condițiile.

Restul zilei a trecut cu o lentoare surprinzătoare. Belle crezuse mereu că o nuntă înseamnă zeci de pregătiri, dar și-a dat seama că nu aveai prea multe de făcut atunci cînd te căsătoreai acasă, cu patru sau cinci invitați.

Era ziua căsătoriei ei iar ea nu avea absolut nimic de făcut. Avea să se simtă mai bine atunci cînd va sosi Emma, și-a spus. Avea nevoie de compania unei femei. Persephone era o drăguță, dar nu fusese niciodată măritată, așa că nu-i era de prea mare ajutor. Încercase să poarte „acea discuție" cu ea, cu o seară înainte, dar își dăduse curînd seama că știa chiar mai puține decît Belle.

Așa că discuția lor luase imediat sfîrșit.

Din nefericire, se părea că Emma nu se grăbea prea tare să ajungă la Londra. Belle a rătăcit fără țintă prin casă întreaga zi, fără să fie în stare să se concentreze pe ceva. A ciugulit din mîncare la micul dejun, după care s-a așezat la fereastră, în salonul mamei ei, și a privit în gol pe fereastră.

Persephone a băgat capul pe ușă:

– Ești bine, draga mea?

Belle nu s-a întors. Privirea îi rămăsese fixată, fără motiv, pe un cățeluș negru care mergea pe lîngă bordură.

– Sunt bine. Mă gîndeam.

– Ești sigură? Arăți cam... ciudat.

Belle și-a dezlipit ochii de la cîine și s-a întors cu fața la Persephone.

– Sînt bine, zău. Numai că nu am nimic de făcut. Iar dacă aș avea, probabil că nu m-aș putea concentra.

Persephone a zîmbit și a dat din cap, înțelegătoare. Avea emoții. Era ceva normal. Așa că a ieșit din cameră.

Belle s-a reîntors la fereastră. Cîinele dispăruse, așa că s-a decis să privească frunzele din pomul de peste drum. Cîte aveau să cadă oare din cauza vîntului puternic? S-a plictisit însă repede, așa că a urcat în camera ei și s-a întins în pat, încercînd să adoarmă.

S-a trezit cînd Persephone o scutura de umeri.

– Dumnezeule, fetițo, spunea ea. Nu pot să cred că dormi în ziua nunții tale.

Belle s-a frecat la ochi, minunîndu-se că reușise totuși să doarmă.

– Nu aveam nimic altceva de făcut, i-a răspuns încă amețită.

– Lordul Blackwood este jos, cu preotul Dawes. Pare destul de nerăbdător.

– Cît este ceasul? a întrebat Belle, dezmeticindu-se.

– Șase și jumătate.

Dumnezeule, cît de mult dormise!

– A sosit vreuna din rudele mele?

– Nu, dar am auzit că drumurile sînt pline de noroaie.

Belle a oftat.

– Ei bine, nu-i putem aștepta toată noaptea. Te rog să-i spui lordului Blackwood că voi coborî cît de repede pot. Și nu-i spune că dormeam, te rog.

Persephone a dat din cap și a ieșit.

Belle s-a ridicat în picioare și și-a luat rochia din dulap. Poate că ar fi trebuit să sune camerista, să o ajute. Visase mereu că Emma, mama ei și cîteva prietene o vor ajuta să se îmbrace. Ar fi rîs, ar fi glumit, iar ea s-ar fi simțit ca o regină. Dar nu era nimeni cu ea. Era singură.

Singură în ziua nunții. Ce gînd deprimant!

Gîndurile i-au zburat la John, care o aștepta jos, nerăbdător. Îl vedea cu ochii minții, învîrtindu-se prin salon. A zîmbit. Nu era singură. Și nu va mai fi niciodată.

Cînd să îmbrace rochia a auzit zarvă în hol. Ușa s-a dat de perete iar Emma a dat năvală în încăpere.

– Dumnezeule, verișoară! a exclamat ea, încercînd să respire normal. Belle era convinsă că urcase treptele două cîte două. Nu puteai să mă anunți mai din timp?

– A fost puțin cam pe neașteptate, i-a răspuns Belle.

– Asta am bănuit-o și eu.

Cineva striga pe hol.

– Oh, Doamne, a murmurat Emma. Trebuie să fie Alex.

Bărbatul cu pricina și-a făcut apariția în prag. Și el respira greu. Belle și-a spus că probabil urcase *cîte trei* trepte deodată. I-a aruncat soției lui o privire ucigașă:

– Dacă mai sari vreodată așa din trăsură, te strîng de gît cu mîinile mele.

Emma a ales să evite să-i răspundă direct soțului ei:

– Alex este exagerat de protector, dată fiind starea mea.

– Emma... a avertizat-o el.

Exact în clipa aceea, John și-a făcut apariția în pragul ușii.

– Ce naiba se întîmplă aici?

Belle a fugit în dressing, strigînd:

– Nu ai voie să mă vezi!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Belle! Nu este o nuntă clasică.

– E cît de clasică doresc eu. Așa că trebuie să ieși. Ne vedem jos.

Alex a dat ochii peste cap și a murmurat:

– Femeile astea! Fapt care i-a atras o privire urîtă din parte soției lui. Am nevoie de ceva de băut. A ieșit din cameră, urmat de John, care nu a mai aruncat nici măcar o privire înapoi.

Emma a închis repede ușa în urma lor și s-a dus la ușa dressingului.

– Au plecat, a spus încet, fără să știe exact de ce vorbea în șoaptă.

– Ești sigură?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Belle, doar am și eu ochi! Au plecat, crede-mă.

Belle a băgat capul pe după ușă și cînd a văzut că în cameră nu mai erau cei doi s-a aventurat afară.

– Te credeam cea mai rațională făptură de pe pământ, i-a spus Emma.

– Mi-am pierdut mințile, i-a răspuns Belle, crezînd cu convingere ce spunea.

– Ești sigură că ești pregătită să faci asta?

Belle a dat din cap iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Credeam doar că totul va fi altfel. Nici măcar mama nu este aici! Și-a tras nasul cu zgomot.

Emma a luat-o de mînă, impresionată de lacrimile verișoarei ei.

– Poți amîna totul, Belle. Nu ai nici un motiv pentru care să te măriți azi, neapărat.

Belle a clătinat din cap.

– Nu pot aștepta, Emma. Nici o zi măcar. După care i-a spus întreaga poveste.

Capitolul 17

De îndată ce Emma s-a convins că Belle era cu adevărat îndrăgostită de John, a ajutat-o să-și îmbrace rochia și a declarat-o cea mai strălucitoare mireasă din cîte văzuse vreodată.

– Înseamnă că nu mai am ochii roșii, a glumit Belle. Vărsase rîuri de lacrimi în zilele care trecuseră.

Emma a clătinat din cap cu seriozitate.

– Vrei să te conducă Alex în fața preotului?

Belle s-a încruntat.

– Sperasem să fi ajuns Ned. Dacă nu este prezent tatăl miresei, măcar fratele să fi fost. Oricum, tata va fi furios că nu a fost el cel care să mă conducă.

– A avut prilejul la nunta mea, i-a spus Emma. Va trebui să se mulțumească cu atît. Ned ți-a răspuns la scrisoare?

– Nu a fost timp.

Emma și-a mușcat buza.

– Ce-ar fi să cobor, să-i anunț să se pregătească? Mă întorc imediat.

A ieșit pe ușă și s-a îndreptat spre salon. John se învîrtea în sus și-n jos, nerăbdător.

– De ce durează atît? a întrebat-o.

Emma a privit spre ceas.

– Este abia şapte şi zece. Este chiar punctuală pentru o nuntă care ar fi trebuit să înceapă la şapte.

– Femeile astea! Cuvintele au venit din partea soţului ei, care era prăvălit pe o sofa mult prea neîncăpătoare pentru el. Dunford stătea în faţa lui şi zîmbea atotcunoscător.

Emma le-a aruncat amîndurora cîte o privire mustrătoare, înainte de a se întoarce spre viitoarea ei rudă:

– Nu mai durează mult.

– Emma, draga mea, a chemat-o soţul ei cu glas mieros. Poţi veni un moment?

Emma l-a privit bănuitoare dar s-a apropiat.

– Îl vezi pe preot? a întrebat-o în şoaptă.

Ea a dat din cap.

– Vezi ceva... ciudat la el?

Emma l-a privit atentă.

– Pare cam înclinat spre stînga.

– Aşa-mi pare şi mie. E aici de o jumătate de oră şi este deja la al patrulea pahar de coniac. Cred că ar trebui să începem cît mai repede ceremonia, cît mai este în stare.

Emma nu a scos nici un cuvînt. A urcat repede în camera lui Belle şi i-a spus:

– Nu cred că mai putem întîrzia.

– Nici măcar cîteva minute?

– Dacă mai vrei să te măriţi în seara asta, nu.

Belle nu avea idee ce voia să spună, dar a decis să nu întrebe. A luat voaleta din dantelă spaniolă şi şi-a prins-o pe cap.

– Bănuiesc că nu-l mai putem aștepta pe Ned. Îl aduci pe Alex? Va trebui să mă conducă el.

Emma a luat-o în jos pe scări, și-a luat soțul de mînă și i-a spus lui Persephone să înceapă să cînte la pian. Erau cu toții în capul scării cînd au auzit-o pe Persephone intonînd un marș.

– Dumnezeule mare! a spus Alex, asurzit de sunetele stridente. Ce-i asta? Beethoven?

– Puteam să jur că am rugat-o să cînte Bach, a spus Belle.

– Nu cred că e nici Bach, i-a răspuns Alex. Nu e nimic.

– Putem doar spera că nu va cînta și din gură, a spus Emma. I-a aruncat verișoarei ei un zîmbet încurajator și a coborît treptele, ca o adevărată doamnă de onoare.

– Nu are cum să cînte mai prost ca tine, a spus Alex printre dinți.

Belle s-a uitat la verișoara ei, care ajunsese deja la mijlocul scării.

– Cred că te-a auzit.

– N-am spus nimic neadevărat. I-a oferit brațul. Mergem?

În timp ce coborau scara, trecînd pe lîngă trandafirii albi și roz comandați special de ea, dezamăgirea legată de graba cu care se căsătorea s-a risipit, lăsînd în loc doar bucuriei. Fiecare pas o aducea mai aproape de bărbatul pe care îl iubea, cel al cărui viață avea să se lege pentru totdeauna de a ei. Cînd a intrat în salon și l-a văzut în picioare, lîngă preot, cu ochii strălucind de mîndrie și dorință, abia s-a abținut să nu alerge în brațele lui.

Au ajuns. Alex i-a pus mîna în mîna lui John și a făcut cîțiva pași înapoi.

– Iubiții mei, a tunat Dawes, izbind-o în față cu un iz puternic de alcool. Ea a tușit discret și s-a dat un pas înapoi.

Persephone a pierdut ritmul și a luat-o de la început. Dawes s-a întors spre ea, iritat, și i-a strigat:

– Am spus „iubiții mei"!

Persephone a încetat.

Belle a profitat de momentul acela ca să-i șoptească lui John:

– Ești sigur că este preot?

John i-a zîmbit.

– Destul de sigur.

Dawes s-a întors spre cei doi.

– După cum spuneam... Iubiții mei... A clipit de cîteva ori și apoi a privit în jur. Sau poate ar fi mai bine să mă adresez celor trei.

Belle nu s-a mai putut abține.

– Sunt patru invitați.

– Poftim?

– Avem patru invitați, a repetat ea ceva mai tare. Știu că este o nuntă mai neobișnuită, dar aș vrea să țineți seama de toți cei patru invitați. L-a simțit pe John tremurînd din cauză că rîdea pe înfundate.

Dar Dawes nu era genul care să cedeze în fața unei tinere, mai ales că prinsese curaj după cele cinci pahare de coniac.

– Eu văd doar trei. I-a arătat cu degetul pe Alex, Emma și Dunford. Unu, doi, trei!

– Patru! a spus Belle triumfătoare, arătînd spre Persephone, care privea fascinată de după pian.

În clipa aceea Dunford a izbucnit în rîs, urmat de Emma și Alex, care reușiseră să se abțină pînă atunci. Dawes s-a înroșit tot și a spus:

– E pianista.

– E invitata mea.

– Bine, fetișcană încăpățînată, a mormăit el, ștergîndu-și fața cu o batistă. Iubiții mei, ne-am adunat aici, în fața celor *patru* invitați...

Timp de cîteva minute, ceremonia a continuat fără alte evenimente. Lui John nu-i venea să creadă cît era de norocos. Încă puțin și-și rosteau jurămintele, schimbau inelele, iar ea va fi a lui pentru eternitate. Abia s-a abținut să nu-l zorească pe preot. Știa că ar fi trebuit să savureze fiecare moment al ceremoniei, dar nu-și dorea decît să se termine și să se poată retrage undeva doar el cu mireasa lui, o săptămînă încheiată.

Dar speranțele lui au fost năruite cînd ușa de la intrare s-a trîntit cu putere. Dawes l-a privit întrebător iar el a dat scurt din cap, dîndu-i semnalul că poate continua.

– Dumnezeule mare! a exclamat Ned Blydon, sărind pur și simplu peste o sofa. Ați trecut de partea cu „se opune cineva"?

– Păi... nu, a spus Dawes.

– Foarte bine. Ned a luat-o pe Belle de mînă și a îndepărtat-o de altarul improvizat. Ai idee ce faci? i-a spus printre dinți. Cine este bărbatul acesta? Știi ceva despre el? Ce se întîmplă aici? Și cum îndrăznești să-mi trimiți un bilet în care îmi spui că te măriți a doua zi? Unde ți-a fost capul?

Belle l-a așteptat răbdătoare să-și termine tirada.

– La care întrebare vrei să-ţi răspund mai întîi?

– Ia ascultaţi aici! a tunat Dawes. Căsătoria asta se mai oficiază sau nu? Am...

– Continuă, i-a spus John ameninţător.

– Sînt un om ocupat, a spus Dawes. Am...

– Domnule Dawes, a intervenit împăciuitor Dunford, gratulîndu-l cu un zîmbet larg. Trebuie să-mi cer scuze pentru întrerupere. Este scandalos că un om de o asemenea importanţă este tratat astfel. Nu doriţi să bem un pahar de coniac, pînă se lămuresc lucrurile?

Belle nu ştia dacă să-i mulţumească lui Dunford sau să-l strîngă de gît. În ritmul acesta, Dawes avea să fie mult prea beat ca să poată termina ceremonia. A dat ochii peste cap şi s-a întors spre fratele ei, care o privea îngrijorat.

– Eşti sigură că vrei să faci asta? a întrebat-o el din nou. Cine este acest bărbat?

Alex a făcut un pas înainte şi l-a bătut pe Ned pe umăr.

– Este un om bun, i-a spus. Lîngă el, Emma dădea din cap cu convingere.

– Îl iubeşti? a întrebat Ned.

– Da, a şoptit Belle. Din toată inima.

Ned a privit-o în ochi, încercînd să-i ghicească profunzimea sentimentelor.

– Foarte bine. Scuze de întrerupere, a spus mai tare. Dar va trebui să o luăm de la început, pentru că vreau să fiu el acela care încredinţează mireasa.

– Ascultă la mine, tinere! Am ajuns deja la mijlocul ceremoniei! Iar eu sînt un om foarte ocupat!

– Eşti un beţiv şi atît, a murmurat Belle.

– Ai spus ceva? a întrebat-o Dawes. S-a întors spre Dunford, pe care îl percepea acum ca pe un aliat și l-a luat pe după umeri: a spus ceva?

Dunford s-a desprins cu grijă din strînsoare.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Vei fi plătit în plus pentru deranj. Mă ocup eu de asta.

Belle și Ned au luat-o pe scări și aproape ca ajunseseră sus cînd l-au auzit pe Dawes întrebînd:

– O să cînte iar la pian? S-a auzit un sunet înfundat, ca și cum cineva îi dăduse altcuiva un ghiont. Numai că Belle nu a mai vrut să știe cui.

Cîteva secunde mai tîrziu, Persephone a reînceput să cînte la pian iar Belle a început a doua procesiune pe ziua aceea, ca să se mărite în sfîrșit.

– Arăți minunat, i-a șoptit Ned.

– Mulțumesc, i-a zîmbit Belle. Își iubea mult fratele, deși se ciondăneau adesea și își făceau doar rareori complimente.

Ceremonia a decurs fără alte incidente. Persephone chiar a încetat să cînte de îndată ce Dawes a spus:

– Iubiții mei...

Cîteva minute mai tîrziu, John și Belle erau soț și soție.

Toată lumea a izbucnit în urale cînd cei doi s-au sărutat, iar Dunford chiar a spus ceva mai tîrziu, ironic, că nu știa de ce o făcuse: pentru fericirea celor doi sau pentru că se terminase cu bine ceremonia.

După obișnuitele felicitări și sărutatul miresei doar de către invitații bărbați (erau doar trei, așa că nu a durat prea mult), Ned s-a întors spre sora lui și a întrebat-o.

– Și recepția unde se ține? Sînt mort de foame.

Belle a încremenit. Uitase complet de recepție. Și cînd te gîndești că se tot plînsese că nu avea nimic de făcut!

– Belle a decis să amîne recepția, a intervenit John. Pînă ce se întorc părinții voștri. A considerat că așa ar prefera mama voastră.

Ned s-a gîndit că mama ar fi preferat ca Belle să fi amînat și ceremonia, dar și-a ținut gura. I-a zîmbit politicos noului său cumnat și a pus întrebarea care nu-i dăduse pace întreaga seară.

– Pînă la urmă cum v-ați cunoscut voi doi?

– Am cumpărat recent o proprietate lîngă moșia lui Ashbourne, în Westonbirt, i-a răspuns John. Acolo ne-am cunoscut.

– Și a luptat cu Alex în peninsulă, a adăugat Belle. Erau prieteni foarte buni.

Brusc, Ned l-a privit pe John cu respect.

– Că tot a venit vorba de război, a intervenit Alex, n-o să ghicești pe cine am văzut afară, cînd coboram din trăsură.

John s-a întors cu fața spre el.

– Pe cine?

– Pe George Spencer.

Belle a simțit cum a strîns-o cu putere de mînă. Părea să vrea să spună ceva, dar nu a scos nici un sunet.

– Sînt sigur că ți-l amintești, a continuat Alex.

– Cine este George Spencer? a întrebat Belle

– Doar o veche cunoștință, i-a răspuns repede John.

Alex s-a aplecat și a sărutat pe obraz mireasa:

– Cred că este cazul să-i lăsăm pe tinerii căsătoriți să-și vadă de treburile lor. I-a făcut semn Emmei, care s-a pregătit imediat de plecare.

John l-a prins însă de braț:

– Ashbourne, aș putea schimba două vorbe cu tine înainte să pleci?

Alex a dat din cap și cei doi au plecat în bibliotecă.

John a închis ușa în urma lor.

– Nu sînt sigur că știi întreaga poveste cu George Spencer.

– Știu că l-ai forțat să părăsească armata.

– După ce l-am împușcat.

– Poftim?

– În fund.

Alex s-a apropiat de masă, și-a turnat un pahar cu whisky și l-a dat pe gît dintr-o dată.

– Ai avut vreun motiv anume?

– A violat o tînără spaniolă. Pe care eu jurasem să o protejez.

Alex a înjurat printre dinți iar degetele i s-au albit, atît de strîns ținea paharul.

– Dacă George Spencer bîntuia cu adevărat prin jurul casei, nu cred să o fi făcut ca să le poată ura de bine mirelui și miresei, a spus caustic John.

Alex a ridicat o sprînceană.

– Povestea are și o continuare?

John a cîntărit pe loc avantajele și dezavantajele de a-i spune totul. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să atragă într-o situație periculoasă un bărbat căsătorit, care aștepta un copil. Pe de altă parte și el avea acum o soție și planuri de viitor. Și-a amintit cuvintele lui Belle, spuse cu numai cîteva zile în urmă:

Nu poți face asta de unul singur.

John nu prea ştiuse cum să-i urmeze sfatul. Fusese singur atîta vreme încît nu ştia nici să ceară ajutor şi nici să-l accepte. Dar Alex făcea acum parte din familia lui, iar John se simţise dintotdeauna mai apropiat de el decît de fraţii lui. Damien nici măcar nu-şi făcuse timp să vină la nuntă.

Alex şi Emma, pe de altă parte, veniseră în suflet tocmai de la ţară. L-a privit pe Alex, care îl studia atent:

– Am o problemă.

Alex a înclinat capul.

– George Spencer vrea să mă omoare.

– Eşti sigur?

– Sînt foarte sigur că cineva încearcă să mă omoare, i-a răspuns John. Şi nu pot să cred că prezenţa lui în faţa acestei case este doar o coincidenţă.

Alex şi-a trecut mîna prin păr, amintindu-şi cît de furios fusese Spencer atunci cînd John îl forţase să plece din armată.

– Nu, nu este o coincidenţă. Trebuie să facem ceva cu el.

John s-a simţit straniu de uşurat cînd l-a auzit spunînd „să facem".

– Unde dormiţi în noaptea asta?

Nu era tocmai o întrebare bună, dat fiind că John se căsătorise cu mai puţin de o oră în urmă. În condiţii normale, el şi Belle ar fi plecat în călătorie de nuntă sau s-ar fi îndreptat spre Bletchford Manor, să stea singuri o vreme. Dar el nu era de părere că vor fi în siguranţă la ţară, în casa cu prea multe ferestre şi uşi pe care Spencer s-ar fi putut furişa. Probabil că Londra era mai sigură.

– Nu ştiu, a spus John într-un final. Nu m-am gîndit la asta. Şi n-aş vrea să o duc pe Belle în casa fratelui meu.

– Rămîneți aici, i-a sugerat Alex. O iau eu pe Persephone cu noi. Belle nu mai are nevoie de însoțitoare, asta-i sigur. Îți trimit imediat cîțiva servitori. Locul e plin de ei, dar cîțiva în plus nu au cum să strice. Cu cît aveți mai multă lume în preajmă, cu atît sînteți mai în siguranță.

– Mulțumesc, i-a spus John. Mă gîndeam chiar să angajez pe cineva să ne păzească.

– Este o idee bună. Mă ocup eu de asta.

– Nu este nevoie, zău.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Abia te-ai căsătorit. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

John a încuviințat, gîndindu-se că s-ar putea obișnui repede cu ideea de a avea rude cărora să le pese.

– Emma și cu mine vom rămîne în oraș, a continuat Alex. Vino mîine dimineață, să hotărîm ce avem de făcut în privința lui Spencer.

– Așa voi face.

– Dar pînă atunci să ai o noapte a nunții minunată.

John i-a zîmbit larg.

– Chiar așa va fi.

S-a auzit o bătaie în ușă. Belle a băgat capul înăuntru.

– Ai terminat cu el, Alex? Este noaptea nunții mele și aș vrea să mi-o petrec cu soțul meu.

– Chiar despre asta discutam, i-a spus Alex, numai zîmbet. Drept urmare, mă duc să-mi caut nevasta și plecăm.

A ieșit. Belle a clătinat din cap și a întrebat:

– Despre ce discutați?

El a luat-o pe după umeri și l-au urmat împreună pe Alex.

– Îți povestesc totul mîine.

Cei cîțiva invitați au plecat curînd. Înainte de a ieși pe ușă, Emma a tras-o pe Belle deoparte:

– Nu... crezi că ar trebui să discutăm? i-a șoptit.

– Nu prea cred, i-a șoptit la rîndul ei Belle.

– Ești sigură?

– Despre ce?

– Chiar nu trebuie să purtăm discuția aceea?

– Emma, ce tot spui?

– Despre noaptea nunții. Nu ar trebui să stăm de vorbă?

– Păi... nu prea.

Emma s-a dat un pas înapoi și i-a zîmbit.

– Am știut eu că nu mai e nevoie. S-a îndepărtat cîțiva pași, după care s-a întors și i-a spus: să aveți o noapte minunată!

– Așa va fi. Cu siguranță.

– Despre ce era vorba? a întrebat-o John, sărutîndu-și soția pe gît după ce toți oaspeții au plecat.

– Îți povestesc mîine.

– Bine. Acum am altele în minte. A început să urce scările.

– Și eu la fel. Și l-a urmat în grabă.

– La ce te gîndești? a întrebat-o el cînd au ajuns la etaj. Acum?

– Că mă bucur că am rămas aici în seara asta.

– Mmm, și eu la fel. Ar fi durat prea mult pînă să ajungem acasă.

– La fratele tău?

– Nu, gîsculițo. La Bletchford Manor.

Belle a zîmbit.

– Pare să fi trecut atîta timp de cînd nu am mai fost acolo! Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că acum am un cămin.

– Nu este foarte mare, a spus încet John.

– Este suficient de mare pentru mine.

– Și are un nume îngrozitor.

– Asta se poate aranja.

– Și nu are nici prea mulți servitori.

– Nici nu am nevoie. Și nu mai denigra atît Bletchford Manor. Are și multe calități.

– Da?

– Oh, da. Tufele de trandafiri sînt foarte frumoase.

– Doar atît?

– Iar în camera de zi este un covor Aubusson uimitor.

– Doar atît?

– Ei bine... Belle a zîmbit. Intrau acum în dormitor. Ar mai fi și stăpînul.

– Stăpînul? Ochii lui John străluceau de încîntare.

– Este foarte atrăgător.

– Crezi asta? A încuiat ușa.

– Da, foarte.

John a oftat și a sărutat-o pe creștet.

– Soția mea, a murmurat cu încîntare. Soția mea.

Capitolul 18

Abia a doua zi Belle şi-a amintit să-l întrebe pe John ce discutase cu Alex. La început, el s-a gîndit să-i ascundă adevărul, dar privirea din ochii ei albaştri, inteligenţi, i-a amintit că o respecta prea mult ca să recurgă la subterfugii.

– Ştiu cine încearcă să mă omoare, i-a spus într-un final.

Belle s-a ridicat în şezut şi şi-a acoperit sînii cu pilota.

– Cine?

– George Spencer. Şi-a dres glasul. Cel despre care ţi-am povestit.

Belle a pălit.

– Dar credeam că a părăsit ţara!

– Aşa am crezut şi eu. Ashbourne mi-a spus că l-a văzut în apropierea casei, înainte de căsătoria noastră.

– Eşti sigur că el este cel care vrea să te omoare?

John a închis ochii. Amintirile îl duseseră din nou în Spania. Mirosul de sex şi sînge. Agonia din ochii Anei. Furia lui Spencer.

– Da, sînt sigur.

Belle l-a cuprins cu braţele şi l-a tras mai aproape de ea.

– Măcar acum știm cine este. Și putem lupta.

El a dat încet din cap.

– Ce putem face?

– Nu știu încă, iubirea mea. Trebuie să mă gîndesc la multe. Dar nu voia să facă asta acum, cînd era în pat cu cea care îi devenise soție cu nici douăzeci și patru de ore în urmă. A sărutat-o și a întrebat-o, schimbînd subiectul: ți-a plăcut ceremonia?

– Bineînțeles, i-a răspuns Belle cu loialitate.

– Ești sigură? Din cauza grabei sale, John aproape că stricase una din cele mai magice zile din viața ei. Păreai ușor tulburată înainte de căsătorie.

– Ah, *atunci*, a spus Belle roșind ușor. Eram doar puțin nervoasă.

– Nu erai pe cale să te răzgîndești, sper. Doar spera? Nu. Se ruga pentru asta.

– Nu, bineînțeles că nu. Nu am crezut nici o clipă că aș face o greșeală. Doar că mi s-a părut ciudat, pentru că nu era deloc așa cum visasem.

– Îmi pare rău, i-a spus încetișor John.

– Nu ai de ce. Chiar dacă nu a fost așa cum visasem nu înseamnă că nu a fost absolut perfect. Dumnezeule, înțelegi ceva din tot ce spun?

John a dat hotărît din cap.

– Credeam că am nevoie de biserică, de sute de invitați și de muzică – una care să sune cu adevărat a muzică. Dar m-am înșelat. Aveam de fapt nevoie de un preot beat, niște invitați ireverențioși și o doamnă care să fi învățat să cînte la pian de la o capră.

– Și ai avut parte exact de toate astea.

– Da. Dar de fapt aveam nevoie doar de tine.

John s-a aplecat să o sărute și în ora care a urmat lumea din jur a încetat să mai existe pentru ei.

De un lucru era convins John: că trebuia să facă ceva în privința lui George Spencer. Nu avea în nici un caz de gînd să stea și să aștepte ca acesta să-i înfigă un glonț în piept. Înnebunea dacă trebuia să aștepte răbdător ca dușmanul lui să facă o mișcare. Trebuia să pună la punct un plan. Să se vadă față în față cu Spencer și să rezolve situația.

Asta presupunea, bineînțeles, ca el să afle unde se afla acum Spencer. Nu avea nici o îndoială că o asemenea informație era ușor de obținut. Noutățile circulau repede în Londra, chiar și în afara sezonului, iar Spencer provenea dintr-o familie bună, așa că sosirea lui nu putea trece neobservată. Trebuia doar să-i întrebe pe oamenii potriviți.

John s-a retras în bibliotecă și i-a scris un bilet lui Alex, cerîndu-i ajutorul. Răspunsul l-a primit douăzeci de minute mai tîrziu.

Spencer locuiește într-o cameră închiriată, pe strada Bellamy la numărul 14. A revenit la Londra sub propriul nume și s-a bucurat de o primire nu foarte caldă. Se pare că a încercat să se întoarcă în Anglia imediat după război, dar a fost izgonit de pretutindeni și considerat dezertor. Situația s-a mai îmbunătățit de atunci, dar nu semnificativ.

Nu primește prea multe invitații, dar nu cred că i-ar fi greu să ia parte la baluri și serate. Știe să vorbească și are haine scumpe. Tu și Belle va trebui să fiți prevăzători.

Te rog să mă ții la curent cu planurile tale.

Ashbourne

Alex nu pierduse deloc timpul. John a clătinat din cap, admirativ. S-a așezat în fața unei foi de hîrtie. După cîteva încercări nereușite, s-a decis să fie succint și a trimis următoarea scrisoare:

Spencer,

Înțeleg că ești în Londra. Avem multe de discutat. Nu vrei să vii la ceai? Stau în casa socrilor mei, în Grosvenor Square.

Blackwood

A trimis scrisoarea printr-un mesager căruia i-a spus să aștepte răspuns.

După care a ieșit pe hol, să o caute pe Belle. Încă nu cunoștea bine casa, foarte mare pentru o reședință de oraș. I se părea straniu să locuiască în casa altuia, mai ales cînd proprietarii erau plecați în Italia și nici nu aveau idee că singura lor fiică se căsătorise cu el. Dacă soții Blydon ar fi fost acasă, el s-ar fi simțit ca un oaspete în adevăratul sens al cuvîntului, dar așa i se părea că juca rolul stăpînului în casa altuia. Ca să scape din această situație ciudată trebuia să rezolve problema cu George Spencer. Își petrecuse cinci ani din viață economisind ca să-și poată cumpăra o casă iar acum nu o putea folosi.

A găsit-o într-un final pe Belle, dormind pe sofaua din camera de zi. A zîmbit. Era obosită, pentru că nu dormise aproape deloc cu o noapte în urmă. Nevrînd să o deranjeze, a ieșit în vîrful picioarelor și s-a întors în bibliotecă, să citească. Îl enerva ideea să stea și să nu facă nimic, dar nu avea nimic mai bun de făcut decît să aștepte, dată fiind situația.

Ajunsese deja la al doilea capitol cînd Belle i-a bătut la ușă.

– Intră!

Ea și-a strecurat capul pe ușă.

– Deranjez?

– În prima mea zi de bărbat însurat? Aș zice că nu.

Ea a intrat, a închis ușa în urma ei și s-a așezat pe un scaun, lîngă John

– Nu, i-a spus el, prinzînd-o de mînă. Aici. Și a așezat-o la el în brațe.

Belle a rîs și l-a sărutat de două ori pe obraz, minunîndu-se de cît de în largul ei se simțea cu bărbatul acesta, deja.

– Ce citești? l-a întrebat trăgînd cu ochiul la cartea lui. *Pelerinul înflăcărat*? De ce citești tocmai așa ceva?

– Pentru că și tu l-ai citit.

– Așa, și?

– Și mi-am amintit cît erai de adorabilă cînd mi-ai povestit despre carte, în ziua în care ne-am cunoscut.

Răspunsul lui Belle a fost un alt sărut.

– Mi-am dat seama ce este în neregulă cu căsătoria noastră, i-a șoptit el.

– Oh?

S-a aplecat și a sărutat-o.

– Majoritatea cuplurilor, a murmurat el subliniind cuvintele cu cîte un sărut, își petrec întreaga săptămînă de după nuntă în pat. Noi nici măcar nu am dormit pînă mai tîrziu.

Belle a fluturat din gene.

– Ne-am putea duce înapoi, i-a sugerat.

Mîna lui a urcat de la talie spre sînul ei.

– Este o idee interesantă.

– Crezi? l-a întrebat cu răsuflarea întretăiată.

John a strîns-o ușurel în semn de răspuns.

– Mmm-hmm.

Și-a arcuit spatele. Sfîrcul i se întărise iar trupul lui i-a răspuns pe măsură.

– Vom simți oare mereu la fel? a șoptit ea.

– Sper. A sărutat-o cu ardoare. Buzele și limba lui erau nemiloase, îi cereau totul. Ai încuiat ușa? a întrebat-o răgușit, fără ca buzele lui să-i părăsească gîtul.

– Poftim? Belle era atît de pierdută în marea de pasiune că nu l-a auzit.

– Ai încuiat ușa?

Ea a clătinat din cap.

– Drace! Și-a desprins cu greu gura de pielea ei dulce și s-a tras de sub ea. A străbătut grăbit încăperea, respirînd greu. A întors hotărît cheia în broască, cu ochii arzînd de dorință. Din nefericire, nu a apucat să facă mai mult de doi pași înapoi că s-a auzit un ciocănit puternic în ușă. A înjurat printre dinți și s-a uitat repede la Belle, să se asigure că era prezentabilă. După care a deschis ușa, nervos peste măsură.

– Ce e? a bufnit.

– O scrisoare pentru dumneavoastră, domnule, s-a auzit vocea stinsă a unui valet

John a dat din cap și a ridicat plicul așezat pe o tavă din argint.

Mesajul fusese scris pe hîrtie scumpă, albă.

Dragul meu lord Blackwood

Mă crezi prost? Sînt perfect de acord să ne vedem, dacă asta vrei, dar pe un teren neutru. Mie unuia mi-au plăcut dintotdeauna docurile. Stabilește tu ziua și ora.

George Spencer

– De la cine este? a întrebat Belle.

John a mototolit scrisoarea.

– De la George Spencer, i-a răspuns distrat.

– Poftim? a strigat ea. De ce ți-a scris?

– Pentru că i-am trimis eu un bilet, de dimineață.

– De ce? De ce? De ce nu mi-ai spus?

El a oftat.

– Începi să semeni a nevastă. Cicălitoare.

– Chestia cu nevasta ai rezolvat-o încă de ieri, iar partea cu cicălitul mi se pare că este prerogativa mea, dată fiind situația intolerabilă în care ne aflăm. Acum vrei să-mi răspunzi totuși la întrebare?

– La care din ele?

– La toate! s-a răstit ea.

– I-am scris pentru că m-am gîndit că am șanse mai mari să mă apăr dacă mă întîlnesc cu el față în față și aflu de ce și cît de tare mă urăște. Și nu ți-am spus pentru că dormeai.

– Îmi pare rău că am ridicat tonul la tine, i-a spus Belle, ceva mai liniștită. Dar nu înțeleg ce crezi tu că vei rezolva întîlnindu-te cu el. Îi dai ocazia să te omoare, atîta tot.

– Nu am intenția să risc inutil, dragostea mea. I-am spus să vină aici. Ar trebui să fie absolut disperat să încerce ceva în casa mea – într-a ta, de fapt.

Chiar în clipa în care îi spunea toate astea, și-a dat seama că nu erau cuvintele potrivite, pentru că Belle i-a strigat:

– Dar nu știi cît este de disperat! Dacă te urăște cu adevărat probabil că nu-i va păsa de consecințe și te va ucide de față cu martori. Nu te pot lăsa să riști atît de mult, dragul meu. Vocea i s-a frînt. Te iubesc atît de mult!

– Belle, nu spune asta...

– Spun ce vreau! Și asta vreau! Îți riști viața, nu-mi spui că mă iubești, nu mă lași nici măcar să-ți spun că te iubesc. Și-a acoperit gura cu mîna, încercînd să-și înăbușe un suspin. Nu-ți pasă, măcar?

El i-a prins mîna.

– Ba îmi pasă, Belle. Să nu lași pe nimeni să-ți spună altceva.

– Nimeni nu încearcă măcar să facă asta. Doar tu.

– Ți-ar fi de ajuns dacă ai ști că țin la tine, Belle? Că ai ajuns adînc în inima mea, așa cum n-aș fi crezut? Asta ți-ar fi suficient?

Ea a înghițit în sec. Dumnezeule, nu-l putea înțelege și ura asta. A dat totuși din cap:

– Pentru moment, i-a răspuns. Dar nu pentru mult timp. Și în nici un caz pentru totdeauna.

El i-a cuprins fața în palme și a dat să o sărute, dar Belle nu i-a dat voie.

– Va trebui să ne ocupăm neîntîrziat de acest monstru. Nu poți clădi o căsnicie pe teamă.

John a încercat să nu ia în seamă golul din suflet, atunci cînd ea s-a îndepărtat de el.

– Îți promit, draga mea. Voi avea grijă. Nu am nici cea mai mică dorință să mor, dar nici nu-mi pot petrece întreaga viață ascunzîndu-mă de Spencer. Pentru că mă va găsi, într-un final.

– Știu, știu. Ce ți-a răspuns?

John s-a ridicat și s-a dus la fereastră.

– Nu vrea să vină aici, i-a răspuns privind spre strada animată. Crede probabil că îi întind o capcană.

– Și este adevărat?

– O capcană? Nu, deși ideea nu e rea deloc.

– Și ce-a mai spus?

– Vrea să ne întîlnim la docuri.

– Sper că nu ai de gînd să mergi *acolo*, s-a cutremurat Belle. Ea nu fusese niciodată la docuri, dar orice londonez știa că era un loc îngrozitor.

– Nu sînt prost, i-a răspuns John, repetînd fără să-și dea seama cuvintele lui Spencer, din scrisoare. Îi voi propune să ne întîlnim în altă parte. Într-un loc aglomerat, a adăugat el repede, ca să o liniștească.

– Bine, atîta timp cît nu mergi singur. Sînt convinsă că Alex și Dunford vor fi de acord să te însoțească. Și Ned, dacă nu se întoarce la universitate pînă atunci.

– Am mari dubii că Spencer va fi dispus să-mi spună ce are pe suflet dacă mă vede apărînd însoțit. Nu e cazul

să-ți faci griji, Belle. Nu îmi voi lua prietenii cu mine, dar nici nu-i voi da ocazia să încerce ceva.

– Dar de ce s-ar întîlni cu tine pentru alt motiv, și nu ca să te omoare?

John s-a scărpinat în creștet.

– Nu știu. Vrea probabil să-mi spună *cum* are de gînd să o facă.

– Nu e deloc amuzant, John.

– Nici nu încercam să glumesc.

Belle și-a îngropat fața în mîini.

– Oh, John! a suspinat. Îmi e atît de frică să nu te pierd! Unul din motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine a fost ... nu, te rog, nu mă întrerupe... Unul din motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine a fost acela că am avut impresia că ai nevoie de mine. Am avut parte de o mulțime de oameni care m-au plăcut sau chiar m-au iubit, dar niciunul nu a avut nevoie de mine așa, ca tine. Iar acum îmi dau seama că... S-a oprit, înecîndu-se.

– Ce, draga mea? i-a șoptit el. Ce ai înțeles?

– Că și eu am nevoie de tine, John. Dacă ți s-ar întîmpla ceva...

– Nu mi se va întîmpla nimic, i-a spus el hotărît. Pentru prima oară după mulți ani avea pentru ce să trăiască. Și nu avea să-l lase pe ticălosul acela să-i răpească totul.

Belle l-a privit printre lacrimi.

– Ce avem de făcut?

– *Noi* nu avem nimic de făcut, i-a răspuns el, trecîndu-și mîna prin părul ei. I-a cuprins chipul în palme și a sărutat-o pe o sprînceană. Îi voi scrie un bilet lui Spencer.

S-a apropiat de biroul la care îl scrisese și pe cel de dinainte.

– Ce-mi sugerezi să-i scriu? a întrebat-o pe un ton blînd, încercînd să o facă să uite de teamă și anxietate.

– Eu zic că ar trebui să-i spui că este un nenorocit și...

– Nu cred că este o idee bună, a intervenit John. Nu cred că e frumos să-l insultăm.

– Poate că nu e frumos, dar eu asta zic să-i scrii.

– Belle, a oftat el, ascunzîndu-și un zîmbet. Ești o comoară. Ce am făcut eu oare să te merit?

– Nu știu, i-a răspuns ea și s-a ridicat în picioare. Dar dacă vrei să mă păstrezi, am un sfat important pentru tine: să nu mori. A inspirat adînc și a ieșit din cameră. Nu ar fi suportat să se afle în apropierea unei bucăți de hîrtie care i-ar fi putut aduce lui John moartea.

John a clătinat din cap și a urmărit-o cu privirea. Nu primise prea bine vestea. Dar cine ar fi putut să o învinovățească? Dacă ar fi încercat cineva să o omoare pe ea, al ar fi cutreierat Londra ca un nebun, să ajungă primul la el.

Și-a alungat acest gînd din minte și s-a întors la hîrtia și la pana din fața lui. Ce ciudat i se părea! Să corespondeze cu un asasin!

Spencer,

Crezi că eu *aș fi prost?*

Îți sugerez să ne întîlnim undeva mai aproape, eventual la Hardiman's Tea and Pastry Shoppe. Stabilești tu ziua și ora.

Blackwood

O dusese de cîteva ori pe Belle la *Hardiman's*, în scurta perioadă în care o curtase. Puteau sta la o masă mai retrasă, dar cel mai important i se părea faptul că locul era frecventat de doamne din lumea bună, așa că Spencer nu avea să încerce vreo nebunie. În plus, Alex putea sta fără probleme la cîteva mese distanță.

L-a trimis înapoi pe mesager, cu biletul. Se aștepta să primească rapid răspuns. Probabil că Spencer aștepta acasă răspunsul la invitația făcută.

A oftat și și-a trecut mîna prin păr. Ar fi trebuit să meargă după Belle, să discute cu ea. Numai că nu știa ce să-i spună, chiar dacă i se frîngea inima văzînd-o atît de tristă. Nu cunoștea cuvintele care să o facă să se simtă mai bine. Erau căsătoriți de mai puțin de douăzeci și patru de ore și o necăjise deja. Înșelase așteptările miresei lui și era neputincios în fața suferinței pe care i-o provocase.

Mireasa lui.

A zîmbit stins. Îi plăcea cum suna asta. S-a ridicat brusc de pe scaun, iar acesta a scrîșnit pe podeaua din lemn masiv.

A ieșit cît a putut de repede pe hol.

– Belle! a strigat el, îndreptîndu-se spre scară. Unde ești, Belle?

Ea s-a ivit în capul scărilor, panicată.

– John? S-a întîmplat ceva? Ce este?

– Voiam să te văd, doar atît. I-a zîmbit, încercînd să-i alunge tensiunea. Pui întotdeauna trei întrebări, cînd una ar fi de ajuns?

– Pentru numele lui Dumnezeu, John, m-ai speriat îngrozitor. Te rog să nu mai strigi așa.

A venit lîngă ea și a luat-o în brațe.

– Hai să mergem în camera ta și să stăm de vorbă.

– Camera noastră, i-a răspuns Belle.

– Poftim?

– Camera noastră. Sînt măritată de-acum. Nu mai vreau să am dormitorul meu.

– Nici eu nu mai vreau. Belle, vom duce curînd o viață normală, îți promit.

Belle s-a lăsat condusă spre dormitor. Își dorea din tot sufletul să-l creadă.

– Nu am ce face, John. Mi-e foarte teamă.

A tras-o lîngă el și i-a inspirat parfumul.

– Știu, draga mea, știu. Dar hai să lăsăm teama deoparte, pentru moment. Acum, aici, nu ai de ce să te temi. I-a conturat linia bărbiei cu buzele, urcînd languros spre ureche. Dar nu-i era de ajuns.

A lipit-o de el, i-a sărutat fiecare centimetru de piele dezgolită. Abia ajunsese la lobul urechii stîngi cînd au auzit o voce venind dinspre ușă:

– Hmm.

John nici măcar nu s-a întors, ci i-a făcut semn să dispară servitorului enervant.

– Hmm!

Vocea era tot mai insistentă, așa că John s-a desprins cu părere de rău de Belle și a întors capul spre ușă. O doamnă foarte bine îmbrăcată stătea în prag, cu o expresie ciudată pe chip. John nu o mai văzuse niciodată, dar i-a remarcat ochii uimitori, albaștri, foarte albaștri, ca ai lui...

S-a întors încet spre Belle, care se agățase de el, verde la față.

– Mamă?

John s-a îndepărtat de Belle cu o viteză uimitoare.

Caroline, contesă de Worth, şi-a scos mănuşile cu un gest furios.

– Văd că ai fost foarte ocupată în lipsa noastră, Arabella.

Belle a înghiţit în sec. Mama îi spunea pe numele întreg – era semn rău.

– Păi... da... s-a bîlbîit ea. Am fost.

Caroline s-a întors spre John.

– Cred că ar fi mai bine să pleci.

– Nu se poate! a spus repede Belle. Locuieşte aici.

Caroline a încercat să nu dea semne de enervare.

– Sînt convinsă că nu am auzit bine.

John a făcut un pas înainte.

– Cred că ar fi mai bine să mă prezint. Sînt Blackwood.

Caroline nu i-a întins mîna.

– Foarte frumos din partea ta, i-a răspuns .

– Iar ea – a făcut un gest spre Belle – este soția mea, lady Blackwood.

– Poftim? Nici măcar nu a tresărit.

– Ne-am căsătorit, mamă, i-a zîmbit timid Belle. Chiar ieri.

Caroline i-a aruncat o privire neîncrezătoare, după care s-a uitat la bărbatul cu care se căsătorise, apoi din nou la fiica ei.

– Aş putea discuta cu tine între patru ochi, Belle? A luat-o de braţ cu o forță care contrazicea cuvintele

politicoase și a tras-o în celălalt colț al încăperii. Ai înnebunit? i-a spus printre dinți. Îți dai seama ce ai făcut? Unde este Emma, pentru numele lui Dumnezeu? Cum de te-a lăsat să faci așa ceva?

De partea cealaltă a camerei, John se întreba dacă a pune întrebări rapid, una după alta și fără să aștepți răspuns era o trăsătură de familie.

Belle a deschis gura să spună ceva, dar Caroline a ridicat mîna, oprind-o:

– În nici un caz! Să nu-mi spui nimic. A luat-o de braț și a adus-o alături de John.

– Mamă, a spus Belle, te rog să mă lași să... Vorbele i s-au stins sub privirea necruțătoare a lui Caroline.

– Vă rog să mă scuzați, amîndoi, a spus ea încet. S-a apropiat de ușă și a strigat: Henry! S-a auzit un răspuns înfundat, la care ea a strigat: acum, Henry!

– Nu-mi place să fiu tratat ca un copil neascultător, i-a șoptit John lui Belle la ureche.

– Copilul neascultător sînt eu, i-a răspuns ea, tot în șoaptă. Te rog să ai răbdare.

Tatăl lui Belle și-a făcut apariția în prag. Henry, duce de Worth, era un bărbat atrăgător, grizonat, cu un aer plăcut. Ochii i s-au luminat cînd și-a văzut fiica :

– Belle! Draga mea! Ce cauți la Londra?

– Una-alta, a murmurat Belle.

– S-a măritat, a spus sec Caroline.

Henry nu a spus nimic.

– M-ai auzit? a izbucnit Caroline, iar fațada imperturbabilă s-a năruit. S-a măritat!

Henry a oftat și și-a trecut mîna prin părul care începuse să se rărească.

– Ai avut vreun motiv pentru care nu ai putut să mai aștepți, Belle?

– M-am cam grăbit.

Caroline s-a înroșit, refuzînd să zăbovească asupra implicațiilor pe care le aveau aceste cuvinte.

– Sînt convins că ai fi putut aștepta măcar cîteva zile, a continuat Henry. Chiar credeai că nu te vom lăsa să alegi de una singură? Sper că ne cunoști. Ți-am dat voie să refuzi cel puțin doisprezece bărbați care nouă ni se păreau potriviți, inclusiv pe tînărul Acton, al cărui tată mi-e bun prieten. Nu cred că am fi obiectat în privința alegerii tale. A făcut o pauză. Bănuiesc că *pe el* l-ai ales de bărbat.

Belle a dat din cap, întrebîndu-se de ce o dojană blîndă din partea tatălui ei încă mai putea să o facă să se simtă ca un copil de șapte ani.

– Are și un nume?

– Lord Blackwood, a spus răspicat Belle.

John a preluat inițiativa și a făcut un pas înainte, întinzîndu-i mîna.

– Sunt John Blackwood, domnule. Mă bucur să vă cunosc.

– Sper, i-a răspuns sec Henry. Ai mijloace să o întreții pe fiica mea?

– Tocmai mi-am cumpărat o casă, așa că nu am foarte mulți bani la dispoziție, i-a răspuns franc John. Dar am făcut cîteva investiții de succes, așa că nu vom duce lipsă de nimic.

– De unde ești?

– Am crescut în Shropshire. Tatăl meu a fost conte de Westborough. Titlul i-a fost preluat de fratele meu.

– Şi tu cum l-ai obţinut pe al tău?

John i-a povestit pe scurt. Henry a dat aprobator din cap şi l-a întrebat într-un final:

– Ţii la fiica mea?

– Foarte mult, domnule.

Henry l-a studiat cîteva clipe, observînd cît de strîns o ţinea el de mînă pe Belle.

– Ei bine, Caroline, se pare că va trebui să ne încredem în judecata fiicei noastre.

– Nu prea mai avem încotro, i-a răspuns cu amărăciune Caroline.

Henry i-a pus mîna pe umăr, liniştitor.

– Vom avea vreme să aflăm toate detaliile. Pentru moment, cred că ar trebui să ne propunem să ne cunoaştem mai bine ginerele. Nu crezi, Caroline?

Ea a încuviinţat. O iubea prea mult pe Belle ca să reacţioneze altcumva.

Belle a alergat în braţele mamei sale.

– O să vezi, mamă, i-a şoptit. Este perfect!

Caroline a zîmbit văzînd-o cît era de fericită, dar i-a răspuns în şoaptă:

– Nimeni nu este perfect, Belle.

– Pentru mine este.

Caroline a mai strîns-o o dată în braţe, după care a îndepărtat-o uşor pe fiica ei, să o poată privi mai bine:

– Probabil că ai dreptate, i-a răspuns. Haide să-l lăsăm pe tatăl tău să se cunoască mai bine cu... soţul tău, iar tu vino să mă ajuţi să despachetez. A fost o călătorie foarte lungă.

Belle şi-a zis că mama ei primise chiar foarte bine vestea. I-a zîmbit lui John şi a urmat-o.

– Bănuiesc că nu ați dat anunț în *Times,* i-a spus Caroline în timp ce coborau treptele.

– Nu a mai fost timp.

– Hmm. Tatăl tău se va ocupa imediat de asta. Și unde ziceai că este casa lui John? Ajunsă în capul scării, Caroline s-a întors: John îl cheamă, nu-i așa?

– Da, mamă. Casa este lîngă Westonbirt. L-am cunoscut pe cînd locuiam la Emma.

– Oh. Caroline a intrat în dormitorul ei, acolo unde camerista îi despacheta deja rochiile. Cred că ar fi mai bine să dăm o recepție abia la primăvară, cînd se întoarce toată lumea în oraș, dar va trebui să facem și ceva chiar acum, ca să afle toată lumea că te-ai măritat.

Belle s-a întrebat de ce statutul ei trebuia să le fie adus la cunoștința tuturor.

– Nu e de ajuns anunțul din *Times*?

– Deloc, draga mea. Trebuie ca înalta societate să știe că ați avut binecuvîntarea noastră. Nu e cazul să afle nimeni că noi l-am cunoscut abia azi pe John

– Nu, bănuiesc că nu.

Caroline a bătut brusc din palme:

– Știu! Balul de iarnă dat de familia Tumbley! Este perfect. Toată lumea participă la el.

Belle a înghițit în sec. În fiecare an, contele și contesa de Tumbley dădeau un bal, în noiembrie. Era unul dintre puținele evenimente pentru care toți aristocrații veneau la Londra pe timp de iarnă. În mod normal i-ar fi făcut mare plăcere să meargă, dar nu era convinsă că ea și John ar fi fost în siguranță dacă ieșeau noaptea din casă.

– Cînd este balul, mamă?

– Cîndva în săptămînile următoare, cred. Va trebui să-mi verific corespondența, să văd data exactă. Am de citit o mulțime de scrisori.

– Nu știu sigur dacă vom merge, mamă. De-abia ne-am căsătorit și am vrea puțină intimitate.

– Dacă ai fi vrut intimitate te-ai fi urcat în trăsură și ai fi plecat la țară exact după clipa în care ai spus „da". Dar de vreme ce ești aici vei merge la bal și le vei zîmbi tuturor. După care poți pleca să locuiești rustic la... Cum ziceai că se numește?

– Bletchford Manor.

– Manor și mai cum?

– Bletchford Manor.

– Te-am auzit de prima dată. Este un nume oribil, Belle.

– Știu.

– Este hidos de-a dreptul.

– Știu. Ne gîndim să-l schimbăm.

– Așa să faceți. Iar tu vei părăsi Londra doar după balul Tumbley, nici un minut mai devreme.

Capitolul 19

A doua zi, John l-a așteptat la *Hardiman's Tea Shoppe* pe bărbatul pe care nu-l mai văzuse de cinci ani, cel care îi dorea moartea. Alesese o masă mai ferită și se așezase cu spatele la perete. Alex și Dunford stăteau la o masă învecinată.

John nu și-a desprins ochii de la ușă, iar după zece minute de la ora convenită și-a făcut apariția George Spencer. A simțit în clipa aceea că se întorcea în timp, că era din nou în taverna din Spania, privind cum o fată inocentă era violată.

Spencer a studiat încăperea cu ochi de gheață și l-a văzut. A dat capul pe spate, și-a îndepărtat părul blond care îi căzuse pe ochi și s-a îndreptat arogant spre John.

– Blackwood. Tonul îi era rece.

– Spencer. Mă scuzi că nu mă ridic.

– Nici o problemă. Am aflat că ești infirm. Nu este cazul să te obosești. Și-a tras scaunul și s-a așezat.

John a dat din cap.

– O rană de război. Unii dintre noi au rămas acolo pînă la capăt. Tu unde ai plecat, Spencer? În Franța? Elveția?

Spencer și-a încleștat mîinile de masă și aproape că s-a ridicat de pe scaun, de furie.

– Blestemat să fii, Blackwood! Ştii prea bine că tu m-ai forţat să plec din armată. Ştii cum este să te întorci dezonorat în Anglia? Tata a trebuit să dea bani grei să nu fiu arestat.

John se lupta din greu să-şi ţină furia în frîu.

– Şi nu crezi că ai fi meritat să fii arestat după tot ce ai făcut? Mai mult, meritai să fii spînzurat.

– Scuteşte-mă de atîtea sensibilităţi, Blackwood. Fata aceea nu însemna nimic. Era o ţărancă proastă şi atît. Mai fuseseră vreo doisprezece înaintea mea, cu siguranţă.

– Am văzut sînge pe cearşaf, Spencer. Şi i-am auzit ţipetele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Blackwood! I-am făcut o favoare. Oricum se întîmpla, mai devreme sau mai tîrziu.

John se ţinea de masă ca să nu sară să-l strîngă de gît.

– S-a omorît trei zile mai tîrziu.

– Da? Spencer nu părea deloc afectat.

– Nu ai remuşcări?

– Oraşul acela era oricum mult prea aglomerat. Spencer a întins mîna şi şi-a studiat unghiile. Spaniolii ăia se înmulţesc ca iepurii.

– Era o fată inocentă, a spus John.

– Sînt foarte impresionat de cavalerismul tău. Întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru femei. Pot să te felicit pentru căsătoria deosebit de avantajoasă? Păcat că nu va dura mult.

– Las-o în pace pe soţia mea, a răbufnit John. Nu eşti demn nici măcar să-i rosteşti numele.

– Oh, devenim dramatic? Sper că dragostea nu te-a înmuiat, Blackwood. Sau poate că nu ai fost rănit numai la genunchi.

John a tras adînc aer în piept și a numărat pînă la cinci.

– Ce ai de gînd, Spencer?

– Să te omor, ce altceva? Credeam că ai înțeles deja.

– Pot întreba de ce?

– Nimeni nu mă ia de prost, Blackwood. Nimeni, înțelegi? Spencer devenise agitat iar pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Ce ai făcut tu...

– Ce am făcut? Te-am împușcat în fund. John s-a sprijinit de spătar și a zîmbit, pentru prima oară pe ziua aceea.

Spencer l-a amenințat cu degetul.

– O să te ucid pentru asta. Plănuiesc să o fac de ani.

– Și de ce ți-a luat atît de mult?

Calmul cu care îi vorbea John nu a făcut decît să-l enerveze și mai tare.

– Știi ce se întîmplă cu un dezertor? Nu este tocmai binevenit în Anglia. Logodnica îl părăsește. Numele lui nu mai este trecut nicăieri, pe nici o listă de invitați care contează. Tu mi-ai făcut toate astea. Tu.

– Auzisem eu că nu mai ești binevenit la petrecerile importante.

Pentru o clipă, John a crezut că Spencer va sări peste masă să-l strîngă de gît. Brusc, acesta s-a calmat.

– Ucigîndu-te nu-mi rezolv problemele. Dar voi avea în sfîrșit un motiv de bucurie.

John a oftat.

– Uite ce e, i-a spus cu blîndeţe. Bănuiesc că nu mai are rost să-ţi spun că aş prefera să nu încerci să mă omori...

Spencer a izbucnit în rîs:

– Asta ca să te exprimi elegant. Dar şi eu aş fi preferat să nu-mi distrugi viaţa...

– De ce ai venit azi aici? Să facem conversaţie?

– Poate că am fost curios. Dar tu de ce ai venit? Ai fi zis că victima ezită să-şi întîlnească ucigaşul. S-a lăsat pe spate şi a zîmbit satisfăcut.

John începuse să se întrebe dacă Spencer mai era în toate minţile. Era obsedat, în mod evident, dar în acelaşi timp stătea de vorbă cu el ca şi cum ar fi fost vechi prieteni.

– Poate că eu am fost curios, i-a răspuns. Este o situaţie unică. Nu se întîmplă prea des să-ţi întîlneşti ucigaşul în condiţii atît de civilizate.

Spencer a zîmbit şi a dat din cap, luînd cuvintele lui drept un compliment.

– Bănuiesc că nu-mi vei spune ce anume pui la cale. Vrei să fie o provocare, nu?

– Nu-mi pasă dacă este sau nu o provocare. Vreau să te văd mort.

John a zîmbit forţat.

– Nu-mi dai nici un indiciu? La ce ar trebui să mă aştept?

– Ceva rapid, bănuiesc. Nu am în intenţie să te fac să suferi.

– Drăguţ din partea ta.

– Nu sînt un monstru. Am şi eu principii.

În timp ce îi John cîntărea cuvintele de necrezut, Spencer și-a concentrat atenția undeva peste umărul lui.

– Nu cumva este frumoasa ta soție, Blackwood? Trebuie să te felicit pentru alegere.

Lui John i-a înghețat sîngele în vene. S-a întors și a dat cu ochii de Belle, care tocmai intra însoțită de Emma și de Persephone.

A inspirat adînc, încercînd să se liniștească. O s-o omoare! O s-o pună pe genunchi și o să-i învinețească fundul! O s-o încuie în cameră și...

– Nu te bucuri prea tare să o vezi, înțeleg.

John s-a întors la loc și i-a spus:

– Încă un cuvînt și te strîng de gît!

Spencer s-a sprijinit de spătar și a chicotit. Se amuza teribil.

– Conversația noastră a luat sfîrșit. John s-a ridicat și a străbătut încăperea fără să privească înapoi. Era convins că Spencer nu-l va ataca. Dunford și Alex vor avea grijă de asta. A înșfăcat-o pe Belle de braț, înainte ca ea să apuce să se așeze și i-a șuierat la ureche:

– Vei fi tare nefericită, ți-o jur.

Belle a avut inspirația să-și țină gura. Sau poate că de fapt murea de curiozitate să-l vadă pe George Spencer, care se ridicase imediat după John. În drum spre ieșire, a trecut pe lîngă ei, și-a ridicat pălăria și a murmurat:

– Doamnă...

Singura parte luminoasă din acest coșmar a fost expresia lui Belle. Nu avea nici cea mai mică îndoială că l-ar fi sfîșiat dacă el nu ar fi ținut-o bine.

După ce Spencer a ieșit, John a întors-o cu fața spre el și i-a spus:

– Ce naiba crezi că faci?

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Alex a apărut lîngă ei, a luat-o pe Emma pe sus și i-a spus același lucru:

– Ce naiba crezi că faci?

Persephone se uita zîmbind la Dunford, așteptînd să-i vină și ei rîndul. Spre marea ei dezamăgire, el a rămas pe loc, privindu-i pe toți.

– Nu este momentul, John, i-a răspuns Belle. S-a întors spre însoțitoarele ei și a spus: îmi pare rău, dar cred că ar fi mai bine să plecăm.

John a mîrîit. Persephone a luat-o ca pe o încuviințare, așa că i-a făcut cu mîna:

– Sper că ne revedem curînd!

John a mîrîit iar. De data aceasta, Persephone nu a mai scos nici un sunet.

Belle a ridicat privirea spre soțul ei:

– Mergem?

Au ieșit împreună. Ajunși în stradă, John s-a întors spre ea și a întrebat-o scurt:

– Ești cu trăsura?

– Nu. Am închiriat o birjă.

John nu a părut prea încîntat, iar Belle nu a mai scos nici un cuvînt. Au mers spre casă în tăcere. Ea se uita din cînd în cînd la profilul lui și a observat că i se contracta un mușchi pe obraz.

Era furios. L-a mai privit o dată. Spasmele se îndesiseră. Era deosebit de furios. Aștepta doar să ajungă acasă, să nu o facă de rîs în fața vizitiului.

Probabil că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru orice mică favoare.

Birja a tras în fața reședinței familiei Blydon iar Belle s-a grăbit să intre în timp ce John plătea. A urcat în grabă treptele de la intrare, a străbătut holul și a ajuns în salonul de pictură. Nu încerca să-l evite pe John – sau poate că ar fi făcut-o, dacă ar fi știut că are șanse să scape ieftin. Acum încerca doar să găsească o încăpere cît mai îndepărtată de urechile servitorilor.

John se afla la numai cîțiva pași în urma ei, atît de furios că aproape nu mai șchiopăta. A trîntit ușa în urma lui.

– Ce naiba crezi că faci?

– Îmi făceam griji pentru tine.

– Așa că m-ai urmărit la întîlnirea cu Spencer? Ți-ai pierdut mințile?

– Dar...

– Înțelegi ce fel de om este Spencer? a explodat John. Violează femei! Le violează! Înțelegi sensul acestui cuvînt?

Belle și-a încrucișat brațele la piept.

– Nu-mi place cînd ești sarcastic.

– Obișnuiește-te cu asta.

Ea a strîns din dinți și s-a întors cu spatele.

– La naiba, femeie! Te pui singură în pericol! Și le iei după tine și pe Emma și pe Persephone! La asta te-ai gîndit?

– M-am gîndit că ai putea avea nevoie de mine, a ripostat ea.

– Să am nevoie de tine? Bineînțeles că am. Dar vreau să fii în siguranță, acasă, nu defilînd prin fața unui ucigaș!

Belle s-a întors din nou cu fața spre el.

– Nu sînt vreo mironosiță neajutorată care să stea răbdătoare acasă în timp ce tu faci pe viteazul prin oraș.

– Ascultă-mă bine, Belle, i-a spus John coborînd tonul. Nu știm foarte multe despre Spencer. Nu am nici cea mai mică idee ce pune la cale. Dar din cîte înțeleg, probabil că a decis acum că poate ajunge cel mai repede la mine prin intermediul tău. Ar fi putut chiar să încerce să te răpească.

– Parcă spuneai că Spencer nu va încerca nimic într-un loc aglomerat. Mă mințeai? Mă mințeai ca să nu-mi fac griji?

– Nu mințeam, la naiba! Chiar credeam că Spencer nu va încerca nimic la *Hardiman's*. În același timp, nu puteam fi sută la sută sigur și nu avea nici un rost să te expun pericolului.

– Te voi ajuta, John, fie că vrei sau nu.

– Dumnezeule, femeie, nu mai fi atît de încăpățînată! Lucrurile astea necesită planificare și finețe. Nu faci decît să-mi stai în drum, dacă te mai amesteci mult.

– Te rog, John. Nu m-aș amesteca dacă ai ține cont și de mine.

– Nu admit să fii pusă într-o situație fără ieșire.

– Fă-mi o favoare, John. Fă-ți griji pentru tine. Eu pot să fug foarte repede. Mai repede decît tine.

John a avut o grimasă, de parcă ar fi încasat o lovitură:

– Nu știam că din cauza defectului meu sînt mai puțin bărbat în ochii tăi.

– Oh, John, știi că nu asta am vrut să spun! Belle l-a îmbrățișat strîns. Sînt însă foarte speriată. Și foarte furioasă pe bărbatul acesta. Belle a făcut o pauză, pentru

că își pierduse suflul. Sînt mînioasă și m-am descărcat pe tine. Și nu e drept. Numai că te iubesc atît de mult și...

– Belle, te rog...

Ea i-a dat drumul din îmbrățișare și l-a împins furioasă.

– Ce mă rogi? Să nu-ți spun că te iubesc? Sau mă rogi să nu te iubesc?

– Nu pot accepta asta, Belle.

– Ce e cu tine? a izbucnit ea. De ce nu poți...?

– Ce e cu mine? i-a răspuns tăios. Am violat o fată.

– Nu, s-a înecat ea. Nu ai făcut tu asta. Așa mi-ai spus.

– Puteam la fel de bine să fiu eu.

– Nu mai spune așa ceva. Nu a fost vina ta.

El s-a apropiat de fereastră.

– Aș fi putut ajunge acolo, în cameră, de o mie de ori mai repede decît am făcut-o.

Belle și-a dus mîna la gură, îngrozită.

– Oh, John, ce a făcut asta din tine? a șoptit.

– M-a făcut mai puțin bărbat? Da. Mi-a înnegrit sufletul? Da. Mi-a...

– Oprește-te! Belle și-a acoperit urechile, să nu-l mai audă.

El s-a întors în loc.

– Ba vei auzi tot! Cum ea nu a făcut nici un gest, s-a apropiat și i-a dat mîinile deoparte. Acesta este bărbatul cu care te-ai căsătorit, Belle! La bine și la rău! Să nu spui că nu te-am avertizat.

– Cînd vei înțelege că nu-mi pasă ce s-a întîmplat în Spania? Îmi pare rău pentru tot, mă rog pentru sufletul acelei biete fete, dar nimic mai mult! Asta nu te-a făcut un om rău și nu mă face pe mine să te iubesc mai puțin!

– Belle, i-a spus el, nu vreau iubirea ta. Nu o pot accepta.

Înainte să-și dea seama ce făcea, mîna ei a zburat prin aer și l-a plesnit peste față.

– Cum îndrăznești? l-a întrebat tremurînd. Cum poți bagateliza așa ceva?

– Despre ce naiba vorbești?

– Nu mi-am dăruit dragostea nici unui alt bărbat pînă la tine. Iar tu mi-o arunci în față ca pe o batjocură?

El a prins-o de încheietură.

– M-ai înțeles greșit. Tocmai pentru că îți prețuiesc iubirea nu o pot accepta.

– Nu o accepți pentru că nu vrei. Pentru că ești prins într-un carusel al vinovăției și al compătimirii. Cum să-mi clădesc o viață alături de un bărbat care nu poate lăsa trecutul în urmă? Cum să continui să iubesc un bărbat care nu vrea să mă iubească la rîndul lui?

El o privea cu ochi mari.

– Dar, Belle, i-a șoptit. Eu te iubesc.

Nu se aștepta la un răspuns anume de la ea, dar în nici un caz nu și l-ar fi imaginat pe acesta:

– Nu. Nu spune asta. Nu ai voie să spui asta. Nu-mi poți spune că mă iubești fără să mă lași să o spun și eu. Nu este drept. S-a dat un pas înapoi, incapabilă să mai scoată un cuvînt.

El a întins mîna spre ea:

– Belle, eu...

– Nu! a tresărit ea. Nu mă atinge! Nu mă atinge!

– Nu știu ce să spun, Belle. A lăsat privirea în jos.

– Nu mai pot sta de vorbă cu tine Nu acum. Nu mai pot... Cuvintele îi rămăseseră în gît. Era într-atît de

copleșită de emoție că nu mai putea vorbi. A deschis ușa și a ieșit în fugă.

– Belle! a strigat John. Ea nu l-a mai auzit. S-a prăbușit pe un scaun. Te iubesc.

Dar cuvintele i-au sunat patetic, chiar și lui.

Capitolul 20

Belle nu avea nici cea mai mică idee încotro se îndrepta, atunci cînd a ieșit din salon. Cînd a dat peste Mary pe coridor, a știut ce trebuia să facă.

– Ia-ți haina, Mary. Trebuie să ies.

Mary s-a uitat pe fereastră.

– S-a cam înnorat, doamnă. Nu poate aștepta pînă mîine?

– Trebuie să ies.

Din tonul ei, Mary a simțit că era ceva în neregulă.

– Mă întorc imediat.

Belle și-a strîns pelerina în jurul trupului. Nu apucase să și-o dea jos de cînd se întorseseră de la *Hardiman's Tea Shoppe.*

În clipa în care Mary a început să coboare scările, Belle a deschis ușa. Nu mai avea răbdare să o aștepte. Avea nevoie să ia aer. Trebuia să iasă afară.

Au luat-o în sus pe Upper Brook Street, spre Park Lane.

– Nu mergem pe Rotten Row? a întrebat Mary, văzînd că Belle schimbase direcția și o lua spre vest.

Belle a clătinat din cap.

– Nu. Vreau să scap de mulțime.

– Nu mi-aș face griji pentru asta, doamnă. Lumea se grăbea să plece din parc. Cerul părea să se deschidă din clipă în clipă. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem. Va ploua cu siguranță. Și începe să se întunece. Mama dumneavoastră o să-mi ia capul. Sau soțul.

Belle s-a întors spre ea.

– Nu-mi pomeni de el.

Mary a făcut un pas înapoi.

– Bine, doamnă.

Belle a oftat.

– Scuză-mă, Mary. Nu am vrut să mă răstesc la tine.

Camerista i-a pus mîna pe braț, în semn de consolare. Era de cîțiva ani în serviciul ei și își cunoștea bine stăpîna.

– Nu-i nimic, doamnă. Să știți că vă iubește foarte mult.

– Asta este și problema, a murmurat Belle. A tras aer adînc în piept și s-a aventurat și mai departe în parc. Nu și-a dat seama cît de mult au mers, dar curînd aerul rece și vîntul au obosit-o. Într-un final, s-a întors și i-a spus lui Mary: hai să ne întoarcem.

Camerista a răsuflat ușurată. Cîteva clipe mai tîrziu, Belle a prins-o pe Mary de mînă:

– Oprește-te, i-a șoptit.

– Ce s-a întîmplat?

Belle a făcut ochii mici, încercînd să-l recunoască pe bărbatul blond de vreo treizeci de ani care se îndrepta spre ele, pe alee. Era oare Spencer? Imposibil de spus, dată fiind vederea ei slabă. Dumnezeule, cum putuse fi atît de nesăbuită? Dacă ar fi judecat limpede nu ar fi

plecat în parc însoțită doar de o cameristă. Un strop de ploaie i-a aterizat pe nas, făcînd-o să tresară.

– Dă-te înapoi, i-a șoptit lui Mary. Încet! Să nu atragem atenția.

Au mers pe vîrfuri spre o zonă mai împădurită. Belle era aproape convinsă că bărbatul blond nu le văzuse, dar avea nervii întinși la maximum. Probabil că nu era Spencer, a încercat să-și repete în gînd, ca să se liniștească. Ar fi fost o coincidență prea mare să se plimbe și el prin Hyde Park tocmai atunci, pe frig și vînt. Doar dacă ar fi urmărit-o – iar bărbatul blond nu părea să o fi urmărit.

Și totuși, trebuia să fie atentă. S-a afundat și mai mult în pîlcul de copaci.

Ploaia s-a pornit dintr-o dată, cu fulgere și tunete furioase. În cîteva secunde, Belle și Mary erau ude pînă la piele.

– Trebuie să ne întoarcem, a strigat Mary.

– Nu pînă ce bărbatul blond...

– A plecat! Mary a luat-o de braț și a început să o tragă spre luminiș.

Belle și-a smuls brațul.

– Nu pot! Pînă cînd... A ridicat privirea. Nici urmă de bărbatul blond. Nu că ar mai fi văzut mare lucru. Se întunecase deja iar ploaia se întețise.

O pocnitură i-a răsunat în urechi. Belle a tresărit. Să fi fost un tunet? Sau un glonț?

A luat-o la fugă.

– Doamnă, nuuu! Mary a rupt-o și ea la fugă după stăpîna ei.

Cuprinsă de panică, Belle a alergat prin pădure cu rochia agățîndu-i-se de crengi, cu părul căzîndu-i pe ochi. Se împiedica, se îndrepta, respira greu, era dezorientată. Cu siguranță că nu a văzut creanga groasă, joasă, care i-a apărut în față.

Și a izbit-o în frunte.

A căzut.

– Dumnezeule mare! a strigat Mary. A îngenuncheat și a început să o scuture: treziți-vă, doamnă, treziți-vă!

Capul lui Belle se bălăngănea dintr-o parte în alta.

– Nu! s-a tînguit Mary. A încercat să o tîrască spre alee, dar hainele ude o îngreunaseră și mai tare pe stăpîna ei și nu a reușit.

A sprijinit-o atunci pe Belle de trunchiul unui copac. Avea de ales între a rămîne cu ea sau a merge după ajutor. N-ar fi lăsat-o singură pe doamna, dar... A privit în jur. Erau înconjurate de copaci. Nu le-ar fi văzut nimeni acolo.

Hotărîrea fusese luată. Mary s-a ridicat, și-a suflecat fustele și a luat-o la fugă.

John stătea în bibliotecă, cu un pahar de whisky în față. Era atît de tulburat că nici măcar alcoolul nu l-ar fi putut ajuta, așa că nici măcar nu se atinsese de el.

Nu se mișca, ci se mulțumea să privească soarele dispărînd dincolo de orizont și să asculte stropii de ploaie care se izbeau de fereastră.

Ar fi trebuit să se ducă la ea. Să-și ceară iertare. Să o lase să-i spună că-l iubea... Nimic nu-l durea mai mult ca lacrima din ochii ei.

A oftat. Multe ar fi trebuit să facă. Dar era un ticălos, un laș. Și era îngrozit că îl va respinge atunci cînd va încerca să o ia în brațe.

Într-un final, a lăsat jos paharul. A oftat din nou și s-a ridicat. Trebuia să meargă la ea. Iar dacă îl respingea... A clătinat din cap. Gîndul era prea dureros.

A urcat în dormitorul lor, dar nu a văzut nici un semn că Belle ar fi trecut pe acolo după cearta lor. Contrariat, a coborît la parter și a dat peste majordom:

– Ai văzut-o cumva pe lady Blackwood? a întrebat John.

– Nu, domnule, îmi pare rău, i-a răspuns Thornton. Credeam că sînteți împreună.

– Nu, a murmurat John. Lady Worth este? Caroline știa cu siguranță unde era Belle.

– Domnul și doamna Worth sînt invitați la cină. Au plecat mai bine de o oră.

– Bine, mulțumesc. Sînt sigur că o voi găsi pe soția mea pe undeva.

Tocmai se îndrepta spre salonul preferat al lui Caroline cînd ușa de la intrare s-a dat de perete. Mary abia reușea să respire. Cînd l-a văzut, a făcut ochii mari:

– Oh, domnule!

Lui John i-a stat inima în loc.

– Mary? a reușit să spună. Unde este Belle?

– A căzut, i-a răspuns Mary. Și s-a lovit rău la cap. Am încercat să o tîrăsc, jur că am încercat.

John își luase deja haina.

– Unde este?

– În Hyde Park. ea... eu...

A luat-o de umeri și a scuturat-o:

– Unde, Mary?

– În pădure. Este... Și-a încrucișat brațele peste stomac și a tușit violent. Nu aveți cum să o găsiți singur. Merg și eu.

John a dat scurt din cap, a luat-o de mînă și au dispărut amîndoi în noapte.

Cîteva minute mai tîrziu, încălecase deja pe armăsarul lui iar Mary și un valet îl urmau călare pe Amber, iapa lui Belle. Ploaia era tot mai deasă și mai rece, iar gîndul că Belle era acolo, undeva, îi făcea rău.

Au ajuns curînd la marginea parcului. I-a făcut semn valetului să o aducă pe Amber mai aproape.

– Încotro? a strigat.

Nu a auzit-o pe Mary din cauza șuierului vîntului. Ea a făcut semn spre vest, spre o zonă împădurită. L-a îndemnat imediat pe Thor într-acolo.

Luna dispăruse printre nori, așa că nu avea decît să se bazeze pe o lampă ce pîlpîia în vînt. Și-a dat imediat seama cît îi va fi de dificil să o găsească pe Belle în pădurea întunecată.

– Belle! a strigat, sperînd ca vocea lui să răzbată prin furtună.

Nu a primit nici un răspuns.

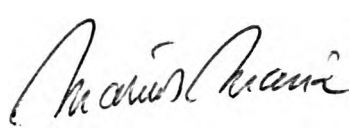

Belle a zăcut inconștientă aproape o oră. Cînd s-a dezmeticit era întuneric, ea tremura necontrolat iar frumosul ei costum de călărie era îmbibat cu apă. A dat să se ridice dar a luat-o amețeala.

– Dumnezeule, a gemut lipindu-și palma de frunte, ca și cum ar fi putut să alunge astfel durerea insuportabilă. S-a uitat în jur. Mary nu era nicăieri, iar ea era complet dezorientată. Încotro să o ia oare? S-a sprijinit de cel mai apropiat copac și a încercat din nou să se ridice, dar a căzut grămadă. Lacrimi de frustrare i-au umplut ochii, prelingîndu-i-se pe obraji și amestecîndu-se cu stropii de ploaie. Conștientă că nu avea de ales, a început să se tîrască. După care a început să se roage, cerîndu-și în primul rînd iertare pentru toate dățile în care lipsise de la biserică: Te rog, Doamne, ajută-mă să ajung acasă. Ajută-mă să ajung înainte să îngheț de tot. Înainte să leșin din nou, pentru că mă doare atît de rău capul... Îți promit că voi asculta cu atenție toate predicile. Nu mă voi mai uita la vitralii în timpul lor. Nu voi mai înjura niciodată, voi ține cont de părerile părinților mei și chiar voi încerca să-l iert pe John. Deși îmi va fi foarte greu, și Tu știi asta.

Litania ei a continuat în timp ce-și croia cu greu drum printre copaci, ghidîndu-se doar prin instinct. Ploaia devenise insuportabil de rece iar hainele i se lipiseră de trup, învăluind-o într-o îmbrățișare de gheață. Tremura și mai tare și începuseră să-i clănțănească dinții. Nu se mai ruga acum ca Dumnezeu să o călăuzească spre casă. Se ruga pentru viața ei.

Mîinile o dureau iar palmele i se stafidiseră de la noroiul de pe potecă. A auzit cum ceva se destrăma. Rochia i se prinsese într-un tufiș cu spini care căzuse pe alee. S-a chinuit să se elibereze, dar puterile aproape că o părăsiseră. Luptîndu-se cu durerea ascuțită, și-a adunat întreaga forță și și-a desprins rochia dintre spini, sfîșiind-o și mai tare.

A reînceput să se tîrască anevoie cînd un fulger a luminat cerul. Spaima a terorizat-o. Fusese foarte aproape. I-a urmat tunetul asurzitor. A tresărit violent și a aterizat în șezut.

A rămas acolo cîteva secunde, în mijlocul unei bălți de noroi, încercînd să-și controleze trupul care tremura. A încercat să-și dea după ureche șuvițele care îi căzuseră pe ochi, dar ploaia cădea nemilos și curînd părul i-a ajuns din nou pe ochi. Era atît de obosită, Dumnezeule! Și îi era frig, și se simțea slăbită. Un alt fulger a brăzdat cerul, de data aceasta luminînd siluetele unui cal și unui călăreț, are se apropiau.

Era oare posibil?

A uitat pe loc de toată mînia pe care și-o îndreptase ceva mai devreme spre el:

– John! a strigat, rugîndu-se ca el să o audă printre rafalele de vînt și temîndu-se totodată să nu ajungă sub copitele lui Thor.

Cînd i-a auzit țipătul, pulsul lui John s-a întețit. Abia-abia a zărit o formă aflată la vreo trei metri de el. A străbătut rapid distanța și a coborît de pe cal.

– John? Lui Belle nu-i venea să creadă că el era acolo, în fața ei.

– Șșt, iubirea mea. Sînt aici. A îngenuncheat în noroi și i-a cuprins chipul în mîini. Unde te doare?

– Îmi e atît de frig!

– Știu, draga mea. Te duc acasă. Ușurarea pe care o resimțise ceva mai devreme s-a transformat în spaimă atunci cînd a simțit-o cît de tare tremura. Stătuse în ploaia rece mai bine de o oră și hainele grele de călărie îi erau leoarcă.

– Am... încercat să mă tîrăsc spre casă, a reușit să spună Belle. Îmi e atît de frig!

– Știu, știu, a încercat el să o liniștească. De ce se tîrîse oare? Nu a avut însă timp să-și pună alte întrebări, pentru că buzele ei căpătaseră o nuanță periculos de albăstruie. A știut că trebuia să o ducă la căldură, și asta cît mai repede. Poți sta în șa, iubire?

– Nu știu. Mi-e atît de frig!

A urcat-o în șa dar cînd a dat să se urce și el, ea a alunecat într-o parte. A trebuit să o împingă la loc.

– Ține-te de grumazul lui Thor pînă urc și eu. Îți promit să te țin strîns pînă ajungem acasă.

Belle a dat din cap, cu dinții clănțănind. O clipă mai tîrziu, John era lîngă ea. A cuprins-o pe după talie iar Belle a închis ochii, epuizată.

– N... nu mă p... pot opri din tremurat, i-a spus slab, simțindu-se ca un copil care dădea explicații. Îmi e atît de f... frig!

– Știu, iubire.

I-a văzut apropiindu-se pe Mary și pe celălalt servitor.

– Urmați-mă! a strigat. Nu avea timp să le dea detalii despre starea lui Belle. L-a îndemnat pe Thor și a pornit în galop printre copaci.

La adăpostul trupului lui John, forța care o ținuse conștientă pînă atunci s-a risipit. Mintea parcă îi părăsea corpul, se simțea mult prea obosită, o dureau toate și-i era frig. A intrat într-o amorțeală și în mod straniu durerile au părut să cedeze.

– Nu-mi mai este atît de frig, a spus cu o voce ciudată, pierdută.

– Dumnezeule! A scuturat-o cu putere. Orice-ar fi, să nu adormi! Mă auzi, Belle? Să nu adormi! Cum ea nu i-a răspuns, a continuat să o zgîlțîie.

Belle nici măcar nu a deschis ochii.

– Dar sînt atît de obosită!

– Nu-mi pasă, i-a răspuns John. Stai trează! Mă înțelegi?

Cîteva secunde mai tîrziu, ea a reușit să-i răspundă.

– Dacă spui tu...

Tot restul drumului, John a alternat între a-și îndemna calul și a o scutura pe Belle, să nu adoarmă. Trebuia să o ducă acasă, la căldură. Se temea îngrozitor că, odată adormită, ea nu va mai avea puterea să se trezească.

După un drum care i-a părut că ar fi durat ore întregi au reușit să iasă dintre copaci, au străbătut pajiștile din Hyde Park și mai apoi străzile londoneze. S-au oprit în fața casei familiei Blydon. John a descălecat repede, luînd-o și pe Belle cu el. Servitorul care o însoțise pe Mary a luat repede hățurile și l-a dus pe Thor la grajduri. John i-a mulțumit scurt și a intrat în hol, purtînd-o pe Belle pe brațe.

– Thornton! a urlat.

Valetul și-a făcut apariția în cîteva secunde.

– Pregătiți imediat baia! În camera mea!

– Da, domnule. Imediat, domnule. Thornton s-a întors spre doamna Crane, menajera care îl urmase. Înainte ca el să scoată vreun cuvînt, ea a dat din cap și a pornit-o în grabă pe scări.

John a urcat treptele cît a putut de repede, cu Belle lipită de pieptul lui.

– Aproape că am ajuns, iubire, i-a șoptit. Îți promit că te vei încălzi de îndată.

Belle și-a mișcat aproape imperceptibil capul. John a sperat că-l auzise și că dăduse din cap, dar știa că mișcarea capului se putea datora numai grabei cu care urcase. Cînd au ajuns în cameră, două cameriste umpleau deja cada.

– Încălzim apa cît de repede putem, domnule, i-a spus una din fete, făcînd o plecăciune scurtă.

John a dat din cap și a lăsat-o pe Belle pe prosopul care fusese deja întins pe pat. I-a dat deoparte părul căzut pe față, dezvelind o vînătaie urîtă pe frunte. Și-a ținut răsuflarea, cuprins de furie. Furie la adresa lui, cel mai probabil.

– John? a întrebat ea slab, cu ochii întredeschiși.

– Sînt aici, iubire. Sînt aici.

– Mă simt ciudat. Foarte ciudat. Mi-e frig și nu-mi e. Cred că o să... Cred că... Ar fi vrut să spună că o să moară, dar ultimul gînd rațional înainte de a se afunda în inconștiență a fost să nu-l îngrijoreze pe John.

John și-a dat seama imediat că ea și-a pierdut cunoștința. Cu degetele înghețate s-a apucat să-i deschidă frenetic nasturii costumului de călărie.

– Nu mă părăsi, Belle! i-a strigat Mă auzi? Nu mă poți părăsi acum!

Doamna Crane a dat buzna în cameră, aducînd două găleți cu apă fiartă.

– Domnule? L-a privit întrebător. Sînteți sigur că...? Poate că ar fi mai bine ca o femeie să...

S-a întors și i-a răspuns tăios:

– E soția mea. Eu am grijă de ea.

Doamna Crane a dat din cap și a ieșit.

John s-a reapucat să desfacă nasturii. Cînd a terminat, i-a scos jacheta, apoi i-a sfîșiat cămașa de pe dedesubt. I se lipise de corp și i-ar fi luat prea mult să încerce să o dezbrace. Pielea îi era albăstruie. Frica a pus din nou stăpînire pe el, așa că și-a dublat eforturile și i-a scos imediat și fusta îmbibată de apă.

Goală, a luat-o în brațe și a dus-o la cada aburindă, acum aproape plină. A îngenuncheat și a încercat apa cu un deget. S-a încruntat. Era cam prea fierbinte, dar nu mai avea timp să aștepte să se răcească. A așezat-o pe Belle în cadă.

– Gata, iubire, Ți-am promis că te încălzești.

Ea nu a părut să simtă fierbințeala.

– Trezește-te, Belle! i-a strigat el, scuturîndu-i umerii fragili.

Belle a murmurat ceva neinteligibil și i-a făcut un semn cu mîna să o lase în pace.

John l-a interpretat ca pe un semn bun, dar a știut că trebuia neapărat să o trezească. A zgîlțîit-o din nou și pentru că ea nu i-a răspuns în nici un fel a făcut singurul lucru la care s-a mai putut gîndi: a cufundat-o cu capul în apă.

Belle a ieșit la suprafață, stropind totul în jur. Cîteva secunde mai tîrziu, ochii îi erau clari:

– Ce naiba? a strigat ea.

– Te încălzeam, iubire, i-a răspuns zîmbind John.

– Nu te prea descurci. Mi-e tare frig! Și mă doare! Și e prea fierbinte apa!

– Nu, iubire, nu e prea fierbinte. Ești tu prea rece.

Belle a mormăit, nemulțumită ca un copil. A coborît apoi privirea, l-a văzut cum îi masa pielea cu mîinile lui mari și a leșinat.

– Dumnezeule Atotputernic! a spus John. Era din nou grea ca plumbul, iar dacă îi dădea drumul chiar și o secundă s-ar fi înecat, cu siguranță. Thornton! a strigat.

Thornton, care aștepta în spatele ușii închise, a apărut cît ai clipi. A zărit-o pe tînăra cu sînge nobil, goală, în cadă, și s-a întors imediat cu spatele.

– Da, domnule?

– Pune pe cineva să facă imediat focul! Aici e frig ca la morgă.

– Da, domnule, îl fac chiar eu, imediat. S-a dus la șemineu, avînd grijă să rămînă cu spatele la cadă.

Cîteva minute mai tîrziu, pielea ei nu mai era atît de rece, dar John știa cu certitudine că ei îi era în continuare frig, pe dinăuntru. A ridicat-o din apă, a șters-o cu blîndețe cu prosopul și a așezat-o în pat. A învelit-o cu pilota, bine-bine, ca pe un copil. Și totuși, aproape imediat, ea a reînceput să tremure. I-a pus mîna pe frunte. Era doar călduță, dar în cel mult o oră avea să dogorească, mai mult ca sigur.

S-a lăsat greu într-un fotoliu și a oftat. Urma o noapte îngrozitor de lungă.

Atît de frig, îi era atît de frig. De ce nu putea să se încălzească? Belle se frămînta în patul mare, iar trupul i se freca instinctiv de așternuturi, încercînd să creeze căldură.

Era îngrozitor. Durerea revenise, o durea fiecare mușchi, fiecare încheietură. Și ce era sunetul acela, ca un clănțănit? Nu puteau fi dinții ei, cu siguranță. Dar de ce îi era atît de frig?

A strîns din dinți și s-a chinuit să deschidă ochii. Focul ardea molcom în șemineu. Foc! Asta însemna căldură! A dat pilota la o parte și s-a tîrît pînă la marginea patului. Tot era prea departe de foc. Cu o încetineală agonizantă, și-a lăsat picioarele să atîrne la marginea patului. S-a uitat în jos, confuză. De ce nu avea nimic pe ea? Nu mai conta, a decis. Trebuia doar să se concentreze asupra focului.

A atins podeaua cu tălpile, dar picioarele nu au susținut-o. S-a prăvălit pe covor, cu o bufnitură surdă.

John, care aținise în scaunul așezat la căpătîiul ei, s-a trezit instantaneu. A văzut că patul era gol și a sărit în picioare.

– Belle? S-a uitat disperat în jur. Unde putea să fi plecat ea, în starea în care era? Și goală, pe deasupra.

A auzit un geamăt venind din cealaltă parte a patului și s-a grăbit într-acolo. Belle zăcea grămadă pe jos. S-a aplecat și a ridicat-o.

– Ce cauți aici, iubire?

– Foc, a suspinat ea.

John o privea fără să înțeleagă.

– Foc! a repetat ea, ceva mai tare.

– Ce e cu focul?

– Mi-e frig!

– Încercai să te încălzești?

Belle a oftat și a dat din cap.

– Trebuie să rămîi în pat. Îți mai aduc niște pături.

– Nu! a strigat Belle, uimindu-l pe John cu forța răspunsului. Vreau foc!

– Uite cum facem: te așez în pat și-ți aduc o lumînare, să o ai aproape.

– Ce prostie!

Era cît pe ce să izbucnească în rîs.

– Vino, draga mea. Haide să te așezi în pat. A întins-o și a acoperit-o bine. Fusese atît de drăgălașă, de adorabilă, că pe moment uitase în ce stare gravă era.

Nu era cazul să-și facă iluzii, însă. Numai o minune o putea feri de o febră puternică, iar el nu mai credea în minuni. Înainte să se simtă mai bine, ea avea să se simtă mult mai rău.

Belle nu părea să se liniștească.

– Apă, a șoptit.

John i-a apropiat un pahar de buze și i-a șters cu un prosop picăturile care i-au curs pe bărbie.

– E mai bine?

Belle și-a umezit buzele uscate cu limba.

– Să nu mă părăsești.

– Niciodată.

– Mi-e frică. John.

– Știu, dar nu ai de ce să-ți fie frică, a mințit-o el. Vei vedea.

– Nu-mi mai este chiar atît de frig.

– Asta e bine, a încurajat-o el.

– Pielea îmi e în continuare rece, dar pe dinăuntru... A tușit și întreg trupul i-a fost cuprins de spasme. Cînd s-a liniștit în sfîrșit, și-a dus gîndul pînă la capăt: pe dinăuntru sînt fierbinte.

John a încercat să alunge disperarea. Trebuia să fie puternic, pentru ea. Trebuia să ducă acea bătălie împreună cu ea.

– Șșt, draga mea, i-a spus mîngîind-o pe frunte. Culcă-te. Ai nevoie de odihnă.

Belle aluneca încet-încet în somn.

– Am uitat să-ți spun, a murmurat. Am uitat să-ți spun, azi după-amiază.

Azi după-amiază? Dumnezeule, i se părea că trecuse deja o eternitate.

– Am uitat să-ți spun, a insistat Belle.

– Ce anume? a întrebat-o el cu blîndețe.

– Te voi iubi mereu. Nu contează dacă mă iubești și tu sau nu.

Capitolul 21

Din poziția în care stătea, lîngă pat, John o privea îngrijorat pe Belle. Trecuseră deja cîteva ore de cînd se trezise și încercase să ajungă lîngă foc. Încă mai tremura și febra îi crescuse.

Era într-o stare destul de gravă.

S-a auzit o bătaie în ușă și a intrat Caroline, îngrijorată.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat în șoaptă. Tocmai ne-am întors și Thornton ne-a spus că Belle nu se simte bine.

John și-a desprins cu greu mîna din mîna lui Belle și a condus-o pe Caroline afară, pe hol.

– Belle a ieșit la plimbare și a prins-o ploaia. S-a lovit la cap. I-a spus pe scurt toate detaliile, omițînd motivul pentru care ea ieșise din casă pe o asemenea vreme. Își cunoscuse socrii doar cu o zi în urmă. Dacă Belle voia să le povestească mai multe, bine. El era un străin pentru ei și nu avea de gînd să facă asta.

Caroline și-a dus mîna la gît.

– Arăți foarte obosit. De ce nu te duci la culcare? Rămîn eu cu ea.

– Nu.

– Dar, John...

– Poți să rămîi cu mine, dacă vrei, dar nu plec nicăieri. S-a întors pe călcîie și a intrat în cameră. S-a apropiat de pat. Ritmul respirației ei devenise mai regulat. Era un semn bun. I-a pus mîna pe frunte. La naiba, ardea și mai tare. Probabil că într-o oră nu va mai respira atît de liniștit.

Caroline l-a urmat și s-a așezat lîngă el.

– Așa a fost toată seara? a șoptit.

John a dat din cap. A luat o cîrpă, a înmuiat-o în apă rece și i-a așezat-o pe frunte. Ea a murmurat ceva în somn și și-a schimbat ușor poziția. S-a mai foit puțin, după care a deschis brusc ochii. În privirea ei se citea panica.

– Șșt, aici sînt, i-a spus el cu blîndețe, mîngîindu-i obrazul. Belle a părut să se liniștească puțin, dar John a avut senzația că nici nu l-a văzut.

Caroline a vorbit, speriată:

– Cred că ar trebui să trimitem după doctor.

– Acum, în puterea nopții?

Ea a dat din cap.

– Mă ocup eu.

John a rămas la căpătîiul ei, urmărind-o îngrijorat. Cuvintele ei îi răsunau în minte: *nu contează dacă mă iubești și tu sau nu.* Era oare posibil ca ea să-l iubească necondiționat? Chiar și cu trecutul lui?

Te voi iubi mereu.

Abia atunci a avut o revelație: nimeni nu-i mai spusese asta, niciodată.

I-a ridicat cîrpa de pe frunte și a înmuiat-o iar în apa rece. Nu era momentul să-și plîngă de milă, să-și

amintească de copilăria nefericită. Nu era ca şi cum ar fi fost abuzat sau ar fi suferit de foame. Numai că nu fusese iubit, lucru care li se întîmplase, probabil, cîtorva mii de copii din Anglia.

Belle a început să se răsucească în pat. John şi-a concentrat imediat întreaga atenţie asupra ei.

– Opreşte-te! a gemut ea.

– Ce este, iubire?

– Opreşte-te!

El a cuprins-o de umeri şi a scuturat-o puţin, cu blîndeţe.

– Ai un coşmar. Inima i se frîngea cînd o vedea aşa. Era aprinsă la faţă şi întreg corpul îi era acoperit de o peliculă de sudoare. A încercat să-i dea părul din ochi, dar ea i-a împins mîna.

– Foc, a şoptit Belle.

– Focul e doar în şemineu.

– Prea fierbinte.

John a umezit imediat cîrpa.

Belle s-a ridicat brusc în capul oaselor, ţipînd.

– Nu, nu, opreşte-te!

– Culcă-te la loc, iubire. John a încercat să-i şteargă transpiraţia de pe trup, sperînd ca ea să se mai răcorească. Belle avea ochii larg deschişi şi îl privea, fără să-l recunoască.

– Opreşte-te! Opreşte-te! i-a strigat ea, dîndu-i mîna deoparte. Nu mă atinge!

– Încerc doar...

– Ce se întîmplă? Caroline dăduse buzna în cameră.

– Deliră, a spus John încercînd să o acopere cu cearşaful.

– Dar am auzit țipete.

– Am spus că delirează, a repezit-o John. Vedeți dacă găsiți niște laudanum. Trebuie să se liniștească. A oftat, amintindu-și că vorbea cu soacra lui. Îmi cer scuze, lady Worth, numai că...

Ea a ridicat mîna:

– Înțeleg. Mă duc să caut laudanum.

Belle se lupta cu el, iar forța îi sporise din cauza febrei. El îi făcea față, pentru că-și întărise mușchii în anii în care fusese în armată.

– Trezește-te, la naiba! i-a spus el. Dacă te trezești, va dispărea și focul, îți promit.

Singurul ei răspuns a fost să se zbată și mai tare.

John nu s-a dat înapoi nici măcar un centimetru.

– Belle, a implorat-o. Te rog...

– Dă-te de pe mine! i-a strigat ea.

Exact în clipa aceea nepotrivită, Caroline a intrat în cameră cu sticla de laudanum.

– Ce-i faci?

John a răspuns cu o întrebare.

– Unde este?

Caroline a turnat medicamentul într-un pahar și i l-a întins.

– Aici, Belle, i-a spus cu blîndețe, încercînd să o ridice în șezut dar să o și sprijine în același timp. l-a lipit paharul de buze. Bea măcar un pic.

Privirea lui Belle era ațintită într-un punct dincolo de el. A scos din nou un strigăt. Apoi a ridicat mîinile și a trîntit paharul care s-a vărsat pe podea.

– Îi dau eu de data aceasta, i-a spus Caroline. Tu ține-o. I-a dus un alt pahar la gură și a forțat-o să ia o înghițitură.

Belle s-a liniștit cîteva clipe mai tîrziu iar soțul și mama ei au răsuflat ușurați.

– Șșt, i-a spus John. Dormi acum. Coșmarul a trecut. Odihnește-te dragostea mea.

– Sigur nu vrei să dormi cîteva ore? l-a întrebat Caroline.

– Nu pot, i-a răspuns el răgușit.

Caroline a dat din cap, înțelegătoare.

– Atunci mă voi duce eu la culcare. Dimineață vei fi epuizat. Vei avea nevoie de ajutor. S-a îndreptat spre ușă.

– Mulțumesc, i-a spus el.

– Este fiica mea.

A înghițit în sec, amintindu-și dățile în care fusese bolnav, copil fiind. Mama lui nu venise niciodată să-l vadă. A deschis gura să spună ceva dar s-a răzgîndit.

– Eu sînt cea care ar trebui să-ți mulțumească, a continuat Caroline.

John a privit-o întrebător.

– Pentru că o iubești. Nu aș fi putut să-mi doresc mai mult pentru ea. Și a ieșit.

Curînd, Belle a căzut într-un somn adînc. John a mutat-o de cealaltă parte a patului, acolo unde cearceaful era uscat. S-a aplecat și a sărutat-o pe tîmplă.

– Totul va fi bine, i-a șoptit.

S-a prăbușit pe scaun și probabil că a ațipit, pentru că atunci cînd a deschis din nou ochii soarele răsărise deja. Nu-și dădea însă seama cît era ceasul, din cauza ploii care continua să cadă. A încercat să caute un motiv cît de mic care să-i dea o fărîmă de optimism. Nu a găsit însă nimic, așa că a făcut ce nu mai făcuse de mulți ani.

A început să se roage.

Nici starea lui Belle și nici vremea nu s-au îmbunătățit în zilele care au urmat. John a rămas la căpătîiul ei, obligînd-o să bea apă sau supă, cînd și cînd, sau dîndu-i laudanum cînd devenea isterică. La sfîrșitul celei de-a treia zile și-a dat seama că ea nu va mai rezista mult dacă febra nu va ceda curînd. Nu mai mîncase nimic solid și era extrem de slăbită. Cînd o ștersese cu cîrpa umedă, John văzuse că-i ieșeau deja coastele în afară.

Doctorul venise în fiecare zi, dar nu le fusese de prea mare ajutor. Nu era nimic de făcut. Puteau doar să aștepte și să se roage, le spusese.

John a încercat să lase deoparte grijile și i-a atins fruntea. Părea să nu-i simtă deloc prezența. Singurele care nu o părăseau erau coșmarurile care îi asaltau mintea învolburată de febră. La început, John fusese calm și temperat, dar acum începuse să se resimtă. Abia dacă dormise în cele trei zile și nu mîncase mult mai mult decît Belle. Ochii îi erau injectați, era palid, iar oglinda îi spunea că arăta aproape la fel de rău ca și pacienta lui.

Era din ce în ce mai disperat. Belle trebuia să-și revină curînd, altfel nu știa ce ar putea face. De cîteva ori de-a lungul timpului în care o veghease s-a trezit că lacrimile îi alunecau pe obraji. Nu știa cum va reuși să trăiască dacă ea murea.

Palid, s-a apropiat de patul ei și a îngenuncheat. Ea zăcea nemișcată, dar ceva i-a părut schimbat în starea ei. Respira parcă mai greu și era ciudat de liniștită. L-a cuprins imediat panica. A luat-o de umeri:

– Renunți ? a întrebat-o. Mă părăsești, nu-i așa?

Belle a gemut slab iar capul i-a căzut într-o parte.

– Naiba să te ia, nu renunța! O zgîlțîia din ce în ce mai tare.

Belle i-a auzit vocea de parcă ar fi venit dintr-un tunel lung, foarte lung. Părea să fie glasul lui, dar nu-și dădea seama ce căuta în dormitorul ei. Părea furios. Era oare supărat pe ea? Belle a oftat. Era obosită. Prea obosită ca să mai aibă de-a face cu un bărbat furios.

– Mă auzi, Belle? Nu te voi ierta niciodată dacă vei renunța la mine, l-a auzit spunînd.

Mîinile lui mari îi zguduiau umerii. Ar fi vrut să geamă de durere, dar nu avea energia să o facă. De ce n-o lăsa în pace? Nu voia decît să doarmă. Nu se mai simțise niciodată atît de obosită. Ar fi putut să doarmă așa, la nesfîrșit. Și-a adunat toate puterile și a reușit să rostească:

– Pleacă!

– Aha! a strigat triumfător John. Ești încă aici, cu mine. Mă auzi, Belle?

Bineînțeles că-l auzea, și-a spus Belle, iritată.

– Pleacă! i-a repetat cu ceva mai multă forță. S-a foit puțin, ascunzîndu-se între cearșafuri. Poate că o lăsa în pace dacă se băga bine pe sub pilotă. Trebuia doar să doarmă, pentru că așa îi era cel mai bine.

John a văzut cum o părăsea voința chiar înainte ca ea să apuce să mai spună ceva. Văzuse privirea aceasta de multe ori în timpul războiului. Nu la cei mai norocoși care muriseră în luptă ci la sufletele chinuite care suferiseră de infecții săptămîni întregi după aceea. Nu putea suporta să vadă cum din trupul lui Belle viața pleca încet-încet. Furia îl copleșea, așa că a uitat de toate

jurămintele pe care şi le făcuse, să fie blînd şi atent cu ea în timp ce o îngrijea.

– La naiba, Belle! a strigat el furios. N-o să stau aici să te văd cum mori! Nu e drept! Nu mă poți părăsi tocmai acum. Nu-ți dau voie!

Belle nu i-a răspuns. Atunci John a încercat o altă tactică:

– Știi ce furios voi fi pe tine dacă mori? O să te urăsc pentru totdeauna dacă mă părăsești. Vrei tu asta?

Îi cerceta cu disperare trăsăturile, sperînd într-un semn că l-ar fi auzit, dar nu l-a găsit. A luat-o în brațe și a ținut-o strîns în timp ce-i spunea:

– Fără tine nu mai am nici o speranță, Belle. Un tremur i-a străbătut corpul. Vreau să te văd zîmbind, Belle. Să te văd fericită, cu ochii tăi albaştri plini de soare şi de bunătate. Să te văd citind o carte. Îmi doresc atît de mult să fii fericită! Îmi pare rău că nu ți-am acceptat dragostea. Dar o voi face, îți promit. Dacă tu, în infinita ta bunătate și înțelepciune, ai găsit un motiv pentru care să merit să mă iubești, atunci... ei bine, înseamnă că nu sînt chiar atît de rău precum credeam. Nu ne părăsi, Belle! Dacă nu o faci pentru mine, gîndește-te măcar la părinții tăi. Te iubesc atît de mult! Nu vrei să-i întristezi, nu-i așa? Şi mai gîndește-te la toate cărțile pe care nu ai apucat să le citești. Îți promit să-ți cumpăr volumul lui Byron, cel pe care nu ți l-au vîndut ție, în librăria dedicată femeilor. Mai ai atîtea de făcut, dragostea mea! Nu poți pleca acum.

În ciuda tiradei lui înflăcărate, Belle a rămas inertă, respirînd slab. Într-un final, cuprins de disperare, el a izbucnit, dezvelindu-şi sufletul:

– Te rog, Belle, nu mă părăsi! Te iubesc. Te iubesc, și nu aș putea suporta să mori! Dumnezeu să mă ajute, te iubesc atît de mult!

Vocea i s-a frînt. A lăsat-o ușor pe pat, a acoperit-o cu pilota și s-a aplecat să-i șoptească la ureche:

– Te iubesc, Belle. Să ții minte asta pentru totdeauna.

A ieșit din încăpere, rugîndu-se ca acest „pentru totdeauna" să dureze mai mult decît următoarea oră.

Cîteva ore mai tîrziu, pe cînd Belle zăcea în patul ei, a simțit un val de căldură cuprinzîndu-i trupul. Era o senzație ciudată, pentru că picioarele îi fuseseră reci ca gheața în timp ce restul corpului îi ardea în flăcări. Acum își simțea picioarele calde... și roz. S-a întrebat cum să simți oare că degetele îți sînt roz, dar a decis că așa trebuiau să fie, pentru că așa le simțea ea.

Tot trupul și-l simțea roz, de fapt. Roz și puțin pufos. dar mai presus de toate se simțea bine. Pentru prima oară după... S-a încruntat: nu-și amintea cît timp fusese bolnavă.

A încercat să se ridice în șezut, surprinsă de cît era de slăbită. A clipit de cîteva ori și a privit în jur. Era acasă, în camera ei, cea pe care o împărțise cu John în noapte nunții. Cum de se întorsese? Nu-și mai amintea decît ploaia și vîntul. Oh, da, și cearta. Se certase îngrozitor cu John.

A oftat, epuizată. Nu-i mai păsa dacă el nu voia să o audă spunîndu-i că-l iubea. Îl voia doar pe el și restul nici

nu mai conta. Nu-și dorea decît să se termine toată afacerea neplăcută cu George Spencer și să se întoarcă împreună la țară, la Bunford Manor.

Bunford Manor? Parcă nu se chema așa.

La naiba! Nu reușea deloc să țină minte denumirea. A înclinat ușor capul. O durea. A strîns pumnul. O dureau pînă și degetele. Totul o durea.

În timp ce ea stătea pe marginea patului, testînd pe rînd diferite părți ale corpului, John a intrat în cameră. Se îndurase în sfîrșit să ia o pauză de cincisprezece minute, să-și dea cu apă pe față și să înghită ceva. Iar acum era îngrozit că o va găsi pe Belle fără viață.

Spre marea lui surpriză, cînd a ajuns lîngă pat a văzut că obiectul disperării lui se ridicase și-și mișca umerii. Sus, jos. Sus, jos.

– Bună, John, i-a spus ea slăbită. Cum se numește casa ta din Oxfordshire?

John era într-atît de uimit, de descumpănit de bizara ei întrebare, că i-au trebuit cîteva momente să-i răspundă:

– Bletchford Manor.

– Este un nume îngrozitor, s-a strîmbat Belle. După care a căscat, semn că propoziția o secase de toată energia.

– Da... Am tot vrut să-l schimb.

– Ar trebui să o faci, și încă repede. Nu ți se potrivește. Și nici mie, de altfel. A căscat din nou și s-a întins la loc pe pat. Te rog să mă scuzi, dar mă simt foarte obosită. Vreau să dorm puțin.

John și-a amintit într-o clipă toate acele dăți cînd o implorase să se trezească și a dat din cap:

– Da, i-a răspuns încet. Ar trebui să dormi puțin. S-a prăbușit pe un scaun, ca trăsnit.

Febra cedase. Uimitor, straniu, febra cedase. Se va face bine. Era uimit de forța emoțiilor care îl copleșiseră. Era pentru prima oară că rugile îi fuseseră ascultate.

Apoi s-a întîmplat ceva straniu. Un sentiment ciudat, cald, i-a învăluit inima și a început să se întindă în tot corpul.

Îi salvase viața lui Belle.

I se ridicase o piatră de pe inimă.

Îi salvase viața.

O voce i-a răsunat în urechi.

Ești iertat.

S-a uitat imediat spre Belle. Ea nu părea să fi auzit vocea. Ce ciudat! Lui i se păruse că sunase destul de tare. O voce de femeie. Care semăna cu a Anei.

Ana. John a închis ochii și, pentru prima oară în acești ani, nu i-a mai distins trăsăturile.

Fusese în sfîrșit iertat pentru păcatele lui? Sau poate că aceste păcate nu fuseseră într-atît de grave pe cît le crezuse el?

S-a uitat din nou la Belle. Ea crezuse în el. Crezuse întotdeauna în el. Întotdeauna.

Cu ea alături, el era mult mai puternic. Și probabil că la fel simțea și ea. Împreună, învinseseră cel mai cumplit dușman. Ea va trăi iar el nu va mai trebui să facă față singur viitorului.

A inspirat adînc, și-a proptit coatele în picioare și și-a cuprins fața în palme. A zîmbit larg, după care a început să rîdă. Toată încordarea ultimelor zile l-a făcut să rîdă acum nervos, necontrolat.

Auzind sunete, Belle a deschis ochii. Deși el avea chipul acoperit, se vedea că era foarte obosit. Nasturii de la gît ai cămășii îi erau desfăcuți, neglijent. El a ridicat încet capul și a privit-o la rîndul lui. În ochii lui căprui era o emoție pe care ea nu o putea denumi. A continuat să-l examineze: ochii i se adînciseră în orbite și era nebărbierit de cîteva zile. A întins mîna spre el.

– Arăți groaznic, i-a spus.

Lui i-au trebuit cîteva clipe pînă ce a reușit să-i răspundă.

– Oh, Belle, tu arăți minunat.

Două zile mai tîrziu, Belle se simțea deja mai bine. Încă mai era slăbită, dar pofta de mîncare îi revenise iar vizitatorii se perindau unul cîte unul.

John n-o mai văzuse din ziua anterioară. În clipa în care fusese sigur că ea era în afara oricărui pericol se prăbușise, extenuat. Caroline o informa periodic despre starea lui, dar tot ce-i spusese pînă atunci era, invariabil:

– Doarme.

În final, în cea de-a treia zi de cînd îi cedase febra, el a intrat în dormitorul ei, cu un zîmbet timid.

– Credeam că nu te mai văd vreodată, i-a spus ea.

El s-a așezat pe marginea patului.

– Mă tem că am dormit.

– Da, așa am auzit și eu. L-a atins pe obraz. Mă bucur să te văd.

El i-a zîmbit.

– Ți-ai spălat părul.

– Poftim? A privit în jos și a început să se joace cu o șuviță. Oh, da. Aveam mare nevoie. John, eu...

– Belle, eu... a rostit el în același timp cu ea. Spune tu prima.

– Nu, tu.

– Insist.

– Ce prostie! Doar sîntem căsătoriți. Și sîntem atît de neliniștiți!

– Tu de ce ești neliniștită?

– Din cauza lui Spencer. Numele a plutit prin aer cîteva secunde, după care ea a continuat: trebuie să dispară din viețile noastre. Le-ai povestit părinților mei despre el?

– Nu. M-am gîndi să hotărăști tu dacă le spui sau nu.

– Nu le spun. N-aș face decît să-i îngrijorez peste măsură.

– Cum spui tu.

– Ai făcut vreun plan?

– Nu. Cînd ai fost bolnavă... A înghițit în sec. Chiar și numai amintirea îi dădea fiori. Cînd ai fost bolnavă nu m-am putut gîndi decît la tine. După care am dormit.

– Ei bine, eu una m-am gîndit. Cred că ar trebui să-l confruntăm la balul dat de familia Tumbley.

– În nici un caz.

– Mama insistă să participăm. Vrea să folosească această ocazie ca să ne facem intrarea în societate.

– Dar va fi atît de multă lume! Cum să te supraveghez cînd...

– Tocmai mulțimea va fi cea care ne va proteja. Iar Alex, Emma și Dunford vor fi în permanență lîngă noi, fără să ridice suspiciuni.

– Îți interzic...

– Vrei măcar să te gîndești la asta? Îl vom înfrunta împreună. Cred că... împreună... putem să facem orice. Și-a umezit buzele, conștientă că nu reușea să-și găsească cuvintele.

– Sînt de acord, a spus el pentru că dorea să schimbe subiectul dar și pentru că orice gînd rațional îl părăsise în clipa în care o văzuse lingîndu-și buzele.

Belle i-a luat mîna în mîna ei.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine.

– Te iubesc, Belle, i-a spus.

Ea i-a zîmbit.

– Știu. Și eu te iubesc.

I-a dus mîna la buze și i-a sărutat-o cu ardoare.

– Încă nu-mi vine să cred că și tu mă iubești, dar... și-a dat seama că ea voia să încerce să-l întrerupă, așa că i-a pus cu blîndețe mîna la gură. Dar sînt mai fericit decît aș fi crezut că este posibil.

– Oh, John.

– Tu m-ai ajutat să mă iert pe mine însumi. Cînd am realizat în sfîrșit că pericolul a trecut, că nu vei muri, atunci am înțeles.

– Ce ai înțeles?

– Că mi-am plătit datoria. Viață pentru viață. Nu am putut să o salvez pe Ana, dar te-am salvat pe tine.

– John, i-a spus ea cu blîndețe, faptul că m-ai savat pe mine nu compensează ceea ce s-a întîmplat în Spania.

El a privit-o cu ochi mari, îngrozit.

– Nu *trebuie* să compenseze, pentru că nu ești tu vinovatul. Cînd vei accepta asta? Te-ai torturat timp de cinci ani pentru o faptă comisă de altcineva.

John a privit-o în ochii limpezi, albaștri, și pentru prima oară aceste cuvinte au început să capete sens.

– Poate că adevărul este undeva la mijloc. Da, trebuia să o protejez și nu am făcut-o, dar nu am violat-o eu. A clătinat din cap și a spus, cu mai multă convingere: nu am fost eu acela.

– Inima ta este acum liberă.

– Nu, i-a șoptit. Este a ta.

Capitolul 22

John se uita dezaprobator la cravată.

– Este o prostie, Belle. O prostie.

Belle i-a dat ocol valetului care tocmai scotea un geamăt, văzîndu-și munca minuțioasă năruită.

– De cîte ori să-ți repet? Ți-am spus că nu avem cum să lipsim de la balul soților Tumbley. Mama nu mă va ierta niciodată dacă nu mă arăt așa cum se cuvine în fața lumii bune, ca femeie măritată.

John i-a făcut semn valetului să plece, pentru că voia să continua discuția între patru ochi.

– Exact asta încercam și eu să-ți spun. Ești femeie măritată de-acum. Nu mai trebuie să asculți de părinți.

– Nu mai trebuie să ascult de ei, ci de tine. Iartă-mă că nu sar în sus de bucurie.

– Nu fi sarcastică, Belle. Nu-ți stă bine. Am vrut doar să-ți spun că nu mai trebuie să faci tot ce-ți spun părinții.

– Încearcă să-i explici asta mamei.

– Ești femeie în toată firea. John s-a apropiat de oglindă și a încercat din nou să-și facă nod la cravată.

– Am o veste pentru tine: părinții nu încetează să fie părinți atunci cînd copiii se căsătoresc. Mamele în special.

John răsucise invers cravata, așa că a tras o înjurătură.

– Ar fi trebuit să o lași așa cum ți-o aranjase Wheatley. Arăta foarte bine. John i-a aruncat o privire ucigătoare.

– Trebuie să privești astfel lucrurile: părinții mei nu te cunosc încă foarte bine. Ar deveni suspicioși dacă am refuza să apărem împreună în public. Nu vrei să-ți strici relațiile cu socrii pentru tot restul vieții, nu-i așa?

– Dar nici mort nu vreau să fiu.

– Nu ești deloc amuzant, John. Te rog să nu mai glumești cu asta.

John a lăsat pentru moment cravata și s-a întors să-și privească soția în ochi.

– Nu glumesc deloc, Belle. Nu am idee cum vom scăpa nevătămați după seara asta.

Belle și-a mușcat buza.

– Alex și Dunford vor fi acolo. Sînt sigură că ne vor fi de un mare ajutor.

– Și eu sînt sigur de acest lucru. Dar asta nu ne garantează siguranța. Nu înțeleg de ce nu le-ai spus adevărul părinților tăi.

– Ei, *asta* le-ar fi făcut sigur o impresie bună! i-a răspuns ea cu sarcasm. Te vor iubi imens din clipa în care vor afla că le-ai pus fiica în pericol. Văzîndu-l că se strîmba, a adăugat repede: fără să vrei, bineînțeles.

John a renunțat în sfîrșit la a-și aranja cravata și a strigat:

– Wheatley! După care s-a întors spre Belle și i-a spus grăbit: pun mai mare preț pe viețile noastre decît pe părerea părinților tăi. Ai face bine să nu uiți asta.

– John, sînt ferm convinsă că nu vom păți nimic dacă vom sta lîngă Alex și Dunford. Poate chiar vom reuși să-l atragem într-o cursă pe... oh, bună, Wheatley! Domnul are ceva probleme cu cravata. Ai putea să-l ajuți, te rog? Eu mă duc să văd dacă trăsura e gata.

– Așa să faci.

Belle s-a întors cu spatele și a făcut cîțiva pași. John și-a ținut răsuflarea.

– Dumnezeule mare, femeie! Ce ai pe tine? Sau mai bine zis, ce nu ai?

Belle a zîmbit. Se îmbrăcase cu rochia din catifea albastră pe care o cumpărase cu cîteva săptămîni în urmă, atunci cînd dorea să îl seducă.

– Nu-ți place? l-a întrebat, rămînînd cu spatele la el, ca să nu o vadă zîmbind.

A fost însă o greșeală, pentru că rochia nu avea spate. Aproape deloc.

– Este indecentă! a exclamat John.

– Nu este deloc. Multe femei poartă astfel de rochii. Unele chiar au spatele acoperit cu un voal subțire pe care îl udă înainte, să nu se mai vadă deloc.

– Nu admit ca alți bărbați să se zgîiască la spatele tău. Am zis!

Belle a decis că nu o deranja chiar atît de tare felul lui de a fi,posesiv.

– Bine, dacă pui astfel problema... S-a dus în camera ei, unde o aștepta Mary, cu o altă rochie abia călcată. Prevăzuse că își va schimba toaleta. Dar scopul fusese atins. Mintea lui John nu mai era acum la Spencer.

S-a schimbat și a coborît. Exact cînd a ajuns în hol, și-au făcut apariția Emma, Alex, Persephone și Dunford. Cei patru sporovăiau animați.

– Ce căutați aici? a întrebat Belle.

Emma a privit în spatele ei, să se asigure că ușa mai era încă deschisă și a strigat:

– AM VENIT SĂ VĂ LUĂM LA BAL!

– Da?

– OH, DA!

– Dar de ce?

Emma l-a văzut pe valet pregătindu-se să închidă ușa în urma lor și i-a șoptit:

– N-o închide încă.

După care s-a întors din nou spre Belle și i-a răspuns:

– PENTRU CĂ AȘA NE-AI RUGAT TU!

– Ah, bineînțeles! Am uitat!

Lady Worth și-a făcut apariția în hol:

– Ce e gălăgia asta?

– Nu am nici cea mai mică idee, a murmurat Persephone, uitîndu-se ciudat la Emma.

– Te rog să nu mai țipi așa.

Alex a închis repede ușa și le-a spus:

– O tot rog să meargă la un consult. Așa face de trei zile.

Emma a luat-o deoparte pe Belle și i-a spus repede:

– Voiam doar ca dușmanul vostru să știe că în seara aceasta veți călători în trăsura noastră.

– Mi-am închipuit.

– Dacă sîntem și noi nu va încerca nimic.

– Ar putea tăia un ax sau ceva. Și atunci am avea cu toții necazuri.

– Nu cred. Nu ar avea certitudinea că John va fi cel rănit. Va aștepta pînă mai tîrziu.

– Ce tot șușotiți acolo? le-a întrebat Caroline. Și cum rămîne cu problema ta cu auzul, Emma? Credeam că poți doar să țipi. Ia vino dincolo, la lumină. Să mă uit eu. Probabil că este doar un dop.

Emma s-a strîmbat dar s-a lăsat dusă în cealaltă cameră.

– E ceva cu voi, a spus Persephone. Emma s-a purtat ciudat toată seara.

– Vă mulțumesc, le-a spus Belle celor doi bărbați, de îndată ce mama ei a dispărut din vedere.

– Nu ai de ce, i-a răspuns Alex. Deși a fost al naibii de greu să ținem totul ascuns de Persephone.

– Este foarte inteligentă.

– Am constatat și eu.

– Și nu te va lăsa s-o faci pachet și să o trimiți înapoi în Yorkshire, cînd se distrează atît de bine la Londra.

Alex a ridicat din umeri.

– Soțul tău unde este?

– Sus, face mutre.

– Necazuri în paradis? a întrebat-o Dunford, zîmbind cu subînțeles.

– Să nu cumva să te bucuri de necazul meu.

– Ia-o ca pe un compliment. Necazul nimănui nu mi-ar provoca atîta bucurie.

Belle s-a întors spre Alex.

– Este puțin iritat pentru că trebuie să iasă din casă. Nu se simte în siguranță.

– Și nici nu este, dar nu puteți rămîne prizonieri aici, pentru totdeauna. Balul familiei Tumbley este probabil cea mai sigură ieșire. Dacă Spencer va încerca ceva vor fi sute de martori. Nu ne va fi deloc greu să-l prindem.

– Am încercat să-i explic și eu toate astea, dar nu vrea să mă asculte. Cred că-și face griji pentru mine.

Alex a zîmbit.

– Asta este treaba soților. Să-și facă griji pentru soțiile lor. Este o lecție pe care am învățat-o foarte repede. Și cînd crezi că va coborî? Ar cam trebui să pornim.

– Vine imediat, cred.

Ca la un semn, John și-a făcut apariția în capul scării.

– Ce bine! a exclamat Belle.

– Nu e cazul să fii atît de bucuroasă.

Belle le-a cerut scuze din priviri celor doi pentru morocănosul ei soț. Aceștia păreau amuzați, așa că Belle a clătinat din cap și l-a așteptat pe John să li se alăture. Avea întotdeauna dificultăți la coborîre.

– Ashbourne, Dunford, și-a salutat el oaspeții.

– Mi s-a părut mai sigur să mergeți cu noi, i-a spus Dunford.

– O idee foarte bună. Unde este Emma? Nu vine?

– E dincolo. Mama o consultă la urechi, i-a răspuns Belle.

– Poftim?

– Este o poveste lungă.

– Sînt convins, a mormăit el.

Belle l-a apucat de mînă și l-a tras cu putere într-o parte.

– M-am săturat de mutrele tale, John.

– Nu te aștepta la altceva, măcar o săptămînă de-aici încolo. Știi ce cred despre toate astea.

Belle a strîns din dinți și s-a întors spre Alex și Dunford. Alex privea în tavan și fluiera încet în timp ce Dunford zîmbea cît putea de larg.

– Mai taci, a spus ea.

– Dar n-am spus nimic! i-au răspuns amîndoi în cor.

– Bărbații ăștia! M-am săturat de voi, de toți. Emma! Emma! Am nevoie de tine! Acum!

Emma și-a făcut apariția cu o viteză uimitoare.

– Scuză-mă, mătușă Caroline! a strigat peste umăr. Belle are nevoie de mine! Cînd a ajuns lîngă verișoara ei, i-a șoptit: slavă Domnului că m-ai chemat, Belle! Credeam că mă omoară.

– Mergem? a întrebat Alex. Unde este Persephone?

– A hotărît să meargă cu mătușa și unchiul, i-a răspuns Emma. Mi-a turnat ceva în ureche, i-a șoptit ea lui Belle. Zicea că am multă mizerie.

Belle a zîmbit.

– A rîs de tine. Urăște ca oamenii să aibă secrete.

Alex le-a ajutat să urce în trăsură.

– Lady Worth ar putea să-l facă și pe Napoleon să plîngă.

John a mormăit ceva, aprobator. Belle i-a aruncat o privire mustrătoare și s-a așezat lîngă Emma. John stătea cocîrjat pe bancheta din fața lor, dar Belle nu s-a lăsat înșelată de atitudinea lui împăciuitoare. Își dădea seama că era în alertă, gata de acțiune, dacă era necesar. A părut să le transmită și celorlalți același lucru, pentru că nici Alex și nici Dunford nu le scăpau din ochi pe doamne.

Belle evita să-i privească, pentru că îi dădeau o stare de nervozitate. Din fericire, Emma a întreținut conversația în timp ce se îndreptau spre destinație.

– Și nu mai am deloc grețuri, spunea Emma. Sper să fi dispărut definitiv. Nu mi-a mai fost rău de-o săptămînă.

– Asta e bine. A început să se vadă? Belle vorbea în șoaptă. Subiectul nu era potrivit pentru o companie mixtă.

– Puțin, dar acum se poartă rochiile largi, așa că... Ce Dumnezeu?

Trăsura se înclinase mult într-o parte.

Cîteva secunde mai tîrziu, John era deasupra lui Belle, încercînd să o protejeze.

– Ești rănită? a întrebat-o neliniștit.

– Sînt bine, sînt bine, doar că... Oh!

Se înclinau acum spre stînga.

– Ce naiba se întîmplă? a întrebat Alex, trecînd în locul Emmei și încercînd să scoată capul pe geam.

– Alex, nu! a strigat Emma. Dacă ne răsturnăm, o să fii zdrobit!

Alex a renunțat, nu foarte convins. Nu i se părea că ar fi fost într-un pericol prea mare, deși trăsura se clătina destul de puternic. Într-un final, s-a auzit un scîrțîit puternic și au căzut spre stînga, izbindu-se cu toții de perete.

După ce s-a convins că trăsura nu se mai mișca, Belle a murmurat o rugăciune în minte, mulțumindu-i lui Dumnezeu că ea nimerise în vîrful grămezii.

– Se pare, a spus privind pe fereastră, că ne-am proptit de un copac. De aceea nu ne-am răsturnat.

– Au! a gemut Emma. Ce genunchi ascuțiți ai, Belle!

– Scuze. E cam înghesuit aici. Toată lumea este bine? S-a uitat sub ea. Dunford unde este?

– Mmm...

Belle a făcut ochii mari. Era dedesubt, sub ei toți. Nu putea fi prea confortabil.

– Gata, mă dau imediat deoparte. Cred că va trebui să ieșim pe sus. Dacă deschidem ușa aceasta ne vom rostogoli cu toții și ne vom lovi la cap. S-a uitat din nou pe fereastră. În plus, nu cred că s-ar deschide suficient de mult să putem ieși. E blocată de copac.

– Haide odată, Belle, a mîrîit Alex.

– John, ești bine? Nu ai spus nimic.

– Sînt bine, Belle, doar că stau cam incomod. Am trei oameni peste mine.

– Mmm, s-a auzit din nou Dunford.

Belle a privit la trupurile încîlcite și a încercat să ignore sunetele pe care le scotea Emma, de durere dar și de indignare. Fustele i se încolăciseră, așa că în final a renunțat la decență și le-a ridicat deasupra genunchilor, încercînd să ajungă la mînerul ușii.

– Aproape că... am ajuns! Acum, dacă aș putea să o deschid... a răsucit mînerul și a împins ușa. Dar gravitația lucra împotriva ei, trîntind-o la loc ori de cîte ori încerca să o deschidă. Îmi pare extrem de rău, dar nu reușesc. Va trebui să mă ridic în picioare.

A pus piciorul drept pe ce a găsit. S-a întîmplat să fie capul lui Alex. Emma a chicotit, așa că Belle s-a întors:

– S-a întîmplat ceva?

– Nimic, i-a răspuns Alex cu un șuierat. Vezi-ți de treabă.

Belle a răsucit din nou mînerul și a împins ușa din toate puterile. De data aceasta a reușit să o deschidă. A scos un sunet triumfător și și-a strecurat capul afară.

– Oh, bună, Bottomley, a strigat recunoscîndu-l pe vizitiul lui Alex și al Emmei. Ce s-a întîmplat?

– A sărit roata, doamnă. N-am idee cum s-a întîmplat.

– Hmm. Foarte ciudat.

– N-ați vrea să vă continuați discuția altă dată? i-a spus John, de undeva de la mijlocul grămezii. Am cam vrea să ieșim de aici.

– Scuze. Bottomley, ai tu grijă să mă prinzi dacă alunec? Acesta a dat din cap iar Belle a alunecat ușor pe laterala trăsurii. Așteapt-o aici pe Emma, cred că ea urmează. După care s-a dus să inspecteze pagubele. Roata se desprinsese complet și se rostogolise pe drum.

– Ce vezi? a întrebat-o Emma.

– Pare că roata a fost slăbită intenționat. Nimic nu pare să fi fost tăiat.

– Hmm. Emma și-a ridicat fustele și s-a aplecat să vadă mai bine.

– Nu vrei să te dai deoparte? Alex o urmase afară din trăsură și voia să examineze la rîndul lui trăsura.

– Se pare că atacatorul fie a fost deosebit de blînd, fie nu știe să mînuiască un ferăstrău.

John a apărut de după colț. Părea deosebit de furios.

– Ce a tăiat cu fierăstrăul?

– Nimic, i-a răspuns Alex. Roata a fost doar slăbită.

John a înjurat în barbă.

– Îmi cer scuze că v-am pus în pericol, pe tine și pe soția ta. Belle și cu mine ne întoarcem imediat acasă și-ți voi trimite banii necesari pentru reparații.

Înainte ca Belle să apuce să protesteze, Alex a ridicat o mînă și a spus:

– Prostii! Nu e nimic stricat. Avem doar nevoie de o altă roată

– Ce e cu roata? a întrebat și Dunford, care abia acum reușise să iasă din trăsură, cam boțit.

– S-a desprins, au răspuns cu toții în cor.

– Nu e cazul să fiți atît de nervoși. Abia am picat și eu...

Scuze, i-a spus Belle. Nouă ni se pare că stăm aici de cel puțin o oră.

– Probabil chiar atît ați și stat, a răspuns sec Dunford. Ai avut un imens noroc, pentru că ai aterizat în vîrful grămezii. A propos, Ashbourne, l-am trimis pe Bottomley acasă la tine să aducă ajutoare. Nu ar trebui să mai dureze mult. Sîntem la numai cîteva străzi distanță de casa ta. S-a îndreptat spre locul unde fusese roata din spate, în stînga. Trebuie să spun că Spencer nu s-a priceput deloc. Dacă voia ca trăsura să se zdrobească putea găsi alte metode, mai inteligente. Nu a reușit nici măcar să ne rupă vreo mînă, unuia dintre noi.

Belle a dat ochii peste cap.

– Întotdeauna vezi partea bună a lucrurilor.

John a scos un sunet de nemulțumire și a tras-o lîngă el.

– Sînt recunoscător că nimeni nu a fost rănit, dar eu unul nu văd nici o parte bună. Nu vreau să fiu răspunzător pentru moartea vreunuia dintre voi. Renunțăm, Belle. Mergem acasă.

– Ca să te împuște în spate pe drumul de întoarcere? În nici un caz.

– Belle are dreptate, i-a spus Alex. Ești mai în siguranță cu noi decît fără noi.

– Da, i-a răspuns John. Dar și voi sînteți mai în siguranță fără noi.

– Ne scuzați o clipă? a spus Belle trăgîndu-l deoparte pe soțul ei. Ascultă-mă, John, i-a șoptit. Nu ești tu cel care mi-a spus că nu ne putem petrece restul zilelor ferindu-ne de acest bărbat? Pare suficient de nebun încît să încerce ceva chiar în seara aceasta, la bal. Iar dacă o face, vom avea sute de martori. Va fi închis pentru tot restul vieții.

– Poate, dar dacă reușește totuși? Și mai rău: dacă mă ratează și te nimerește pe tine? Belle, îți promit că nu vom fugi la nesfîrșit, că mă voi ocupa de el, dar într-un mod în care să nu fii tu pusă în pericol. Trebuie să ai încredere în mine. Acesta nu este un bărbat care să fie lăsat singur cu o femeie.

A strîns-o cu putere de umeri:

– Nu pot trăi fără tine, Belle. Nu-ți dai seama că el are acum două ținte? Dacă te omoară pe tine este ca și cum m-ar omorî pe mine.

Ochii ei erau plini de lacrimi, auzindu-l cu cîtă înflăcărare îi vorbea.

– Și eu te iubesc, John. Și sînt foarte îngrijorată pentru tine. Dar nici eu nu pot trăi uitîndu-mă mereu peste umăr. Iar o șansă de a-l prinde, așa cum este cea din seara asta, noi nu vom avea prea curînd.

– Atunci merg doar eu. Iar tu te duci acasă.

– N-am de gînd să te aștept în dormitor ca un șoricel speriat, i-a răspuns ea, iar ochii îi străluceau. Împreună putem face orice. Trebuie să ai încredere în mine, John.

– Țin minte că-mi spuneai să nu risc, dacă nu este necesar. Dă-mi voie să fac același lucru. Du-te acasă, Belle. Am și așa destule griji, și fără să mai fiu nevoit să te supraveghez și pe tine.

– John, ascultă-mă și pe mine. Mă iubești?

– Dumnezeule, Belle! Știi foarte bine că te iubesc.

– Ei bine, cea de care te-ai îndrăgostit nu este genul de femeie care să stea răbdătoare acasă atunci cînd bărbatul iubit este în pericol. Cred că-l putem atrage în cursă pe Spencer, atîta vreme cît avem destui oameni de partea noastră. Este evident că Spencer nu e foarte deștept. N-a reușit nici măcar să strice trăsura cum ar fi trebuit. Dacă rămînem împreună, toți cinci, îl putem înfrînge. Iar în seara aceasta am avea ocazia perfectă.

– Belle, dacă ți se întîmplă ceva...

– Știu, dragul meu. Și eu simt la fel în ceea ce te privește, dar nu se va întîmpla nimic. Te iubesc prea mult ca să permit asta.

John o privea în ochii strălucitori, albaștri, plini de dragoste și de speranță.

– Oh, draga mea, i-a spus răgușit. Tu ești cea care mă vindeci. Care mă face să cred că merit să fiu fericit.

– Chiar meriți.

John i-a pus mîna pe umăr, cu blîndețe.

– Rămîi așa, o clipă, i-a spus. Vreau să te privesc. Vreau să port cu mine imaginea ta, pentru tot restul vieții. Nu cred că ai fost vreodată atît de frumoasă.

Belle a roșit de plăcere.

– Nu fii prostuț! Rochia mi s-a boțit, părul îmi este răvășit și...

– Șșt. Nu spune nimic. Doar privește-mă. În lumina aceasta, ochii tăi par violeți. Asemenea coacăzelor.

Belle a rîs încetișor.

– Cred că ți-e tot timpul foame. Mă tot asemuești cu cîte un fruct.

– Da? John nu-și putea desprinde ochii de la buzele ei, care îi păreau două cireșe coapte.

– Da. Mi-ai zis odată că urechile mele sînt ca niște piersici.

– Cred că ai dreptate. De cînd te-am cunoscut sînt mereu înfometat.

Ea a roșit.

– Heeei! Tinerii îndrăgostiți!

John și Belle și-au desprins cu greu privirile unul de la celălalt și s-au întors spre Dunford, care se apropia.

– Dacă terminați să faceți dragoste prin cuvinte, poate că ar fi cazul să mergem. În caz că nu ați observat, a sosit trăsura de schimb.

După ce a inspirat adînc, John i-a spus lui Dunford:

– Cei care s-au ocupat de educația ta nu au pus mare accent pe tact, din cîte observ.

Dunford a zîmbit.

– Absolut deloc. Mergem?

John s-a întors spre Belle și i-a oferit brațul:

– Draga mea?

Belle l-a acceptat cu un surîs.

– În trăsura aceasta nu este la fel de cald ca în prima, s-a scuzat Alex. Nu o folosesc iarna, de obicei.

Cîteva clipe mai tîrziu erau cu toții așezați la locurile lor, în drum spre bal. Belle și John stăteau înghesuiți într-un colț, încercînd să se încălzească. John i-a luat mîinile într-ale lui și a început să le frecționeze. Belle simțea cum i se încălzeau sub atingerea lui, așa că a ridicat ochii spre el și a oftat mulțumită. John o dezmierda din ochi.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Dunford, întorcîndu-se spre Alex și Emma. Nici măcar voi

doi nu ați fost într-atît de grețoși!

– Într-o zi, s-a auzit vocea lui Belle, vei întîlni femeia visurilor tale. Îl amenința în glumă cu degetul arătător. Iar atunci îți voi face și eu zile negre. Pun pariu că la anul pe vremea asta vei fi legat fedeleș, de mîini și de picioare. Și-ți va plăcea.

Dunford s-a lăsat pe spate.

– Accept pariul. Cît ești dispusă să pierzi?

– Tu cît ești dispus să pierzi?

Emma s-a întors spre John.

– Se pare că soției tale îi plac jocurile de noroc.

– Dacă știam, te asigur că aș fi cîntărit mai bine pasul făcut.

Belle l-a împuns în glumă și l-a privit întrebător pe Dunford:

– Ei?

– O mie de lire.

– S-a făcut.

– Ai înnebunit? John a strîns-o cu putere de mînă.

– De ce? Doar bărbații pot paria?

– Nimeni nu pariază știind că va pierde cu siguranță. Tu tocmai ai făcut asta, cu un bărbat care controlează mereu totul. Nu ai cum să cîștigi.

– Nu subestima puterea dragostei, iubitule. Deși, în cazul lui, cred că e vorba doar de dorință fizică.

– Mă rănești, i-a răspuns Dunford, ducîndu-și cu dramatism mîna la inimă. Mă consideri deci incapabil de emoții înalte, adevărate.

– Și nu este așa?

John, Alex și Emma urmăreau amuzați schimbul de replici.

– Nu aveam idee că ești un adversar atît de puternic, draga mea, i-a spus John.

– Nu știi multe despre mine, i-a răspuns Belle. S-a sprijinit de spătar, zîmbind mulțumită. Așteaptă. Seara nu s-a încheiat încă.

Lui i s-a strîns stomacul.

– Exact la asta mă gîndeam și eu. Cu teamă.

Capitolul 23

– Dumnezeule milostiv! s-a auzit o voce enervantă. Ce vi s-a întîmplat?

Belle s-a crispat. Uitase de vocea inconfundabilă a gazdei, lady Tumbley, mereu în registru de soprană.

– Am avut un accident cu trăsura, i-a răspuns Alex. Dar eram atît de dornici să ajungem încît nu ne-am mai întors la casele noastre, să ne schimbăm. Sîntem doar puțin cam șifonați. Sper să ne scuzi.

Pe cînd erau încă în trăsură, deciseseră ca Alex să fie cel care să vorbească în numele tuturor, el avînd cel mai mare rang dintre toți. Discursul lui a avut efectul scontat:

– Bineînțeles că vă scuz, se poate? Sînt atît de onorată că ați acceptat invitația, domnule. Au trecut mulți ani de cînd nu ne-ați onorat cu prezența.

Belle a observat că lui Alex îi înghețase zîmbetul pe buze.

– Este o greșeală pe care intenționez să o repar.

Lady Tumbley începuse să fluture din gene, un gest nepotrivit pentru o lady de vîrsta ei. Apoi și-a îndreptat atenția spre John:

– Pe cine avem noi aici?

Belle a făcut un pas înainte.

– Este soțul meu, doamnă.

– Poftim?

Belle a făcut imediat pasul înapoi. Scîrțîitul din vocea ei revenise.

John s-a aplecat și i-a sărutat mîna.

– John Blackwood.

– Lady Arabella, draga mea... adică lady Blackwood... Nu am auzit că te-ai fi măritat. Cînd s-a întîmplat? Și... a fost o nuntă mare?

Cu alte cuvinte... „Eu de ce nu am fost invitată?"

– A fost o nuntă mică, lady Tumbley, i-a răspuns Belle. Acum două săptămîni.

– Două săptămîni? Și eu nu am știut nimic?

– Am dat un anunț în *Times*, a intervenit John.

– Poate, dar eu...

– Ar trebui să citiți mai des ziarul, i-a spus Belle cu un zîmbet larg.

– Probabil. Vă rog să mă scuzați. Lady Tumbley a făcut o plecăciune și s-a pierdut în mulțime.

– Primul nostru obiectiv a fost atins, i-a anunțat Belle. În cinci minute, toată lumea va ști că m-am măritat cu un bărbat misterios despre care nimeni nu știe nimic.

– Cu alte cuvinte, toată lumea va ști că sîntem aici, a concluzionat John. Inclusiv Spencer.

– Dacă va veni, a spus Emma, gînditoare. Nu prea cred că a fost invitat.

– Este destul de ușor să te strecori înăuntru cînd este o petrecere atît de mare. Am făcut-o și eu, chiar de cîteva ori.

Emma l-a privit bănuitoare, după care a întrebat:

– Ce vom face în continuare?

– Bănuiesc că ar trebui să socializăm cu ceilalți

invitați. Dar va trebui să ținem aproape unii de alții, în caz că vom avea nevoie de ajutor.

Belle a privit în jurul ei. Lady Tumbley se depășise pe sine în acel an. Peste tot străluceau candelabre, bijuterii, toți invitații erau numai un zîmbet. Sala de bal era una din cele mai frumoase din Londra, cu o galerie aflată la cel de-al doilea nivel, dînd roată sălii. Belle se gîndise dintotdeauna că, probabil, copiii familiei Tumbley petrecuseră multe seri trăgînd cu ochiul de acolo la doamnele și domnii eleganți, de la parter. S-a rugat în gînd ca ea și John să scape nevătămați după seara aceea, pentru ca și copiii lor să poată face la fel, cîndva.

În ora care a urmat, au jucat cu toții rolul unor oaspeți inocenți. Belle și John au fost copleșiți de urări, iar marea majoritate a celor care îi felicitau nici măcar nu s-au mai obosit să-și ascundă curiozitatea în ceea ce-l privea pe John sau graba cu care ajunseseră să se căsătorească. Alex și Emma le-au rămas alături, iar prezența lor nu a făcut decît să întărească faptul că era o uniune aprobată de lumea bună. Cel mai important, însă, era că John și Belle puteau fi supravegheați în timp ce făceau conversație. Dunford juca rolul spionului: dădea ocol sălii de bal și monitoriza intrările și ieșirile.

După vreo două ore, au ajuns în sfîrșit și Caroline, Henry și Persephone. S-au îndreptat direct spre Belle și John și au spus într-un glas:

– N-o să vă vină să credeți ce-am pățit!

– Ați avut un accident cu trăsura? i-a întrebat John.

– De unde ai știut?

– Chiar ați avut un accident cu trăsura? Belle era oripilată.

– Ei, nu a fost ceva grav. Roata din stînga a alunecat și ne-am înclinat. A fost puțin cam inconfortabil, dar nimeni nu a fost rănit. Bineînțeles că a trebuit să ne întoarcem acasă, să ne schimbăm. De aceea am întîrziat atît de mult. Caroline a privit rochia fetei sale și a întrebat: dar rochia ta de ce este atît de șifonată?

– Și noi am avut un accident cu trăsura, din nefericire, i-a răspuns John.

– Nu mai spune! a exclamat Persephone și s-a îndreptat glonț spre masa cu răcoritoare.

– Ciudat, a spus și lady Worth. Foarte ciudat.

– Așa este, a încuviințat John, foarte serios.

Dunford și-a făcut și el apariția.

– Bună seara, lady Worth, lord Worth. Mă așteptam să sosiți mai devreme. Blackwood, aș dori să discut ceva cu tine, între patru ochi.

John s-a scuzat și s-a tras într-o parte.

– Ce s-a întîmplat?

– Este aici. Și pare furios. A intrat pe o ușă laterală, cu cîteva minute în urmă. Nu cred că a fost invitat, deși este în costum de seară. Nu va atrage nici o privire asupra lui. Se integrează perfect în peisaj.

John a dat din cap.

– Va încerca ceva, cu siguranță.

– Avem nevoie de un plan.

– Nu putem face nimic. Trebuie să facă el prima mișcare.

– Să ai grijă.

– Voi avea. Și, Dunford? Stai cu ochii pe Belle, te rog. N-aș putea suporta să pățească ceva.

Dunford i-a zîmbit și a încuviințat.

– Voi sta cu ochii pe ea, dar și pe tine. Nici ea n-ar suporta să ți se întîmple ceva rău.

John i-a căutat privirea. Nu se cunoșteau foarte bine, dar îi lega afecțiunea pentru Belle: Dunford îi era prieten dintotdeauna iar John îi era un soț devotat.

John s-a întors cu spatele la Belle și la socrii lui, care erau ocupați cu un cuplu mai în vîrstă venit să le ofere felicitări și să-și exprime regretul că nu participaseră la nuntă. John a prins doar sfîrșitul conversației și a trebuit să-și muște limba ca să nu rîdă cînd a văzut-o pe Belle cum strîngea din dinți, încercînd să nu izbucnească și să le spună că nici nu fuseseră invitați.

– A sosit și prietenul nostru, i-a șoptit.

– Cine este? a întrebat Caroline.

– Un vechi tovarăș din armată, a improvizat Belle, ușurată că nici măcar nu mințea prea mult.

– Trebuie să-l întîmpinați, nu?

– Ne va găsi el, cu siguranță, i-a răspuns John.

Atenția lui Caroline a fost distrasă de o prietenă cu care nu se mai văzuse demult. Belle s-a întors spre John și l-a întrebat:

– Și acum ce facem?

– Nimic. Rămînem însă vigilenți.

Belle a oftat. Răbdarea începea să o părăsească.

– Le-ai spus lui Alex și Emmei?

– Le-a spus Dunford.

– Și ce facem? Stăm și așteptăm ca el să-și ducă la bun sfîrșit complotul?

– Cam așa ceva.

Belle s-a strîmbat și a scos un sunet ciudat.

Lui John nu-i venea să creadă:

– Ce faci? Mîrîi?

– Probabil că asta am făcut.

– Dumnezeule trebuie să scap repede de Spencer, altfel soția mea se va transforma într-un animal!

– Și încă unul sălbatic! A oftat din nou și și-a rotit privirea prin sala de bal. John! Uită-te acolo! Nu este el? I-a făcut semn discret spre un bărbat blond care sorbea dintr-un pahar cu șampanie.

John i-a urmărit privirea și a dat scurt din cap, fără să-și desprindă ochii de la Spencer. Ochii li s-au întîlnit. John a simțit un fior rece pe șira spinării. Era tot mai convins că venirea la bal nu fusese deloc o idee bună. Trebuia să o ia pe Belle de acolo și să se răfuiască doar el cu Spencer.

– Vine încoace! a șoptit Belle.

John privea atent spre Spencer, care lăsase jos paharul și traversa acum sala de bal. Și-a dat seama că Spencer nu-l mai privea de-acum pe el; ochii îi erau ațintiți pe Belle. Furia și teama l-au cuprins deopotrivă. Și-a încleștat mîna pe mîna ei, instinctiv.

– Bună seara, lord Blackwood, lady Blackwood, a spus Spencer batjocoritor.

– Ce naiba vrei? a răbufnit John. A trebuit să facă apel la toată stăpînirea de sine ca să nu sară chiar atunci la gîtul lui Spencer.

– Zău așa, Blackwood, de unde atîta impolitețe? Am venit doar să vă salut, pe tine și pe soția ta. Așa se procedează la astfel de evenimente, nu-i așa? Este adevărat că mie îmi cam joacă memoria feste. A trecut ceva vreme de cînd nu am mai luat parte la un bal londonez. Am stat la țară, după cum bine știi, o perioadă destul de îndelungată.

– Unde vrei să ajungi de fapt?

– Nu am mai dansat demult. Speram ca lady Blackwood să-mi facă această onoare.

John s-a uitat spre Belle, care nu se dezlipea de el.

– În nici un caz.

– Doamna ar trebui să hotărască, nu crezi?

Belle a înghițit în sec. I se uscase complet gîtul.

– Mulțumesc pentru invitație, domnule Spencer, a reușit ea să spună. Am decis însă să nu dansez în această seară.

– Adevărat? Ce ciudat. Ochii îi străluceau, malițioși.

– În semn de respect pentru soțul meu, care nu dansează, a improvizat repede Belle.

– Da, uitasem că e infirm. Dar asta nu ar trebui să te împiedice să te distrezi. A făcut un pas înainte și a înfipt țeava unui pistol în stomacul lui John.

Belle a coborît privirea, terorizată. Se temea să nu i se facă rău acolo, pe loc. Locul era foarte aglomerat. Nimeni nu ar fi observat că unul dintre oaspeți tocmai îl amenința pe un altul cu pistolul. iar dacă ea țipa, Spencer avea să-l împuște cu siguranță pe John, înainte ca cineva să apuce să-i smulgă arma din mînă.

– D...doresc să dansez cu tine, domnule, a șoptit.

– Nu, Belle, i-a spus John.

– Soțul meu este extrem de gelos, a încercat ea să glumească. Nu vrea ca eu să dansez cu alți bărbați.

– Sînt sigur că de data aceasta nu va avea nimic împotrivă. Spencer a băgat pistolul la loc, a luat-o pe Belle de mînă și a condus-o pe ringul de dans. John a rămas pironit locului, respirînd greu. Întreaga atenție, întreaga energie, întregul lui suflet erau canalizate pe cele două capete blonde de pe ring. Spencer nu avea să-i

facă vreun rău, era convins de asta. Nu în mijlocul unei săli aglomerate de bal, cel puțin. Dacă Belle pățea ceva acolo, de față cu atîția martori, Spencer nu mai avea ocazia să se răzbune pe adevărata lui țintă. Și îi dorea prea tare moartea lui John.

– Ce s-a întîmplat? De ce dansează Belle cu el?

John s-a întors și a văzut-o pe Emma, extrem de îngrijorată.

– M-a amenințat cu pistolul și i-a cerut lui Belle să danseze cu el.

– A mai văzut cineva scena? l-a întrebat Alex.

John a clătinat din cap.

– Drace! Ar fi fost bine dacă am fi avut și un alt martor, din afara familiei. Alex a luat-o pe Emma de mînă. Vino, draga mea. Să dansăm și noi. Fără prea multă grație, ducele și ducesa de Ashbourne și-au croit drum spre ringul de dans.

– Ce dorești? l-a întrebat Belle în șoaptă, urmînd automat pașii de vals.

Spencer i-a zîmbit larg.

– Doar plăcerea companiei tale, doamnă. Ți se pare atît de greu de crezut?

– Da.

– Poate că am vrut doar să ne cunoaștem mai bine. La urma-urmei, viețile noastre s-au... împletit, ca să zic așa.

Belle se simțea cuprinsă de furie. Aproape că uitase de frică.

– Aș prefera să se despletească.

– Asta și am de gînd. Și chiar în seara aceasta, dacă totul merge bine.

Belle a pierdut ritmul și și-a cerut imediat scuze. I-a văzut pe Alex și pe Emma dansînd chiar în spatele lui Spencer și a respirat ușurată.

– Trebuie să recunosc, a continuat Spencer, că-mi face o imensă plăcere să mă uit la fața soțului tău. Nu cred că-i cade prea bine să te vadă în brațele mele.

– Așa cred și eu, i-a răspuns Belle, călcîndu-l pe picior.

– Pari o femeie de treabă, i-a spus, ignorînd ezitările ei. Îmi pare rău că vei rămîne văduvă, dar nu mai este nimic de făcut.

Dumnezeule mare, și-a spus Belle. Bărbatul acesta era nebun de legat! Negăsind nimic de spus, l-a călcat din nou, de data asta cu o forță mai mare.

– Văd că poveștile despre grația ta înnăscută au fost mult exagerate, i-a spus într-un final Spencer

Belle i-a zîmbit îngerește.

– Nu ar trebui să crezi tot ce se spune în lumea bună. Oh, s-a sfîrșit deja dansul? Trebuie să ne despărțim.

– Nu te grăbi. A prins-o de braț. Nu-ți pot da drumul încă, mă tem.

– Dar dansul s-a sfîrșit, domnule. Regulile spun că...

– Taci! O să mă folosesc de tine ca să-l atrag pe soțul tău într-una din camerele alăturate. Doar n-o să-l ucid într-o sală de bal plină. N-aș avea cum scăpa.

– Nu vei scăpa oricum, dacă-l vei ucide, i-a spus Belle printre dinți. Prea mulți oameni știu deja că-i dorești moartea. Vei fi arestat în cîteva minute. Și chiar dacă scapi, nu te vei mai putea întoarce niciodată în Anglia.

– Femeie proastă! Chiar crezi că mi-am imaginat că pot omorî un nobil, pentru ca apoi să trăiesc liniștit? Sînt obișnuit, am trăit deja cinci ani în exil. Sigur că ar fi bine dacă mi-aș recăpăta locul în societate, dar prefer răzbunarea. Acum vino cu mine. A tras-o cu răutate de braț, încercînd să o împingă spre ușa care dădea spre restul casei.

Belle a acționat din instinct. Nu avea să-i facă rău acum, înainte de a pune mîna pe John. Și-a smuls brațul din strînsoarea lui Spencer și a alergat spre John, care se îndrepta deja spre ei.

– Trebuie să plecăm imediat! E nebun!

John a luat-o de mînă și au început să străbată împreună mulțimea. Belle a privit în spate. Distanța dintre ei și Spencer se micșora văzînd cu ochii. Alex și Emma îl urmau, dar fiind doi nu se mișcau la fel de repede ca el.

– Ne mișcăm prea încet, i-a spus Belle, agitată. Ne va ajunge din urmă.

John nu i-a răspuns. A grăbit pasul, scrîșnind din dinți de durere.

– John, înaintăm mult prea greu. Trebuie să ajungem acolo. I-a făcut semn spre ușile aflate de cealaltă parte a sălii. Între ei și ușă dansau însă sute de bărbați și femei.

– Și cum propui să ajungem? Dansînd?

– Ei bine, da! Cu o putere izvorîtă din furie și teroare, l-a oprit pe John pe loc, a pus mîna pe umărul lui și au început să valseze.

– Ai înnebunit, Belle?

– Trebuie doar să valsezi. Și să ne îndreptăm spre ușă și vom ajunge imediat. Nici măcar Spencer nu ar

îndrăzni să o ia la fugă pe ringul de dans.

Valsau amîndoi, croindu-și drum prin încăpere. Din dorința de a se grăbi, Belle și-a înfipt degetele în umărul lui, încercînd să-l grăbească.

– Mă lași să conduc, totuși? i-a spus el printre dinți.

Ea și-a lungit gîtul:

– Îl vezi?

– Încearcă să-și facă loc pe lateral. Nu are cum să ajungă pînă la noi. Ce plan superb, iubita mea!

Se învîrteau frenetic, dar au reușit să ajungă imediat de cealaltă parte a sălii de bal.

– Ce vom face în continuare? l-a întrebat Belle.

– Te duc acasă, după care merg să anunț autoritățile. Ar fi trebuit să o fac mai demult, dar m-am temut că nu vor lua în seamă o simplă amenințare verbală. Un pistol îndreptat spre stomac – este cu totul altceva. Ar trebui să-l închidă, măcar pentru un timp.

Ea a dat din cap și l-a urmat.

– Pot depune mărturie. La fel și Alex, și Emma, și Dunford. A oftat ușurată, mulțumită că John nu voia neapărat să-și facă singur dreptate. Dacă-l ucidea pe Spencer îl aștepta spînzurătoarea.

Ajunseseră afară cînd Dunford a venit în goană după ei:

– Așteptați! a strigat. A luat-o pe mama ta, Belle!

– Poftim? Se albise la față. Cum?

– Nu am idee, dar l-am văzut ieșind acum cîteva clipe și o ținea foarte aproape de el pe mama ta.

– Oh, John, trebuie să facem ceva! Cît trebuie să fie de speriată!

– Din cîte o cunosc eu, i-a spus el încercînd să o liniștească, nu mai trece mult și-l vedem legat fedeleș și predat poliției.

– John, cum poți glumi despre asta? a strigat Belle. Este vorba de mama mea!

– Scuză-mă, iubire, i-a spus el. Dunford, încotro au luat-o?

– Urmați-mă.

Au ieșit într-un coridor întunecat, unde îi așteptau Alex și Emma.

– Știi cumva pe ce ușă au intrat? l-a întrebat în șoaptă John pe Alex.

Acesta a clătinat din cap.

– Emma, a spus el. Ia-o cu tine pe Belle și întoarceți-vă în sala de bal.

– În nici un caz! a venit răspunsul.

Cei trei bărbați s-au întors în același timp spre Belle.

– Mama mea este în pericol! a spus ea cu ardoare. Cum să o abandonez tocmai acum?

– Bine, a oftat Alex, dîndu-și seama că nu aveau vreme de pierdut contrazicîndu-se.

Așa că au pornit, toți cinci, de-a lungul coridorului, aruncînd cîte o privire după fiecare ușă și avînd grijă ca acestea să nu scîrțîie. Într-un final, au ajuns la o ușă lăsată întredeschisă. John, care era în fața celorlalți, i-a recunoscut de îndată vocea lui Spencer. S-a întors și și-a dus degetul arătător la buze, făcîndu-le semn celorlalți să nu scoată vreun sunet. Cei trei bărbați și-au scos imediat pistoalele.

– Ce crezi că vei obține făcînd asta? au auzit-o pe Caroline spunîndu-i, disprețuitoare.

– Taci!

– Nu tac deloc! s-a auzit răspunsul ferm. M-ai luat pe sus de la petrecere, m-ai adus într-o încăpere goală, mă

amenințî cu o armă care presupun că este încărcată și te aștepți să tac? Ești complet lipsit de inteligență, tinere, dacă...

– Ți-am spus să taci!

– Hmm.

Belle și-a mușcat buza. Era obișnuită cu un asemenea ton. Dacă nu ar fi fost atît de îngrozită, probabil s-ar fi amuzat.

John, Alex și Dunford s-au privit. Dacă nu acționau repede, cineva urma să moară – și nu erau foarte convinși că tocmai Caroline va fi victima. John a ridicat mîna și a numărat în tăcere, ridicînd cîte un deget:

Unu, doi...

Trei! Au dat buzna în încăpere și s-au înșirat de-a lungul peretelui, cu pistoalele ațintite spre Spencer.

– A durat ceva! i-a mustrat el. O ținea strîns pe Caroline, cu pistolul lipit de tîmpla ei.

– Atitudinea ta este impardonabilă! a pufnit ea.

– Mamă, te rog, nu-l provoca! s-a auzit vocea lui Belle, de dincolo de ușă.

– Ia te uită! a spus Spencer, încîntat. Ați adus și doamnele cu voi. Ce regal!

Belle nu-i vedea chipul lui John, dar după cît de tare o strîngea de un umăr și-a dat seama că era furios pe ea, pentru că nu rămăsese pe hol.

– Dă-i drumul mamei, i-a spus ea lui Spencer. Nu ți-a făcut nici un rău.

– Îi dau drumul doar dacă vrei să faci schimb de locuri cu ea.

Belle a făcut un pas înainte, dar John a oprit-o:

– Nu, Belle.

– Nu e cazul, Belle, i-a spus și mama ei. Mă descurc eu cu prostănacul acesta.

– Mi-a ajuns! a explodat Spencer și a plesnit-o pe Caroline peste față.

Belle a scos un țipăt și s-a aruncat înainte, fără să mai țină seama de John:

– Las-o în pace!

Spencer a întins brațul și a înșfăcat-o pe Belle. Deși simțea că i se face rău de la stomac, Belle și-a alungat teama și i-a spus:

– Acum dă-i drumul mamei mele. Spencer a împins-o cu brutalitate, iar Caroline a aterizat pe podea. A deschis gura să-i mai spună ceva dar s-a răzgîndit, pentru că acum ticălosul o ținea prizonieră pe fiica ei.

În clipa aceea, John a simțit că nu mai avea aer, că nu mai putea respira. Belle încerca să pară curajoasă, dar John i-a citit teama în ochi. A lăsat jos pistolul, a ridicat mîinile în aer și a făcut un pas înainte:

– Dă-i drumul, Spencer. Pe mine mă vrei.

Spencer i-a mîngîiat obrazul lui Belle cu dosul palmei.

– Poate că m-am răzgîndit.

John aproape că și-a pierdut controlul. Ar fi fost în stare să sară la gîtul lui dacă Alex nu l-ar fi tras de partea din spate a cămășii.

– Ți-am spus să-i dai drumul, i-a repetat John, tremurînd de furie.

Spencer și-a trecut mîna pe spatele ei.

– Încă mă mai gîndesc.

Belle a făcut o grimasă, dar nu a scos nici un cuvînt. Era în joc viața lui John, iar dacă îl putea salva lăsîndu-se pipăită, ei bine, n-avea decît să o pipăie cît voia. Se ruga la Dumnezeu doar ca el să nu facă gesturi mai intime. Deja i se pusese un nod în gît.

John era roșu de furie.

– Pentru ultima oară, Spencer, dă-i drumul sau...

– Sau ce? l-a întrebat batjocoritor Spencer. Ce-ai putea să faci? Eu sînt înarmat, tu nu. În plus, o am pe soția ta. A rîs isteric. Tu nu.

– Nu uita de noi, l-a amenințat Dunford. Pistolul lui și al lui Alex erau îndreptate spre pieptul lui Spencer.

Spencer și-a privit pe rînd adversarii și a rîs.

– Nu-mi imaginez că sînteți într-atît de proști încît să mă împușcați în timp ce pistolul meu este ațintit pe drăgălașa lady Blackwood. Totuși, nu ea este motivul venirii mele, așa că va trebui, din păcate, să o dau la schimb cu Blackwood.

John a mai făcut un pas înainte.

– Dă-i drumul.

– Nu încă. Spencer și-a scos cravata de la gît și i-a întins-o lui Belle. Leagă-i mîinile la spate.

– Poftim. Nu pot să...

– Fă-o! A ridicat arma și a îndreptat-o spre fruntea lui John.

– Oh, John, a suspinat Belle.

– Fă ce-ți spune. În spatele lui, John îi simțea pe Dunford și pe Alex gata de acțiune.

– Nu pot. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu pot.

– Leagă-l sau îl împușc! a avertizat-o Spencer.

– Nu-i pot lega mîinile în față? Mi se pare atît de barbar...

– Pentru numele lui Dumnezeu, leagă-i-le cum vrei! Numai să strîngi bine.

Cu mîini tremurînde, Belle a încolăcit cravata în jurul încheieturilor lui John, cît mai larg posibil.

– Dă-te un pas înapoi, i-a ordonat el.

Belle a făcut un pas mic înapoi.

– Mai departe.

– Ce ai de gînd cu el? l-a întrebat ea.

– Nu ți-ai dat încă seama?

– Te implor, domnule Spencer...

El a ignorat-o.

– Întoarce-te, Blackwood. O să te împușc în ceafă.

Picioarele au refuzat să o mai susțină și ar fi căzut pe podea dacă nu s-ar fi lovit de o masă. L-a zărit pe Dunford cu colțul ochiului, dar nu își punea speranțe prea mari. Spencer îi putea vedea fiecare mișcare, nu avea cum să-l ia prin surprindere. Pînă să apuce să-l doboare pe Spencer, acesta avea să tragă deja glontele fatal. În plus, camera era înțesată de mobilă, iar Dunford ar fi trebuit să sară peste două scaune și o măsuță ca să poată ajunge la el.

– Tu! a strigat Spencer spre Belle, fără să o privească direct. Mai dă-te înapoi. Nu e cazul să faci pe eroina.

Belle s-a dat deoparte. Nu prea mult, însă, pentru că o altă măsuță îi bloca drumul. A tras aer adînc în piept. Simțea miros de violete. Ce ciudat!

– Mai mult!

Belle s-a mai dat un pas înapoi și a dat de ceva solid. Solid și... uman, cu siguranță. S-a uitat în jur. Alex, Dunford, Emma și mama ei erau cu toții acolo.

– Ia asta! a auzit o șoaptă.

Dumnezeule mare, era Persephone! Care îi punea în mînă un pistol.

Spencer a ridicat brațul și a țintit.

Belle a simțit că murea. Trebuia să-l împuște pe

Spencer, rugîndu-se să țintească bine. Nu avea cum să-i dea pistolul lui John. La naiba, de ce n-o lăsase pe Emma să o învețe să tragă cu pistolul?

John a întors capul.

– Aș putea să-mi pun o ultimă dorință?

– Care?

– Aș vrea să-mi sărut soția. De adio.

Spencer a dat din cap iar Belle s-a grăbit să se apropie, ascunzînd arma în faldurile fustei. Cu mîna rămasă liberă i-a mîngîiat obrazul lui John, asigurîndu-se că Spencer o vedea. Cînd s-a uitat la încheieturile lui, Belle și-a dat seama că reușise să slăbească cravata.

– Oh, John, a suspinat ea cu voce tare, Te iubesc. Știi asta, nu-i așa?

El a dat din cap.

– Dă-mi arma, i-a spus printre dinți.

Belle s-a lipit de el, sperînd că Spencer nu va observa ce se petrecea în spațiul strîmt dintre trupurile lor. A pus pistolul în mîna lui John, trăgînd de unul din capetele cravatei.

– Sărută-mă, i-a șoptit el luînd pistolul. Limba ei a trasat conturul gurii lui, savurînd gustul sărat. Deschide mai mult gura, iubire, i-a spus el cu blîndețe.

Ea a făcut întocmai. Limba lui a pătruns adînc iar ea i-a întors sărutul cu pasiune, fără să-l scape însă din ochi pe Spencer, care îi privea fascinat. Hotărîtă să-i distragă total atenția, a gemut sonor de plăcere.

John a început să o sărute pe gît, iar ea s-a arcuit, ca să ajungă mai bine. Îl simțea însă concentrat în altă parte. A făcut un semn aproape imperceptibil și în secunda următoare s-a auzit un urlet înfricoșător, aproape inuman.

– Ce naiba? Spencer fusese trezit brusc din reverie și nu a putut să nu se întoarcă, să vadă de unde venea sunetul acela înspăimântător.

John i-a dat drumul lui Belle și, înainte ca ea să-și dea seama ce se întîmpla, a smuls pistolul din mîna lui Spencer. Dunford și Alex au intervenit și ei imediat și l-au imobilizat la pămînt.

Persephone a făcut cîțiva pași în față, cu un zîmbet satisfăcut.

– Uneori, vîrsta și înțelepciunea pot fi de folos.

– Persephone, ce cauți aici? a întrebat Alex în timp ce-i lega lui Spencer mîinile la spate.

– Frumos mă întîmpini, după ce am salvat situația.

– Oh, Persephone, a oftat Belle, recunoscătoare. Îți mulțumesc! A îmbrățișat-o cu foc. Dar cine a scos sunetul acela?

– Eu. Și i-a zîmbit larg.

Carolinea ridicat o sprînceană.

– Sunetul acela nu a fost uman, cu siguranță.

– Oh, ba a fost!

– Și a avut efect, asta e sigur! le-a spus John, care li s-a alăturat după ce s-a asigurat că Spencer era legat bine. Deși trebuie să recunosc că nu m-am așteptat la așa ceva, după ce ți-am făcut semn să creezi o diversiune.

– Ai știut că era aici? l-a întrebat Belle.

– Am văzut-o cînd ți-a dat pistolul. Bine jucat, Persephone. A dat să-și treacă mîna prin păr și a observat că-i tremura. Avea să mai treacă ceva pînă ce va reuși să-și șteargă din minte imaginea lui Belle, ținută ostatică de Spencer.

– Dar cum de ai ajuns aici? a întrebat-o Belle.

– Am știut că se întîmplă ceva dubios. Și nici unul dintre voi nu a considerat potrivit să-mi spună și mie. A

pufnit, disprețuitoare. Dar mi-am dat eu seama... Și am mai tras și cu urechea... mai multișor... Și uite așa am înțeles că...

– Mă scuzați, s-a auzit vocea lui Dunford.

Toate capetele s-au întors spre el.

– Cred că ar trebui să anunțăm autoritățile. A făcut un semn spre Spencer, care era legat, pe podea.

Belle era însă prea interesată de povestea lui Persephone.

– Nu pleacă nicăieri.

Dunford s-a arătat mirat de nonșalanța ei dar și-a pus piciorul pe spatele lui Spencer, doar așa, de distracție.

– Pot continua? a întrebat Persephone, savurînd rolul de eroină a zilei.

– Bineînțeles! i-a răspuns Belle.

– După cum spuneam, i-am auzit pe Alex și pe Emma discutînd despre balul din seara aceasta și mi-am dat seama că John și Belle ar putea fi în pericol. De aceea am insistat să mă ia și pe mine cu ei. S-a întors spre Belle. Îmi dau prea bine seama că nu am fost tocmai cea mai strictă însoțitoare, dar mi-am luat rolul foarte în serios și am considerat că este de datoria mea să vă sar în ajutor.

– Fapt pentru care îți sînt extrem de îndatorată, s-a simțit Belle nevoită să adauge.

Persephone a zîmbit.

– Mi-am dat seama că veți avea nevoie de o armă secretă. De care să nu știți nici măcar voi. Erați atît de preocupați că nici măcar nu ați observat că am dispărut din momentul în care am ajuns la bal. Am urcat la balcon și am privit de acolo totul. L-am văzut pe acest bărbat

acostîndu-te, Belle. L-am văzut și cînd a obligat-o pe mama ta să iasă cu el din sală.

– Și cum ai ajuns aici? a întrebat-o Belle.

Persephone i-a zîmbit.

– Ați lăsat ușa deschisă, așa că m-am strecurat înăuntru. Nu m-a văzut nimeni. Iar camera este într-atît de ticsită de mobilă că pur și simplu m-am ascuns după spătarele scaunelor și după sofale.

– Nu pot să cred că nu te-am văzut, a murmurat John. Nu mă mai pot baza deloc pe instinctele mele.

– Este și foarte întuneric aici, a încercat să-l liniștească Persephone. Iar atenția ta era cu totul în altă parte. Eu nu mi-aș face griji în această privință. La urma-urmei, ai fost primul care m-a observat. După Belle, bineînțeles.

John a clătinat din cap cu admirație.

– Ești o minune, Persephone. O adevărată minune. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Îți poți numi după ea prima născută, i-a sugerat Dunford, zîmbind cu gura pînă la urechi. Persephone este un nume foarte frumos.

Belle s-a strîmbat la el. Era un nume frumos, poate, dar nu pentru copilul ei. Și totuși... I-a venit o idee. O idee perfectă, absolut la fix.

– Și eu aș vrea să-mi exprim recunoștința, i-a spus și a îmbrățișat-o. Dar nu sînt sigură că ar fi suficient să-mi numesc fiica Persephone.

– Și de ce nu? a insistat Dunford, cu un zîmbet și mai larg.

Belle și-a sărutat pe obraz fosta doamnă de companie:

– Ah, Persephone, am planuri mai mari cu tine.

Capitolul 24

Cîteva săptămîni mai tîrziu, John și Belle erau în patul lor din Persephone Park și se bucurau de pace și liniște. Belle răsfoia o carte, așa cum îi era obiceiul înainte de culcare, iar John se uita pe niște acte.

– Arăți foarte bine cu ochelarii cei noi, i-a spus el zîmbind.

– Crezi? Mi se pare într-adevăr că îmi dau un aer inteligent.

– Chiar ești inteligentă.

– Da, dar cu ei par și mai serioasă, nu crezi?

– Poate. A pus hîrtiile pe noptieră și a sărutat-o direct pe o lentilă.

– John! Și-a scos ochelarii și a început să-i șteargă cu un colț de cearșaf.

El i i-a luat din mînă.

– Nu-i mai pune.

– Dar nu văd să citesc fără...

I-a luat și cartea din mînă.

– Nici de ea nu mai ai nevoie. Cartea a alunecat pe podea iar John a acoperit-o cu trupul lui cald. E timpul să ne culcăm, nu crezi?

– Poate.

– Poate? A sărutat-o pe vîrful nasului.

– Știi, mă gîndeam...

– La ce te gîndeai, draga mea?

– Că tot mai vreau să-mi scrii un poem.

– Poftim?

– Un poem de dragoste, scris de tine, pentru mine.

John a oftat.

– Ai avut cea mai romantică cerere în căsătorie. M-am urcat într-un copac pentru tine, am îngenuncheat. La ce ți-ar mai trebui și un poem?

– Vreau ceva care să dăinuie. Pe care să-l găsească strănepoții noștri, după ce noi vom fi murit demult, și să spună: străbunicul a iubit-o mult pe străbunica. Nu mi se pare deloc o idee prostească.

– Dar tu vrei să-mi scrii mie un poem?

Belle s-a gîndit o clipă.

– Aș putea încerca, dar nu sînt atît de poetică cum ești tu.

– De unde știi? Te asigur că versurile mele sînt înspăimîntătoare.

– Mie nu mi-a plăcut poezia pînă cînd nu te-am întîlnit. Iar tu ai iubit-o dintotdeauna. Pot deci deduce că ai o minte mai poetică decît a mea.

John a privit-o. În lumina lumînărilor, chipul ei strălucea de iubire și devoțiune. Nu ar fi fost în stare să-i refuze ceva, vreodată.

– Dacă îți promit să-ți scriu un poem, îmi promiți și tu că mă lași să te sărut cu disperare ori de cîte ori doresc?

Belle a chicotit.

– Dar faci deja asta.

– În orice cameră? În biroul meu, în salonul tău, în salonul verde și în salonul albastru și...

– Oprește-te, te implor! a rîs ea. Care este salonul verde?

– Cel cu mobilă albastră.

– Păi și atunci salonul albastru care este?

– Nu știu. Dar pot să te sărut și în el?

– Bănuiesc că da, dar numai dacă începi chiar acum.

– La ordinele tale, doamnă.

Cîteva zile mai tîrziu, Belle își petrecea după-amiaza în salonul ei, citind și scriind scrisori. Sperase să plece călare împreună cu John, pînă la Westonbirt, să-i vadă pe Alex și pe Emma, dar vremea urîtă le stricase planurile. Belle stătea la biroul ei și privea cum ploaia îi bătea în geam cînd a intrat John, cu mîinile în buzunare, ca un băiețandru.

– Ce surpriză! a spus ea. Credeam că studiezi actele pe care ți le-a trimis Alex, cu noua investiție.

– Mi-era dor de tine.

Belle a zîmbit.

– Poți veni să le citești aici, cu mine. Promit să nu te tulbur.

El i-a sărutat mîna.

– Simpla ta prezență mă tulbură, iubire. N-aș fi în stare să citesc un cuvînt măcar. Mi-ai promis că te pot săruta în orice încăpere din casă, îți amintești?

– Da, cu condiția să-mi scrii un poem.

John a clătinat din cap, nevinovat.

– Nu-mi aduc aminte.

– Eu îmi amintesc exact de partea cu poemul. S-ar putea să fiu nevoită să limitez săruturile în camerele de la etaj.

– Lupți murdar, Belle, a acuzat-o el. Chestiile astea durează. Crezi că Wordsworth își scria poemele așa, la

comandă? Eu nu prea cred. Poeții trudesc pentru fiecare cuvînt. Ei...

– Ai scris vreunul?

– Am început, dar...

– Oh, te rog! Vreau să-l aud! Ochii îi străluceau de încîntare iar John și-a spus că arăta ca o fetiță de cinci ani căreia i se promisese încă o prăjitură.

– Bine, a oftat el.

Frumoasă e iubita mea,
Cînd părul ei cel blond îi curge-n valuri...

Belle a strîns din ochi.

– Dacă nu mă înșel, cineva a scris versurile asta acum cîteva secole. Spenser, parcă. Zîmbind, a ridicat cartea pe care o citea. *Poeziile lui Edmund Spenser.* Dacă veneai cu o oră mai devreme, scăpai.

John s-a strîmbat.

– Le-aș fi scris eu, dacă nu se gîndea el primul la ele.

Belle aștepta, răbdătoare.

– Bine, Belle, o să-ți citesc versurile mele. Dar te avertizez: nu sînt... Ei bine, o să-ți dai seama și singură. A scos din buzunar o hîrtie împăturită de mai multe ori. De unde stătea, Belle a observat doar că era plină de tăieturi și cuvinte scrise pe deasupra. John și-a dres vocea. A ridicat privirea spre ea.

Belle îi zîmbea încurajator.

El și-a dres din nou glasul.

Iubita mea are ochi albaștri precum cerul
Iar zîmbetul ei cald și luminos

Mă face să încerc să-i dăruiesc
Întreaga lume.
Ea a schimbat totul, din negru-n alb,
Cu un sărut, dansînd la miezul nopții.

A ridicat privirea spre ea, nesigur.

– Mai am mult de lucru știu. Trebuie să le fac să rimeze.

Belle s-a uitat la el, cu buzele tremurînd de emoție. Poemul nu avea grație, dar era scris din inimă. Muncise mult la ceva pentru care era evident că nu avea aptitudini, doar pentru că i-o ceruse ea. Nu s-a mai putut abține și lacrimile au început să i se rostogolească pe obraji.

– Oh, John, sînt convinsă că mă iubești cu adevărat!

El a luat-o în brațe.

– Așa este. Te iubesc cu adevărat.
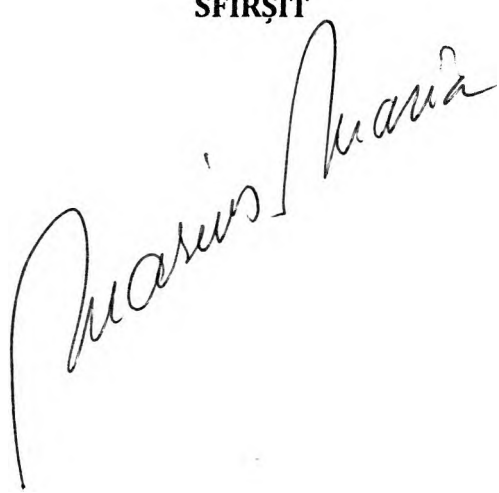
SFÎRȘIT